கட்டுரைத் திரட்டு

பகுதி-I

மூன்றாம் பதிப்பு

நாவலர்

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

தஞ்சைக்

வு மின்னியக்கிப் பதிப்பகத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

—

1942

கட்டுரைத் திரட்டு

பகுதி — 1

மூன்றாம் பதிப்பு

ஆசிரியர் :

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து விடுதலைபெற்ற

தமிழ்ச் சொற்பொழிவாளரும்,

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரித் தலைவருமாகிய

நாவலர்

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

THE MADURA

தஞ்சைக்

கூட்டுறவு மின்னியக்கிப் பதிப்பகத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

—

1942

[Copy Right Reserved.]

உள்ளுறை

எண்	பெயர்	பக்கம்
	முகவுரை	v
க.	கல்வி	1
உ.	வள்ளுவர் வாய்மொழி	26
௩.	சுந்தரர் செந்தமிழ்	38
ச	அறிவுடை நம்பி	59
ரு.	உக்கிரப் பெருவழுதி	66
சு.	பசிப்பிணி மருத்துவன்	73
எ,	தமிழிலக்கியங்களிற் காணப்படும் இசைப் பகுதிகள்	78
அ.	பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோரின் வானநூற் புலமை	86
கூ.	முடங்கல்	96
க0.	வீரச் சுவை	107
கக.	அவலச் சுவை	117
கஉ.	இன்பச் சுவை	126

உ

முகவுரை

பாரறியு மறிவினுமிப் பார்மே னின்ற
பசுஞானத் தானுமெட்டிப் பார்க்கொ ணாத
பேரறிவே சிற்றறிவேற் கிருளை நீக்கும்
பேரொளியே அங்கயற்கண் பிரியா தானே
ஆரறிவார் தமிழருமை யென்கின் றேனென்
அறியாமை யன்றோவுன் மதுரை மூதூர்
நீரறியும் நெருப்பறியும் அறிவுண் டாக்கி
நீயறிவித் தாலறியும் நிலமுந் தானே.

பல் யாண்டுகளாகத் தமிழன்னைக்கு யான் செய்து போதரும் எளிய பணிகளுள், **தமிழ்ப் பொழில், செந்தமிழ்ச் செல்வி** முதலிய வெளியீடுகட்குக் கட்டுரை யெழுதுவதும் ஒன்றாகும். அங்ஙனம் எழுதிய பலவற்றையும் தொகுத்துப் புத்தக வுருவில் வெளியிடுதல் பயனுடைத்தாகும் என்னுங் கருத்தால், முதற்கண், பன்னிரண்டு கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, **கட்டுரைத் திரட்டு** என்னும் பெயருடன், முதற் பகுதியாக வெளியிடலானேன்.

கட்டுரை என்னும் பெயர் வழக்கு மிக்க தொன்மை யுடைய தென்பது, தொல்காப்பியத்துள் அப்பெயர் வருதல் கொண்டு அறியப்படும். முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப் பதிகாரத்தில், ஒவ்வொரு காண்டத்தின் இறுதியிலும் கட்டுரை என்னும் பெயருடன் உரைப்பகுதிகள் அமைந் துள்ளன; மற்றும், அதன் செய்யுட்களிற் பலவிடத்து, கட்டுரை யென்னும் பெயர் பயின்றுள்ளது. அதன் பதிகத் தில் வந்துள்ள, 'கோட்டமில் கட்டுரை கேட்டனன் யான்'

என்பதற்குப் பொருளெழுதுமிடத்து,'கட்டுரை — பொருள் பொதிந்த சொல்; உறுதியை யுடைய சொல்லுமாம்' என்றுரைத்தனர் அடியார்க்கு நல்லார். திரட்டு என்பதும் புறத் திரட்டு, பன்னூற் றிரட்டு, தனிப் பாடற் றிரட்டு என்றிங்ஙனம் பயின்றுள்ளது. இவ்வாற்றால், கட்டுரைத் திரட்டு என்னும் இப் பெயர் வழக்கிற்கு ஒத்ததென்பது பெறப் படும்.

இலக்கியம், வரலாறு, கலை, சுவை என்னும் பல பொருட் பெற்றியுடைய கட்டுரைகள் இதன்கண் அமைந்திருத்தலின், இதனைப் பயிலும் மாணாக்கர்கட்குத் தமிழ் மொழியில் ஆர்வமும், மனவெழுச்சியும், ஆராய்ச்சி யறிவும் உண்டாகுமென்னும் கருத்துடையேன்.

இதிலுள்ள எ, கo, கக, கஉ என்னும் எண்களுடைய கட்டுரைகள் திருச்சிராப்பள்ளி, அகில இந்திய வான் ஒலியில் என்னாற் பேசப் பெற்றவை; அங்கிலையத்தாரது அன்புடைய உடன்பாடுபெற்றுச் சேர்த்துக்கொள்ளப் பெற்றன.

முன் பேசியனவும், எழுதியனவு மாகிய இக் கட்டுரைகளில், ஒரோவழி, சிறு திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

பல்கலைக் கழகங்களின் பாட புத்தக நியமனக் குழுவினராகிய அறிஞர்கள் இதனை ஆதரிப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கை யுடையேன்.

ந. மு. வே.

உ

கட்டுரைத் திரட்டு

பகுதி -1

க. கல்வி

பண்டை நாளிலிருந்த பெரியோர்கள் உயிர்களை ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர், ஆறறிவுயிர் என அறிவு வகையாற் பாகுபாடு செய்து வைத்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் ஏனைய வெல்லாம் பொறிகளான் அறியும் அறிவே உடையனவாக, மக்களுயிர் ஒன்றும் மனத்தான் எண்ணியறியும் அறிவினையும் உடையதாகின்றது. 'மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே' என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. அதனாற்றான் எல்லாப்பிறப்பினும் மக்கட்பிறப்பு உயர்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மக்களுள்ளும் உயர்வு தாழ்வுகள் அறிவு விளக்கத்திற் கேற்பவே அமைகின்றன. குணம் செயல்களும் உயர்வு தாழ்வுகட்குக் காரணமாயினும், அவை அறிவைச் சார்ந்தே நிகழ்தலின், அதனுள் அடங்கற் பாலனவாகும். அறிவு விளக்கம் பொருள்களை ஆராய்ந்து அறிதலால் உண்டாவது. நிலம், நீர், தீ, வளி, விசும்பு என்னும் ஐம் பூதங்கள், அவற்றானாய உலகங்கள், உலகி னுள்ள

பொறிகளானறியும் பருப்பொருளும் அவற்றானறிய லாகா நுண்பொருளுமாகிய எண்ணிறந்த உயிர்ப்பொருள் உயிரல் பொருள்கள், அவற்றின் குணம் செயல்கள், தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள், அவற்றை ஒழுங்குபடுத் தமைத்து மக்கள் பயன் கொள்ளும் நெறிகள், மக்களின் இன்ப துன்ப விளைவுகள், அவற்றின் காரணங்கள் என்றி வற்றோரன்ன பலவும் ஆராய்ந்தறியற்பாலவாய பொருள் களாம். அவற்றை ஆராய்ந்தறிதல் என்பது அறிவு முதிர்ச்சியுடைய ஆன்றோர்களாலே தொன்றுதொட்டு அவ்வத்துறையில் இயற்றப்பெற்றுள்ள நூல்களைக் கற்ற லானே கைவரப்பெறுவது. அங்ஙனம் கற்றலாகிய தொழிலும், கற்கப்படுவனவாகிய நூல்களும், கற்றலா னெய்தும் அறிவும் கல்வியென்னும் பெயரால் வழங்கப் படுவனவாகும். கல்வி என்பது நூல், நூலறிவு என்னும் பொருள்களிலேயே பயின்று வழங்குகின்றது. 'கல்வி கரையில' என்புழி நூலும், 'ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி' என்புழி நூலறிவும் பொருளாதல் காண்க. மக்கள் நூல்களைப் பயிலும் அளவிற்கேற்பவே அவர்களறிவு நுட்பமும் பெருக்கமும் எய்துகின்றது;

'தாங்கற்ற நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு'

'தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு'

என்னும் முதுமொழிகள் இவ்வுண்மையை அறிவுறுத்து நிற்கின்றன.

இனி, மக்கள் நூல்களைக் கற்றலின்றியே பொருள் களை நேரிற்கண்டு, அவற்றினியல்புகளைத் தம் இயற்கை யறிவால் ஆராய்ந்தறிந்து அறிவு விளக்க மெய்துதல்

சாலாதோ எனின், சாலாது; என்னை? மக்கள் யாவரும் பிறந்தபொழுது எதனையும் தாமாக அறியும் அறிவின்றி யிருந்து, பின் ஒரோவொன்ருகப் பிறருதவியால் அறிந்து வருதல் கண்கூடாகலின், அங்ஙனம் அறிந்து ஓரளவு அறிவும் உரனும் பெற்றவழியன்றி இயற்கையறிவால் ஆராய்ந்தறிதல் என்பதற்கு இடனேயின்று; பின்னரும், எட்டுதற்கரிய கால இடங்களிற் பட்டவற்றை அறிதற்கு இயற்கை யறிவு கருவியாதல் இல்லை; நிகழ் காலத்தே அணிமைக்கண் உள்ளதொன்றும் பொறிகளான் அறியலாகா நுண்பொருளாயின், அஃது அவ்வறிவிற்குப் புலனாகாது; நேரிலுள்ள பருப்பொருளை ஆராயப் புகுந்த வழியும் அதனியல்புகளை ஒருதலையாக அறியலாமென்னும் உறுதிப்பாடின்று; அறியலாமெனினும் மக்களின் சிறிய வாழ்நாளில் யாதானும் ஒன்றிரண்டு அறியக்கூடு மன்றிப் பல பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்து நிறைந்த அறிவைப்பெறுதல் அமையாது; அங்ஙனம் அறியும்வழி நேரும் இடர்ப்பாடுகளும் இன்னல்களும் பலவாம். ஞாயிற்று மண்டிலத்தின் அளவு, அதிற் கலந்துள்ள பொருள்கள், அதன் ஒளியும் வெம்மையும் சென்றுபொருந்தும் இடங்கள் என்பவற்றை வேறு கருவியின்றித் தன் இயற்கையறிவால் ஆராயப் புகுந்தானொருவன் அவற்றைப்பற்றி எத்துணையறிவு கைவரப் பெற்றவனுவன்? பல்வேறு வகையான பூடுகள், அவற்றின் வித்து வேர் தோல் தழை பூ காய் கனிகள், இரும்பு முதலிய தாதுப் பொருள்கள் என்னும் இவை முதலானவற்றின் தனித் தனியான பண்புகளையும், அவற்றின் கலப்பாலுண்டாகும் தன்மைகளையும் ஆராய்ந்தறிந்து, இவ் வேதுவாலுண்டாய இந்நோய்க்கு இதனுல் இன்னவாறு மருந்தமைத்து

உண்க என மருத்துவ நூலோர் கூறியிருப்பவற்றைக் கொள்ளாது விடுத்து, ஒருவன் தன் இயற்கையறிவால் அவையனைத்தையும் ஆராய்ந்து காண்பல் என்ப் புகுவனேல், அவன் பெறும் அறிவும், எய்தும் இன்னலும் எத்துணையவாகும் என்பதனை ஓர்மின்கள். ஒவ்வொரு துறையிலும் தொல்லோர் கண்டறிந்தவற்றை விடுத்துப் புதுவதாக ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குவார் நிலைமை இப்பெற்றியதே. இப்பொழுதுள்ள மக்களின் அறிவுகளும் செய்கைத் திறங்களும் உலகிலே தொன்று தொட்டுத் தொடர்ச்சியாய் வந்துகொண்டிருக்கிற அறிவின் விளைவேயன்றி வேறில்லை. இப்பொழுது மக்களனைவரும் தொல்லோரின் அறிவனைத்தையும் கையகன்று, இயற்கை யறிவொன்றுகொண்டு நிற்பரேல் அவர் நிலைமை பேரிருளில் விடப்பட்ட கண்ணிலாக் குழவிகளின் நிலைமையையே ஒக்கும்.

> 'இருளே யுலகத் தியற்கை இருளகற்றும்
> கைவிளக்கே கற்ற அறிவுடைமை'

என்னும் முதுமொழி இவ்வுண்மையை அறிவுறுத்தல் காண்க. கற்ற அறிவுடைமை என்பது பல்வேறு கால தேயங்களிலிருந்த எண்ணிறந்த பெரியார்களின் அறிவனைத்தையும் ஒருங்கேபெற்று அறிவுடையராதல் என்பதே யாகும். இங்ஙனம் பல்லாயிரவர் அரிதில் உழந்து தேடிய பேரறிவுப் பொருட்குவை யனைத்தும் பெற்று நுகரும் பேறு கற்றறிவுடையார்க்கே வாய்ப்பதாகவும், மக்களாய்ப் பிறந்தாருள்ளே பலர் கல்விகல்லாது கண்ணிலிகளாய் முகத்திற் புண்கொண்டு 'தனக்குப் பாழ் கற்றறி வில்லா வுடம்பு' என்றபடி பாழான உடலைச் சுமந்து திரிந்துழல்வது தகுதியாமோ?

இனி, மக்களாய்ப் பிறந்தாரனைவரும் கல்வி கற்க வேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் கற்றலின் பயனாவது அறிவு பல்குதலென்பதும் மேற்கூறியவாற்றால் விளக்க மாம். சுருங்கக்கூறின், கல்விக்குப் பயன் அறிவு எனல் அமையும். எனவே கற்பாரின் நோக்கமும் அறிவுப் பெருக்கமெய்துதலே யாகல்வேண்டுமென்பது போதரும். இக்காலத்திலோ மிகவும்புல்லியதோர் நோக்கங்கொண்டு பெரும்பாலும் கற்குந்தொழில் நடைபெறுகின்றது. இஃதொழிந்து முற்கூறிய பெருநோக்குடன் கல்வி பயிலப் பெறுங் காலத்திற்றான் உண்மையான கல்வி இந்நாட்டில் நிலவுவதாகும். கல்விக்குப்பயன் அறிவுடைமையெனவே, அறிவால் எய்தலாகாத தொன்றின்மையின் கல்வியுடையார் எல்லா நலங்களும் எய்துதற்குரியராவரென்பது பெறப்படும். கல்வியின் பயனைக் குறித்து,

கைப்பொருள் கொடுத்துங் கற்றல் கற்றபின் கண்ணு மாகும்
மெய்ப்பொருள் விளக்கு நெஞ்சின் மெலிவிற்கோர் துணையு மாகும்
பொய்ப்பொருள் பிறகள் பொன்னும் புகழுமாம் துணைவி யாக்கும்
இப்பொரு ளெய்தி நின்றீ ரிரங்குவ தென்னை யென்றான்.

என்று திருத்தக்க தேவரும்,

அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.

என்று குமரகுருபரவடிகளும் கூறியன தெளிந்த உண்மையாகும்.

இனி, கல்வியானது பொருள் பயக்குமாறெங்ஙனம் எனின், பொருளொன்றே கருதிப் பெரிதும் கல்வி பயிலப் பெற்று வரும் இற்றை நாளில் அஃதிவ்வாறு பயக்குமென

எடுத்துரைத்தல் மிகை. அன்றியும், கல்வியானது 'கேடில் விழுச்செல்வம்' என்பதனையும், ஏனையது பொய்ப்பொருள் என்பதனையும் சிந்திப்பின், அது பொருளும் பயக்குமென்றுரைத்தல் கல்வியின் சிறப்பைக் குறைத்தலே யாகும்.

கல்வி ஒளியையும் புகழையும் நல்குதல் குன்றின்மேல் விளக்குப்போலும். கற்றோரை விரும்பிப் பேணுதாரிலர். மக்களிடத்து இயற்கையன்புடைய தாயும் சிறப்பின்பாலால் மனந்திரிந்து கற்ற மகன்பாலே கழியன்புடையளாகின்றாள். வீட்டில் இங்ஙனமாக, நாட்டிலோ எனில், விறகிற் பற்றியெரியும் அழல் பெரிதாயினும் அதனையெள்ளித் திரியிற்பற்றி யெரியும் சிறிய அழலை வணங்குதல் போலக் கல்லாது மூத்தானைக் கைவிட்டுக் கற்ற இளைஞனையே யாவரும் போற்றுகின்றனர். நாட்டினையாளும் வேந்தனும் ஆண்டில் முதியனை வருகவென்றழையாது இளையனாயினும் கல்வி யறிவுடையோனை அழைத்துச் சிறப்புச் செய்து அவன் வழியிற் செல்லுதலும் உடையனாகின்றான். கற்றோர்க்குத் தம்மூர் என்பதொன்றில்லை; அவர்க்கு யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர். ஒரு நிலத்தினை ஆளும் அரசனுக்கும் அவனது நாட்டிலே தான் சிறப்பு; அங்கும் அன்புடன் சிறப்புப் பெறுவது மிக்க அருமை. கற்றோர்க்கோ சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு. புவியாளும் வேந்தர்களும் கவியரசர்கட்குச் சிவிகை சுமந்தது முதலிய செய்திகள் கேட்கப்படுகின்றன. ஒப்புயர்வற்ற கல்வியாளரின் புகழுக்கு எல்லையேது? திருவள்ளுவர், கம்பர், முதலாயினாரின் புகழ் உலகம் அழியினும் அழிவதாமோ? புலவராயினார் தம் புகழை நிலைநிறுத்துவதுடன், செங்கோன்மை, கொடை,

வீரம் முதலியவற்றாற் சிறப்பெய்திய பிறருடைய புகழை யும் தாம் இயற்றும் நூல்களால் நிலைபெறச் செய்கின்ற னர். புலவரென்பார் இல்லையாயின் முற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் என்ன தொடர்ச்சி யுண்டு? அப் பொழுது உலகமென்பது இருள் செறிந்ததோர் வனமே யன்றோ?

இனி, கல்வியால் விளையும் இன்பத்தைச் சிறிது நோக்குவோம். உலகினர் பலராலும் நன்கு மதிக்கப் படுதலே இன்பம் விளைப்பதொன்று. ஆயின், உண்மைக் கல்வியுடையார்க்கு அங்ஙனம் தம்மைப் பிறர் மதித்தல் முதலியவற்றான் உண்டாகும் இன்பம் அத்துணைப் பெரி தன்று. பிற்றை நாளில் உலகெலாம் போற்றும் பெரும் புலமையெய்தினர் சிலர் தாம் உயிர்வாழு நாளில் யாரா னும் மதிக்கப்படாதிருத்தலும், அவர் அம்மதிப்பை யொன்றாகக் கொள்ளாது புலமை நடாத்திச் சேறலும் கண்டும்கேட்டும் அறியற்பாலனவே. கல்வியுடையார்முன் அறியாத நுண்பொருள் பலவற்றைத் தமது கலையுணர் வால் அறியுந்தோறெய்தும் இன்பமே சாலவும் பெரிது. மற்று, நல்லிசைப் புலவரின் சுவை கனிந்த செய்யுட் களில் உள்ளம் அழுந்திநின்று, அவற்றின் சொற்பொருள் விழுப்பங் கண்டு தம்மையு மறந்து நுகரும் இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லையுண்டோ? 'கூடலி னாய்ந்த ஒண்டீந் தமிழின் றுறைவாய் நுழைந்தனையோ' என மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் கண்டு கூறிய கற்றலின் வருத்தத்திற்கு அதனால் விளையும் இன்பமன்றே பரிசிலாக நின்று அவரை மேலும் அத்துறையில் ஊக்கா நிற்பது?

எண்ணெயு நானமு மிவைமூழ்கி யிருடிருக்கிட்
டொண்ணறுந் துகிற்கிழி பொதிந்துறை கழித்தனபோற்

கண்ணிருண்டு நெறிமல்கிக் கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்
வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வானுத் தகையவே.

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளையாதல்,

ஓதிம மொதுங்கக் கண்ட வுத்தம னுழைய ளாகுஞ்
சீதைதன் னடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்
மாதவ டானு மாண்டு வந்துநீ ருண்டு மீளும்
போதக நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்.

என்னும் கம்பராமாயண விருத்தத்தையாதல்,

யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி யிருளின்மென்பூச்
சூழு மெழுதியொர் தொண்டையுந் தீட்டியென் றொல்பிறவி
ஏழு மெழுதா வகைசிதைத் தோன்புலி யூரிளமாம்
போழு மெழுதிற்றொர் கொம்பருண் டேற்கொண்டு போதுகவே.

என்னும் திருக்கோவை மணியையாதல்,

எழுந்துலகை நலிந்துழலு மவுணர்கடம் புரமூன்று மெழிற்கணுடி
உழுந்துருளு மளவையினொள் ளெரிகொளவெஞ் சிலைவளைத்தோ
[னுறையுங்கோயில்
கொழுந்தரளநகைகாட்டக்கோகநதமுகங்காட்டக்குதித்துநீர்மேல்
விழுந்தகயல் விழிகாட்ட விற்பவளம் வாய்காட்டு மிழலையாமே.

என்னும் தேவாரத் திருப்பாட்டை யாதல்,

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ வறியேனென் றதிசயித்தார்.

என்னும் பெரிய புராணத் திருச்செய்யுளையாதல் படிக்கும்பொழுது செந்தமிழ்ப்புலவர் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் இன்பம் இனைத்தென்பது அன்னார்க்கே தெரியும். பெரிதும் உவகைச்சுவை பற்றியனவே இங்கே காட்டப்பெற்றன. வீரம், வியப்பு முதலிய ஏனைச்சுவை பற்றி

யனவும் இங்ஙனமே கொள்க. இத்தகைய இன்பங் கருதியே,

'ஆயுந் தொறுந்தொறு மின்பந் தருங்கல்வி'

என்று தணிகைப் புராண முடையாரும்,

'தேருந் தொறுமினி தாந்தமிழ் போன்று'

என்று தஞ்சைவாணன் கோவையுடையாரும் கூறிப் போந்தனர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரோ,

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.

என்றதன்றியும், நற்குண முடையாரது நட்புப் பழகுந் தோறும் இனிதாகு மென்பதற்கு உவமையாக

நவிறொறு நூனயம் போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

எனக் கூறியருளினர். கம்பநாடர் தாம் நுகர்ந்த செய்யு ளின்பத்தைப் பலவிடத்துங் காட்டிச் செல்கின்றவர் சீதாபிராட்டியையே,

'செஞ்சொற் கவியின்பம்'

என்று பாராட்டுகின்றார். இங்கே காட்டியவற்றிலிருந்து கல்வியால் விளையும் இன்பம் எத்தகையதென ஒருவாறு புலனாதல் கூடும்.

இனி, 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்ற படி, இவ்வுலகிலே அடைந்தாரைப் பிரிதலினாலும், பொறுத்தற்கரிய பிணியாலும், பொருட்கேட்டினாலும், பிறவாற்றாலும் மக்களுக்குத் துன்பமுண்டாதல்இயல்பே. கல்வியில்லாதார் ஊழாலே தமக்குத் துன்பம் நேர்ந்த விடத்து அதனுள் அமிழ்ந்து கரைகாணாது வருந்துவர்;

முன்னறிந்து காக்கத்தகும் துன்பங்களையும் அவர்கள் காக்கவல்லுநரல்லர்; அன்றி,

அறிவிலார் தாந்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்குஞ் செய்த லரிது.

என்றபடி, பகைவர் பலர் கூடிச் செய்யவொண்ணாத இன்னல்களைத் தாமேயும் தமக்கு ஆக்கிக்கொள்வர். கல்வியுடையாரோ என்றால் துன்பங்களின் காரணங்களை நன்கு அறிந்திருத்தலின், அவை வாராமற் பெரிதும் காக்க வல்லுநர்; ஊழான் ஒரு துன்பம் உற்றவிடத்தும், கடவுட்பணி முதலியவற்றால் அதன் வலியைக் குன்றுவிப்பர்; பண்டு, இராமன், அறன்மகன் முதலாயினார்க்கும் கொடிய துன்பங்கள் நேர்ந்தமையும், அவர்கள் அவற்றான் மாழ்குதலின்றி, நோன்று, இன்ப துன்பங்களை ஒரு பெற்றியே நோக்கி, அவற்றை வென்று திகழ்ந்தமையும் முதலிய வரலாறுகளைச் சிந்தித்தும் அதனைப்பொறுப்பர்; இருவினைப் பயன்களுள் நல்வினையின் பயனாகிய இன்பம் வந்தபொழுது அதற் கமைந்திருந்த யாம், தீவினைப் பயனாகிய துன்பம் வந்தபொழுது அதனைப் பொறாது அல்லற் படுவது தகுதியன்றென்பது உன்னியும், ஊழான் எய்தற் பாலதாய துன்பத்தை ஒருதலையாக நுகர்ந்தே யாகல் வேண்டுமென்பதும், அதுகுறித்து அல்லலுற்றழுங்குதல் அதற்குத் தீர்வாகாதென்பதும் கருதியும் அதனான் வருந்தாதிருப்பர்; துன்பமாவது அறிவின் ஓர் திரிபே என்பதும், அதனை மாறி நினைக்க அஃதொழியு மென்பதும் ஓர்ந்தும் அவ்வாறு அதனை மாற்றுவர்; துன்பமானது உள்ளத்திற் புகுந்து வருத்துதற்கு அற்றம் பெறுவாறு இடையறாது நூற்பொருளை ஆராய்தலினாலும் அதனை யொழிப்பர்; தனக்குவமை யில்லாதான் றிருவடிகளைச்

சிந்தித்தலினாலும் அதனைப் போக்குவர். நெஞ்சு ஒங்கு பரத் துற்றோராகிய அன்னோர் உடற்கு வரும் இடர்முதலி யன அடுக்கும் ஒரு கோடியாயினும் நடுக்கமுறுதலிலர். இவையெல்லாம் கருதியே ஆன்றோர்கள்,

‘நெஞ்சின் மெலிவிற்கோர் துணையு மாகும்’ எனவும்,
‘மம்ம ரறுக்கு மருந்து’ எனவும்,
‘உறுங்கவ லொன் றுற்றுழியுங் கைகொடுக்கும்’ எனவும்,
‘உற்றுழி யுதவுங் கல்வி’ எனவும்

கூறிப் போந்தனரென்க.

இனி, கல்வியானது அறத்திற்குக் கருவியாதல் யாங் ஙன மெனின், இடையறாது நூற்பொருளை ஆராய்தலி னாலே தவஞ்செய்வார்போன்று மனம் ஒருங்கி நிற்ற லானும், நல்லம் யாமென்னும் நடுவுநிலை யுடையராய் வாய்மை பேசுதலானும், அன்பும் அருளு முடையராய் எவ்வுயிர்க்கும் இன்னா செய்யாமையானும், கல்வியுடை யார் அறம் வளரும் செழு நிலனாதல் தேற்றம். மற்று, அவர் யாதொரு பழி பாவத்திற்கும் இடனின்றி வாழ் நாள் முழுதும் இரவு பகல் உழந்து தேடியதும், எல்லா நலங்கட்கும் காரணமாயதும், நிலைபேறுடையதும் ஆகிய கல்விப்பொருளை ஏனையர்க்கு வரைவின்றி வழங்கும் பேரறமானது பெரும்பாலும் தீவினையால் எய்தப் பெறு வதும், இன்பமே யன்றித் துன்பமும் விளைப்பதும், நிலை யற்றதும் ஆகிய ஏனைப்பொருளை வழங்கும் அறத்தினும் எத்துணையோ மடங்கு பெரிதாமென்பதற்கு ஐயமின்று. பொருளால் அறஞ் செய்யுமிடத்தும், கல்வி யில்லாதார் இக்காலத்து இவ்விடத்து இவ்வறம் செய்யற்பாலதென் றும், அது செய்யும் முறைமை யிதுவென்றும், அதனால்

எய்தும் பயன் இன்னதென்றும் ஓர்ந்துணராது செய்தலின், அவ்வறம் திட்பமுடையதாகாது.

'பன்னும் பனுவற் பயன்றே ரறிவிலார்
மன்னு மறங்கள் வலியிலவே'

என்று சிவப்பிரகாசவடிகள் கூறுதலுங் காண்க. அறத்தின் பயனளவு பொருளளவிற்று அன்றென்பது,

இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

என்னும் திருக்குறளாலும்,

அறப்பயனும்,
தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளாலும் ஓர்ந்துணரப்படும். எனவே, கல்வி யில்லாதார் பெரும்பொருள் செலவிட்டும் எய்தலாகாத அறத்தினைக் கற்றவர் சிறிது பொருள் கொண்டும் எய்துதற் குரியராவர் என்பது பெறப்படும்.

இனி, வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாவது மெய்யுணர்வாகலானும், மெய்யுணர்வு கல்வியா னெய்தற்பாலதாகலானும், கல்வி வீடும் பயக்குமெனல் அமைவுடைத்தே. இதனை,

கற்பக் கழிமட மஃகு மடமஃகப்
புற்கந்தீர்ந் திவ்வுலகிற் கோளுணரும் கோளுணர்ந்தால்
தத்துவ மான நெறிபடரும் அந்நெறி
இப்பா லுலகத் திசைநிறீஇ யுப்பால்
உயர்ந்த வுலகம் புகும்.

என்னும் நான்மணிக்கடிகைச் செய்யுள் நன்கு விளக்குதல் காண்க. இக்கருத்தானே,

'எல்லா வுயிர்க்கு மிறைவனே யாயினும்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணவொண் ணாதே.'

என்று திருமந்திரமும்,

'கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கை'

என்று திருவிசைப்பாவும் கூறுவ வாயின. இங்ஙனம் எல்லாப் பேற்றுக்கும் அடிப்பட்ட கருவியா யிருப்பது கல்வி யென்னும் இவ்வுண்மை, கல்வியிற் பெரியராய கம்பரால் அயோத்திமாநகரைச் சிறப்பித் துரைக்கும் ஓர் செய்யுளில் வைத்து நன்கு விளக்கப்பெற்றுளது. அது,

ஏகம் முதற்கல்வி முளைத்தெழுந் தெண்ணில் கேள்வி
ஆகம் முதற்றிண் பணைபோக்கி யருந்த வத்தின்
சாகந் தழைத்தன் பரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
போகங் கனியொன்று பழுத்தது போலு மன்றே.

என்பது. 'கல்வி யென்னும் ஓர் முளை முதலில் முளைத்து, கேள்வியாகிய கிளைகளை விடுத்து, அரிய தவ மென்னும் தழை தழைத்து, அன்பாகிய அரும்பரும்பி, அற மென்னும் மலர் மலர்ந்து, போகமாகிய பழமொன்று பழுத்தது போலும் அந்நகர், என்னும் இதனால், மக்க ளெய்தும் முடிந்த பயனாகவுள்ளது இன்பப்பேறு என்பதும், அதற்குப் பரம்பரையிற் காரணமாக விருப்பது கல்வி யென்பதும் பெறப்படுதல் காண்க. போகம் என்பது இம்மையின்பம், மறுமை யின்பம், வீட்டின்பம் என்னும் மூன்றையுங் குறிப்பதாகக்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தக அறம் முதலியவற்றிற்கும் பொருள் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

இனி, இதுகாறும் கல்வியின் பேறுகளை விரித்துரைத்தனகொண்டு, கல்லாதார்க்கு எவ்வாற்றானும் உய்தியில்லை; அவர் எப்பேறும் அற்றவரேயென்றாதல், கற்றவரென்போர் அனைவரும் எல்லாப்பேறும் ஒருங்கு பெற்றவரென்றாதல் கோடலமையாது. கல்லாராயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகுதலாலும், கேள்வியாலும் நல்லறிவு தலைப்படுதலும், அதனால் அறம் பொருளின்பங்கள் எய்துதலும், துன்பத்தினீங்குதலும் கூடும்.

> கற்றில னாயினுங் கேட்க வஃதொருவற்
> கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை.

என்பது பொய்யா மொழி யன்றோ? கற்றாருள்ளும் முற்கூறிய பேறுகள் அற்றாரும், எவ்வமுழப்பாருமுளர். எனினும், அவ்விழப்பிற்கும் உழப்பிற்கும் காரணம் அவரது கல்வியன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. மக்கள் இம்மையில் எய்துந் துன்பத்திற்குக் காரணம், முன்னரே செய்துகொண்ட வினையும், பல பிறப்பினும் பயின்றுவந்த வாதனை வலியால் எளிதிலே தவிர்க்கவொண்ணாது இப்பொழுது செய்யும் வினையுமாம். கல்வி எவ்வகையிலும் அத்துன்பத்தை யொழிப்பதற்கே கருவி யாகின்றது.

கல்வியால் அறம் பொரு ளின்பமாகிய பயன்கள் இம்மையில் மிக விளையாதொழியினும்,

> ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
> கெழுமையு மேமாப் புடைத்து.

என்று செந்நாப்போதார் கூறியவாறு, அது வரும் பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து அப்பயன்களை விளைத்து உயிர்க்கு அரணாதல் ஒருதலை.

இனி, கற்க வேண்டுவன யாவென நோக்குவோம். வடமொழிவாணர் கலைகள் அறுபத்து நான்கு என வகுத்துள்ளனர். அவற்றுள், ஆகருடணம் முதலிய அட்டகன்மங்கள், பல்வகைச் சாலங்கள், நவமணிப் பரீட்சைகள், யானை, குதிரை முதலியவற்றின் பரீட்சைகள், என்றிவை முதலிய வெல்லாம் தனித்தனி ஒவ்வொரு கலைகளாக எண்ணப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சேராத வித்தைகளும், தொழிற் றிறங்களும் மற்றும் எத்தனையோ உள்ளன. மேல்நாட்டினரின் ஆராய்ச்சியால் உண்டாகிய புதிய கலைவகைகளும் பல. இவை யாவும் எல்லாராலும் கற்றற்பாலனவல்ல; கற்கவேண்டியனவும் அல்ல. இவற்றிற் பெரும்பாலன தொழிற்பயிற்சி என்னும் பெயரால் வேறு பிரித்தெண்ணத் தகுவன. மாந்தரனைவரும் ஒருதலையாகக் கற்கவேண்டிய கல்வியாவது, அறிவை வளர்த்து, மக்கட் பண்பை நெறிப்படுத்து, உண்மையை உணர்த்தி, இம்மை மறுமை வீட்டின்பங்களை நல்க வல்லனவாய்ப், புலத்துறை முற்றிய சான்றோர்களால் அவ்வம் மொழிக்கண் இயற்றப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களையும், விதி நூல்களையும், உண்மை நூல்களையும் கற்றுணர்தலாம். அவற்றின் பொருள்களை ஐயந்திரிபற உணர்தற்கு இலக்கண நூற்பயிற்சியும் அளவை நூற்பயிற்சியும் இன்றியமையாதன வாகலின், அவையும் ஒருதலையாகக் கற்க வேண்டுவனவாகும். அவற்றின் இன்றியமையாச் சிறப்பு நோக்கியே,

> எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
> கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.

எனத் தெய்வப் புலவரும் அருளிச்செய்வாராயினர். தமிழைப் பொறுத்தவளவில், எட்டுத்தொகை, பத்துப்

பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் என்னும் இலக்கியங்களும், திருக்குறள், நாலடிநானூறு, பழமொழி நானூறு முதலிய விதிநூல்களும், சமயகுரவர் முதலாயினோர் அருளிச்செய்த சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் வைணவ சமயப் பெரியார்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிரப் பிரபந்தமும் ஆகிய உண்மை நூல்களும், தொல்காப்பியம் என்னும் கருவி நூலும் கற்கவேண்டிய தலைசிறந்த நூல்களாகும். துறைதோறும் மற்றும் சிறப்புடைய நூல்கள் பல வுள்ளன. தொல்காப்பிய உரைகள், களவியல் உரை, திருக்குறட் பரிமேலழகர் உரை முதலிய உரைகளும் படித்தறியற் பாலன. இவை யனைத்தும் நன்கு கற்றோரே தமிழிற் புல்மை யுடையோ ராவர். உண்மை நூல் ஆராய்ச்சி செய்வோர் சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் சைவசித்தாந்த நூல்களையும், அவற்றிற்குச் சிவஞான யோகிகள் இயற்றிய உரைகளையும் கற்றுணர்தல்வேண்டும். முற்குறித்த நூல்களுள்ளே திருக்குறளானது உறுதிப் பொருளெய்துதற் குரிய மக்கள் ஒழுகலாறுகளை வரையறுத் துணர்த்தும் சீரிய விதி நூலாக இருப்பதன்றி, ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய இலக்கியமாகவும், உண்மை நூலாகவும் திகழ்கின்றது.

> சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
> வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து—முந்திய
> நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
> பன்னிய வின்குறள்வெண் பா.

என ஆன்றோர்கூறியது எட்டுணையும்புனைந்துரையன்று. தமக்கு எய்ப்பில் வைப்பாகக் கிடைத்திருக்கும் அம்மெய்ப் பொருட் களஞ்சியத்தில் நுழைந்து, தம் அறிவால்

முகந்த அரும்பொருள்களை நுகர்ந்து மிடிதீர்ந்தின்புற் றிருத்தல் தமிழ்மக்கள் எல்லாருக்குமுரிய கடனாகும். தமிழரேயன்று; பிறமொழியாளரில் அம்மொழிகளைக் கற்றுத் துறைபோயினாரும், தம் உணர்வு ஐயந் திரிபில்லது தும், தம் புலமை குறைபாடில்லதும் ஆதலை விரும்பின், முடிவாகக் கற்றுணரற்பாலது திருக்குறள் என்னும் தெய்வச் செந்தமிழ்த் திருமறையென்பது தேற்றம்.

இனி, கற்கத் தகுந்தனவாகிய இத்தகைய நூல்களை எங்ஙனம் கற்றல் வேண்டுமென்று பார்ப்போம். 'கற்க கசடறக் கற்பவை' என்றார் திருவள்ளுவர். கசடறக் கற்றலாவது ஐயம், திரிபு அறக் கற்றலாகும். ஐயமாவது குற்றியோ மகனோ, கயிறோ அரவோ, இப்பியோ வெள்ளியோ என்றாற்போல ஒன்றிலே துணிவு பிறவாது நிற்கும் பல தலையாய உணர்வு. திரிபாவது குற்றியை மகனென்றும், கயிற்றை அரவென்றும், இப்பியைவெள்ளி யென்றும் உணர்தல்போல், ஒன்றினைப் பிறிதொன்றாகத் துணியும் மயக்க வுணர்வு. ஒருவன் எத்தனை நூல்களைப் பரிந்து தேடிப் படித்து, அவற்றைத் தன் நெஞ்சினிட மெல்லாம் நிறைத்து வைப்பினும், அவற்றின் பொருளை உள்ளவாறுணரானாயின், அவன் எய்தும் பயன் என்னை? பல நூல்களையும் பயின்று அவற்றின் பொருளை நுண்ணி தின் ஆராய்ந்துணர்ந்த அறிவுடையோரே கற்றார் எனப் படுவர். நுண்ணியதாய் மாட்சிமைப்பட்டுப் பல நூல் களினுஞ் சென்ற அறிவில்லாதவன் யாவன், அவன் கல் லாதவன் என்பது தோன்ற, வள்ளுவனாரும், கல்லாமை என்னும் அதிகாரத்தில்,

நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னெழில்நலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

என்றமை காண்க. அத்தகைய நுண்ணறிவு இயல்பிலே வாய்க்கப் பெருதாரும், நூல்களை இடையருது பயின்று ஆராய்தலினுல் அதனைப் பெறுதல் கூடும். நூலாராய்ச்சியும் நுண்ணறிவும் ஒன்றற்கொன்று துணையாக நிற்றல் கண்கூடு. எனவே, கல்வி என்பது தொல்லோர் இயற்றிய நூல்களை அப்படியே பாடஞ் செய்த லென்பதன்று; அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து பொருளுண்மை காண்டலே கல்வியாகும். இன்னும் பார்க்கின், அவற்றின் பொருள் அல்லது கருத்தை அறிதல்மட்டும் போதாது; அவை ஒன்றற் கொன்று மறுதலையாய வழி, அவற்றுள் மெய் யிது, பொய்யிது வெனத் துணிதலும் வேண்டும்.

பத்தொ டொன்பது பாடை நூல்களும்
மாறு படுதல் வழக்கே யன்றியும்
ஒவ்வொரு பாடையி னுள்ளே யோரின்
பலநூன் மாறு படுமே யன்றியும்
ஒவ்வொரு நூற்கட லுள்ளே யோரின்
எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி யைந்தனுள்
ஒன்றனை யொன்றே யொழிக்கு மன்றியும்
ஓரதி காரத் துள்ளே யோரின்
ஓரியல் விதியினை யோரிய லொழிக்கும்
ஓரிய லதனி னுள்ளே யோரின்
ஒருசூத் திரவிதி யொருசூத் திரவிதி
தன்னைத் தடுத்துத் தள்ளு மன்றியும்
ஒருசூத் திரத்தி னுள்ளே யோரின்
ஒருவிதி யதனை யொருவிதி யொழிக்கும்
நூலா சிரியர் கருத்தினை நோக்காது
ஒருசூத் திரத்திற் கொவ்வொரா சிரியர்
ஒவ்வொரு மதமா யுரையுரைக் குவரே
அவ்வுரை யதனு ளடுத்தவா சகங்கட்கு

அவர்கருத் தறியா தவாவர் கருத்தினுட்
கொண்ட பொருள்படப் பொருள் கூறுவரே.

என இலக்கணக் கோத்துடையார் எடுத்துக் காட்டிய வாறு, தொல்லை நூல் உரைகளின் அமைப்பு முறையையும், அவை ஒன்றை யொன்று மறுத்தும், ஒன்றோடொன்று முரணியும் செல்லு மாற்றையும் ஓரின், உண்மைப் பொருள் காண்டற்கு ஆராய்ச்சி எத்துணை இன்றியமையாத தென்பது புலப்படும். இக்கருத்தானன்றே,

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

எனப் போய்யில் புலவரும் கூறிவைத்தனர். ஆராய்ச்சியின்றேல் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சியடைதற்கு வழியில்லை. ஒரு மொழியானது துறைதோறும் எண்ணிறந்த நூல் உரைகளைக் கொண்டு மிளிர்வது அம்மொழியினையுடைய மக்களின் ஆராய்ச்சித் திறத்தினால் ஆயதேயாம். மேனாட்டினரிடத்திற்போல நம்மவரிடையே ஆராய்ச்சி காணப்படாமையாற்றான் இற்றை நாளிலே நம் நாட்டு மொழிகள் வளர்ச்சியற் றிருக்கின்றன. . ஆனால் நம் முன்னையோர் ஆராய்ச்சி இன்னதென அறியாதாரல்லர். முப்பதுநாற்பது நூற்றாண்டுகளின் முன்பே தமிழ்மக்கள் ஆராய்ச்சி செய்யு முறைமையையும் அதன் பெருமையையும் நன்கறிந் திருந்தனர். மிக்க தொன்மையுடையதாகிய தோல்காப்பியம் என்னும் நூலே தமிழின் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் உள்ள எழுத்துச் சொற் பொருள்களை முற்ற ஆராய்ந்து முறைப்படுத் தியற்றப்பெற்றதன்றோ? தோல்காப்பியர் கூறியிருக்கும் நூலிலக்கணம், உரையிலக்கணமெல்லாம் ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டனவேயாகும். அவர், உரையைக்

காண்டிகை யென்றும், உரை (விருத்தி) யென்றும் இரு வகைப்படுத்து வைத்து,

சூத்திரத்துப் பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்
ஒன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

என்றும்,

மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்
தன்னூ லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்கித்
தெற்றென வொருபொருள் ஒற்றுமை கொளீஇத்
துணிவொடு நிற்றல் என்மனார் புலவர்.

என்றும் உரையிலக்கணங் கூறியிருப்பதனை உய்த்துணர வல்லார்க்கு இவ்வுண்மை புலனாகாநிற்கும். அவர் 'என்மனார் புலவர்' என்று கூறியிருப்பது அவருக்குமுன்னும் அது தலைசிறந்து நின்றமையைக் காட்டுகிறது. ஒரு நூல் கற்றற்கண் மனவெழுச்சி யுண்டாதற்கே அந்நூலின் முகத்தே ஆராய்ச்சி யுரையொன்று அமையப்பெற வேண்டுமென முன்னையோர் கருதி யிருந்தன ரென்பது, ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய எட்டனையும், காலம் முதலிய மூன்றனையும் வாய்ப்பக்காட்டும் சிறப்புப் பாயிரத்தினை ஒவ்வொரு நூலும் உடைத்தாயிருக்க வேண்டுமென அன்னார் வலியுறுத்தமையாற் போதரு கின்றது. இங்கே காட்டிய வற்றிலிருந்து, பழைய நூல் உரைகளின் பொருளை யுணர்தற்கும், அவை ஒன்றோ டொன்று முரணியவழி அவற்றின் மெய்ம்மை பொய்ம்மை தெளிதற்குமே யன்றி, புதிய நூல் உரைகள் வகுத்தற்கும் ஆராய்ச்சி இன்றியமையாத தென்பது பெறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமாகவும், தமிழ் கற்று

ருள்ளே சிலர் முன்னோர் கூறிய அனைத்தையும் முழு உண்மைகளாகக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், அவற்றை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள வழுக்களை யெடுத்துக்காட்டிக் களையலுறின், அது பெரியோரை இகழ்தலாகிய குற்றமாம் என்றும் கூறித், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இடர் விளைப்பாராகின்றனர். அன்றியும், அவர் அங்ஙனம் கூறுதலால் தோல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்ற நூல்கட்கு உரை வகுத்த முன்னோர் பலர், தமக்கு முற்பட்ட உரைகளை மறுத்துப் பெரியோரை யிகழ்ந்த குற்றத்திற் காளாயினரெனத் தாமே அப்பெரியோரை இகழ்ந்து, குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக்கொள்வாராகின்றனர். இவர்கள் தம்மீது வைத்திருக்கும் அறிவுடன்கூடாத பற்றினை அப்பெரியோர்கள் அறிவரேல், மிக அருவராநிற்பரென்பது ஒருதலை.

இனி, ஆராய்ச்சி இன்றியமையாததென்றது கொண்டு, யாவருமே அது செய்தற் குரியரெனக் கொள்ளுதல் கூடாது. முறையான கல்வி சிறிதேனும் உடையாரன்றி, ஏனையோர் ஆராய்ச்சிக்குரியரல்லர். அடிப்பட்ட கல்வி சிறிது மின்மையால் பழைய நூல் உரைகளின் பொருளுணரும் அறிவில்லாதுவைத்துத் தம்மைப் பிறர் ஆராய்ச்சி வல்லுநரென மதித்தல் கருதி அவையிற்றை ஆக்கியோர்மீது குற்றங்கூறித் திரிவாரும், அவரது கூற்றினைப் போற்றுவாரும் ஒரு நாட்டில் இருப்பின், அஃது அந்நாட்டின் இழிந்த நிலைமைக்கு அடையாளமாகும். கல்வி யுடையாரும் தாம் கற்று வல்ல துறையிலே ஆராய்ச்சியை நடாத்துதலே தகுதியாகும். அவர் அங்ஙனம் ஆராயுங்காலும், விருப்பு வெறுப்பின்றி உண்மைப் பொருள் காணவேண்டுமென்

னும் நோக்கத்துடன் தொடங்கினலன்றி, அது பயனுடைய தாகாது. இப்பண்புடன் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு பொருளுண்மை காண்போரே அறிவுடையோரென மதிக்கத் தக்காராவர்.

> காய்தல் உவத்தல் அகற்றி யொருபொருட்கண்
> ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன்கண்
> உற்ற குணந்தோன்ரு தாகும் உவப்பதன் கண்
> குற்றமுந் தோன்ரு கெடும்.

என்னும் ஆன்ருேர் செய்யுள் ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு இருக்கவேண்டிய இன்றியமையாத பண்பினையும், அஃதில்வழிப் படும் இழுக்கினையும் நன்கு அறிவுறுத்துதல் காண்க. நூலாராய்ச்சி செய்வார் தாம் ஒரு கொள்கையை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு முரணுயவழியெல்லாம் அந்நூற் பொருள்களைத் திரித்துக் கூறுதல் அடாத செயலாகும். கல்வி கேள்விகளாற் றிருந்திய மனமுடையாரொருவர் தம் நுண்ணறிவாற் பலகாலும் ஆராய்ந்து நலம் பயப்பதெனக் கொண்ட கொள்கையுடன் ஏனைச் சான்ருேர் இயற்றிய நூற்பொருள் முரண்படுமாயின், அவர் அந்நூற் பகுதியையோ, அன்றி அந்நூல் முழுதையுமோ தமக்கு உடன்பாடாகக் கொள்ளாது விடுத்தல் குற்றமாகாது. ஆனல், அந்நூலாசிரியர் கருத்துக்கு மாருகத் தமது கொள்கையுடன் பொருந்த அதற்குப் பொருள் செய்தலே ஏதமாம். வாழ்க்கையின் நோக்கமே மெய்யுணர்வு கைவரப்பெறுதலாயிருக்க, அதற்கு நெறியான நூலாராய்தற்கண் பொய்யினைப் பயின்று வருவது எத்துணை அறியாமையாகும்!

> யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
> வாய்மையின் நல்ல பிற.

என்னும் போய்யில் புலவரின் மெய்யுரையைக் கற்றறிந்தா ரொருவர் அவர் வாய்மொழிகட்கே பொய்ப்பொருள் கூறிவரின், அவரது பேதைமையை என்னென்றுரைப்பது! முதற்கண் பொய்யென அறிந்து வைத்தே ஒன்றனைக் கூறுவார் அதனை நிலைநிறுத்தலே கருத்தாகச் சான்றுகள் தேடி முயலும்பொழுது, நாளடைவில் அவ்வெண்ணம் உறைத்தலால் அதுவே மெய்யாக மாறித் தோன்றுதலும் உண்டு. அவர் நல்லாழ் இருந்து திருந்தினன்றி, அவர்க்குப் பிறர் உண்மை யுணர்த்துவதென்பது இயல்வதொன்றன்று. எத்தகைய அறிவுடையார்க்கும் ஒரோவழி உண்மை தோன்ருது, ஒன்று மற்ருென்ருகத் திரிந்து தோன்றுதல் நிகழக் கூடியதே. அத் திரிபுணர்ச்சியின் பயனுக அவர் தவருன கொள்கையொன்றை வெளிப்படுத்தலுங் கூடியதே. எனினும், அவர் தாமாகவோ, அன்றிப் பிறரால் உணர்த்தப் பட்டோ தம் கொள்கை தவறென அறிந்தவழி, அதனை விடுத்து உண்மையைக் கடைப்பிடித்தலே நெறியாகும். அவ்வாறன்றித் தாம் முதலிற் கொண்ட கொள்கையை மாற்றுதல் இழிவென்னும் மாண்பிறந்த மான முடையராய், அதனையே நிறுத்துதற்கு முயல்வோர் தமக்கும் பிறர்க்கும் கேடு சூழும் தறுகணுளராவர். இத்தகைய தீமைகட் கெல்லாம் காரணம்,

> வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் ஒண்மை
> யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு.

என வள்ளுவஞர் கூறியாங்கு, யாவரினும் தம்மையே அறிவுடையாரென மதித்துத் தருக்கும் புல்லறிவாண்மை யாகும்.

இனி, நூலாராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஒவ்வொன்றினு முள்ள நலங்களைக்கண்டறிய வேண்டுமென்னும் ஆர்வமே மிகுந்திருக்க வேண்டும். கடலின் ஆழத்தேயுள்ள விலையுயர்ந்த மணிகள் போன்று, நூலினுள்ளே அமைந்திருக்கும் அரிய கருத்துக்களும், உண்மைகளும் அவற்றை அறிய வேண்டுமென்னும் அவாவும், உழைப்பு முடையார்க்கே விளங்கித் தோன்றுவன; அல்லாதார்க்கு வெறுங் கூழாங்கல்லும் கிளிஞ்சிலும் போல்வனவே தோன்றுநிற்கும். அவர் அவற்றையே பொருளெனக் கொண்டு அமைதலோ, அன்றி அந்நூலினை எள்ளி நகையாடலோ செய்வர். ஆராய்ச்சி முறை குறித்து மற்றும் கூற வேண்டுவன பலவுள்ளன. எனினும், இவ்வுரை விரிந்து செல்லாமை கருதி இன்னும் ஒன்று மட்டும் குறிப்பிட்டு நிறுத்துதும். முற்சொன்ன குற்றமொன்றுமின்றி ஒருவர் நூலினை ஆராயும் வழியும், அந்நூல் தோன்றிய காலம் முதலியவற்றின் உணர்ச்சி யில்வழி, அவர் அந்நூற்பொருளை உள்ளவாறுணரும் வலியிலராகின்றனர். இக்காலத்தே நம்மவரிற் சிலர் ஒரு நூலின் பொருளை நோக்க வேண்டுமே யன்றி, அது தோன்றிய காலத்தை நோக்க வேண்டுவதின்றென்கின்றனர். வேறு சிலர் நூல் தோன்றிய காலத்தை அதன் பெருமைக்கோ சிறுமைக்கோ காரணமாகக் கொண்டு விடுகின்றனர். இருவர் கொள்கையிலும் ஓரளவு உண்மையிருப்பினும், ஆழ்ந்து நோக்கின், பெருமை சிறுமைக்காக வன்றி, நூலின் பொருளை உள்ளவாறுணர்தற் பொருட்டே அதன் காலத்தை வரையறுத்துணர்தல் வேண்டுமென்பதும், காலத்தை நோக்க வேண்டுவதின்றென்பது அறியாமையா மென்பதும் புலப்படும்.

இனி, இங்ஙனம் பன்னூல்களையும் ஆராய்ந்தறிந்த புலமை யுடையார் தமக்கும் உலகிற்கும் பயனுண்டாக வாழு நெறியைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறுதல் சாலும்:

க. தாம் அறிந்த பொருள்கள் தம் வாழ்விலே அல்லது அழுந்திய உணர்விலே ஒன்றுபட வொழுகுதல்.

உ. தாம் அரிதின் உணர்ந்த பொருள்களை ஏனையர் எளிதின் அறிந்து பயனெய்துமாறு உரைத்தலோ எழுதுதலோ செய்து போதரல்.

ங. உலகத்தோடு பொருந்த வொழுகுதலாகிய மக்கட் பண்பினை யுடையராதல்.

ச. வாலறிவுடைய இறைவன் திருவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குதல்.

உ. வள்ளுவர் வாய்மொழி

வள்ளுவர் வாய்மொழி என்னும் தொடர் திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருக்குறள் என்னும் பொருளதாகும். திருவள்ளுவ மாலையில் 'வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு', 'வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு' என வருதலுங் காண்க. வாய்மொழி என்பது மெய்யுரை என்னும் பொருளதுமாம். திருவள்ளுவரைப் பொய்யில் புலவர் என்றும், அவரியற்றிய திருக்குறளைப் பொய்யா மொழி என்றும் சான்றோர்கள் போற்றி வந்திருக்கின்றனர். 'திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யா மொழி' என்னுந் தொடர் திருவள்ளுவ மாலையில் உள்ளது. நல்லிசைப் புலவராகிய கூலவாணிகன்சாத்தனர் தாம் இயற்றிய மணி மேகலைக் காப்பியத்தில்,

> தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
> பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
> பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேருய்.

எனத் திருவள்ளுவரைப் பொய்யில் புலவன் என்றும், திருக்குறளைப் பொருளுரை யென்றும் கூறியிருத்தலுங் காண்க. பொருள் என்பது மெய்ம்மை என்னும் பொருள தாதலை, 'பொருள் சேர் புகழ்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையாலறிக. இத்தகைய மெய்ந் நூலை இயற்றிய ஆசிரியரது வரலாருக இப்பொழுது நாம் அறியக்கிடப்பது ஒன்றுமில்லை யென்றே சொல்லலாகும். இவரைப்பற்றி வழங்கும் கதைகள் பலரும் அறிந்தனவாகலின் அவற்றை இங்கெடுத்துக் கூறுகின்றிலேம். அவை யெல்லாம் வள்ளுவனர் காலத்துடன்

தொடர்புற்றெழுந்த சான்றுகளுடன் கூடியனவல்ல. அவை எங்ஙனமாயினும், அவரது செய்தற்றொழில், மனையறமாண்பு என்பவற்றைக் குறிக்கும் கதைகள் சிறந்த நீதியை அறிவுறுத்துவன வாகலின், அவற்றைப் போற்றிக் கொள்வதில் இழுக்கொன்றுமில்லை.

இனி, ஆராய்ச்சி முறையிலே, அவருடைய காலம், இடம், பிறப்பு, மதம் என்பன குறித்து எமக்குத் தோன்றுவனவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுதும். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோட்டஞ் சமைத்து வழிபட்ட நாளில் அங்கு வந்திருந்த மன்னர்களில் 'கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்' ஒருவனாதல் கொண்டு, சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளின் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டென்று துணியப் படுகின்றது. மணிமேகலை ஆசிரியர் திருக்குறளை மேற்கோளாக எடுத்தாண்டது முன்பே காட்டப் பெற்றது. இவ்வாற்றால் வள்ளுவனார் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் விளங்கின ராவரெனக் கருதுதல் பொருந்தும். வேறு தடையில்வழி இன்னும் ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகள் முன்னாகக் கூறுதலும் இழுக்கின்றாம்.

இவர் பிறந்த இடம் திருமயிலாப்பூர் என்பது வழக்கு. 'செங்நாப்போதார் புனற்கூடற்கச்சு' என்பது கொண்டு, இவர் மதுரையிற் பிறந்தா ராவர் எனக் கருதுவாருமுளர். இவர் மதுரையிற் பிறந்தமையாலோ, அன்றி அங்குச் சிலகாலம் வதிந்தமையாலோ, அங்கிருந்து திருக்குறளை அரங்கேற்றினமையாலோ கூடற்கு அச்சு என்று கூறப்பெற்றாராதல் வேண்டும்.

இனி, இவர் பிறப்புப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறுவர். வள்ளுவர் என்பது தமிழ்நாட்டு மக்களுள்ளே

ஓர் குடியினரைக் குறிக்கும் பெயராதலை இருவகை வழக்கினும் அறியலாகும். பழைய தமிழ்ப் பெரியார் பலர் குடிப்பெயரால் வழங்கப் பெறுதலும் பலரும் அறிந்ததே. இவ்வாற்ருல் இவர் வள்ளுவக் குடியிற் பிறந்தாரென்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். வள்ளுவர் என்ற பெயர்க்கு வண்மையுடையோர் என்று சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர். அது, வள்ளுவக்குடியிற் பிறந்தவர் அத்துணை மேன்மை யுடையராதல் சாலாது என்னும் கருத்துடன் கூறப்படுவதே யாகும். பழைய இலக்கியங்களில் வண்மை யுடையோன் என்ற பொருளில் வள்ளல், வள்ளியோன் என்னும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன. வள்ளுவன் என்பது குடிப் பெயராகவே வழங்குகின்றது. வள்ளுவக்குடி என்பது தமிழ் நாட்டிலுள்ள பழங்குடிகளில் ஒன்ருகும். பழம் பெருங்காப்பியமாகிய மணிமேகலை முதலியவற்றில் முதுகுடி என்று கூறப்படுவது அதன் பழமைக்கு உறு சான்ருகும். வள்ளுவர் என்பார் அரச காரியங்களை நகரமாந்தர்க்கு அறிவிக்கும் கருமத் தலைமை யுடையார் என்றும், அன்னோர் தானைகள் சூழ யானை மீதிவர்ந்து சென்று முரசறைந்து தெரிவிப்பர் என்றும் தொன்னூல்களால் அறியப் படுகின்றது. பெருங்கதை என்ற பழங் காப்பியத்தில், தமிழ் வழக்கை யொட்டி, வள்ளுவரைப் பற்றிய செய்திகள் பலவிடத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

'அரசு கொற்றத் தருங்கடம் பூண்ட
முரசெறி வள்ளுவ முதியனைத் தரீஇ' என்றும்,

'திருநாள் படைநாள் கடிநாள் என்றிப்
பெருநாட் கல்லது பிறநாட் கறையாச்
செல்வச் சேனை வள்ளுவ முதுமகன்' என்றும்

அதிற் கூறப்படுதல் காண்க. அரசருடைய பிறந்த நாள்,

படையெழுச்சி நாள், மணநாள் என்னும் இப் பெருநாட்களிலேயே அச் செய்திகளை வள்ளுவர் முரசெறிந்து தெரிவிப்பர் என்று கூறியிருப்பது, பொதுவாகப் பறையறையும் ஏனோரின் இவருக்குள்ள வேறுபாட்டையும், இவர் தம் மதிப்பையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இக் குடியினர் பண்டு தொட்டே நிமித்தம் அல்லது சோதிடம் எனப்படும் குறி நூலில் வல்லுநராக இருந்து வருகின்றனர். இவ்வாற்றால் வள்ளுவக்குடி என்பது அறிவு முதலிய தகுதி யமைந்த ஒரு முதுகுடி என்பது பெறப்படும்.

திருவள்ளுவமாலை என்னும் பெயரால் வழங்குகின்ற வெண்பாக்களின் தொகுதி திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் போல்வ தொன்றாகும். சிறப்புப்பாயிர இலக்கணங்கள் யாவும் அதில் நன்கமைந்துள்ளன. திருக்குறள் அரங்கேறிய பொழுது, அதனைச் செவிமடுத் தின்புற்ற சங்கப்புலவர் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக அதனைப் புகழ்ந்து பாடிய பாக்களின் தொகுதியே திருவள்ளுவமாலை என்பதில், இற்றை நாள் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர்க்குக் கருத்தொருப்பாடு இன்றெனினும், அத் தொகுதி ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே நிலைபெற்றிருந்த தென்பதனை யாரும் மறுக்கவியலாது.

'வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்'

என்னும் கல்லாடச் செய்யுளடிகள் அப்பாக்களின் பழமையைப் புலப்படுத்துவதோடு, இறையனார் பாடியதை முதற்கவி என்று கூறுதலின் அப்பொழுதே அப் பாக்கள் ஒருமுறைப்படத் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன என்பதையும் தெரிவிக்கின்றன. நாமகள் பாடியதென்பது

பின்பு முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இறையனர் முதலாக ஐம்பத்தொருவர் பாடிய திருவள்ளுவ மாலைச் செய்யுட்களுள் நாற்பத்து நான்கில் ஆக்கியோன் பெயராக 'வள்ளுவர்' என்னும் பெயர் வந்துளது. அவற்றுள், மாமூலனர் பாடிய செய்யுளிலுள்ள 'வள்ளுவ னென்பானேர் பேதை யவன் வாய்ச் சொற், கொள்ளா ரறிவுடையார்' என்பது அவர் வள்ளுவக் குடியிற் பிறந்தவர் என்பதனைக் குறிப்பால் வலியுறுத்தலுஞ் செய்கின்றது. மற்று, முதற்பாவலர், செந்நாப் போதார், பெருநாவலர் என்னும் பெயர்கள் ஒவ்வொரு பாவில் வந்துள்ளன. எனவே, திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரே ஆசிரியர்க்குப் பயில வழங்கிய தென்பது போதரும் இவ்வாற்றல் வள்ளுவக் குடியிற் பிறந்த காரணத்தாலேயே தெய்வப்புலவர் வள்ளுவர் என வழங்கப் பெற்றுர் என்பதில் எத்துணையும் ஐயமில்லை. அது குடிபற்றிய பெயராயினும், அதுவே அவர்க்கு இயற்பெயர் போல் ஆகி விட்டமையின்,

சிறப்பி னகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

என்னும் தோல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில், சேனவரையர், கல்விபற்றிய சிறப்புப் பெயர் முன்னும், இயற்பெயர் பின்னும் வருவதற்கு, 'தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்' என்று உதாரணங் காட்டினர்.

இவரது சமயங் குறித்தும் பல்வேறு கொள்கைகள் உண்டு. கடவுள் வாழ்த்திலே, 'மலர் மிசை யேகினன்', 'அறவாழி யந்தணன்' என்று கூறியிருக்கும் கடவுட் பெயர்களும், வேறு சில ஏதுக்களும் திருவள்ளுவர் சமணரென்பதனைக் காட்டுமென்றும், பௌத்த ரென்

பதனைக் காட்டுமென்றும் ஒவ்வொரு சாரார் கூறுவர். வள்ளுவனார் உலகிற்கு முதலாகக் கடவுளுண்டென்பது, வேள்வியை ஒத்துக்கொள்வது முதலிய காரணங்களால் அக் கொள்கைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. இவர் இப்பொழுது இந்து மதம் என்னும் பெயரால் வழங்கும் சமயத் தொகுதியுட்பட்டவ ரென்பதே ஒரு தலையாகத் துணியற் பாலதாகின்றது. இச்சமயங்களுள்ளும், இவரைச் சைவரென்று கூறுதற்கு அடிப்பட்ட ஆட்சி வலியுடைத்தாய் நிற்கின்றது. இவரியற்றிய நூலொன்று கொண்டே இவரை வைணவரல்ல ரென்று மறுத்தற் கிடனில்லை யென்பது உண்மையே. சைவ சமய நெறித் தலைவர் சிலர், திருக்குறளைத் தங்கள் சமய நூற் பொருண்மைக்கும் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுதலும், சைவ தவ வடிவமாகத் திருவுரு நிறுவி இவர் வழிபடப் பெறுதலும், நாயனார் என்று பெயர் தந்து தமிழ் மக்களால் வழங்கப்பெறுதலும் போல்வன சைவரென்னும் ஆட்சியின் பாலவாம். எனினும், இவரியற்றிய நூலானது உலகத்தா ரனைவர்க்கும் பொதுவாகிய தொன்றென்பது பலரும் இதனைப் பொது மறையெனப் போற்றுதலானே அறியலாகும்.

> ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
> அன்றென்ப வாறு சமயத்தார்—நன்றென்ன
> எப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
> முப்பான் மொழிந்த மொழி.

எனத் திருவள்ளுவமாலையிலும்,

> 'சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறா
> துலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற
> வள்ளுவன்'

எனக் கல்லாடத்திலும் கூறியிருப்பன சிந்திக்கற்பாலன.

இனி, ஆசிரியர் வரலாற்றை இவ்வளவில் நிறுத்தித் திருக்குறளின் மாண்புகளில் ஈண்டைக்கு இயலுமளவு கூறுதும். திருக்குறளின் மாண்பெல்லாம் ஆசிரியர் மாண்பா மென்பதும் கடைப்பிடிக்க. திருவள்ளுவர்க்குப் பின்றோன்றிய ஆசிரியர்களில் இந்நூலைப் போற்றாதார் யாருமிலர். பெருங் காப்பியங்க ளியற்றிய புலவர் பெரு மக்களும், இறைவன் அருட்கடலிற் றிளைத்து நின்று பதிகங்கள் பாடிய பேரருளாளர்களும், கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பினைத் தெரிவிக்கும் உண்மை நூல்களியற்றிய ஆசிரியர்களும், மற்றுள்ள புலவர்களும் திருக்குறட் பாக்களையும் தொடர்களையும் தங்கள் செய்யுட் களில் எடுத்தமைத்து அழகுபடுத்தி யிருக்கின்றனர்; அதன் ஆணை வழியில் நின்று அதனை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர்; திருவள்ளுவரையும் திருக்குறளையும் எல்லையின்றிப் புகழ்ந்து பாராட்டி யிருக்கின்றனர். ஒப்புயர்வற்ற பெருங்காப்பியமியற்றிய கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் தமது இராமா யணத்தில் எத்தனையிடத்தில், எத்தனை திருக்குறட் பாக்களை, எத்தனை முறையாக அமைத்திருக்கின்றனர் என்பதனை நோக்குவார்க்குத் திருக்குறளானது கவி யுலகத்தை எங்ஙனம் ஆட்கொண்டிருக்கின்ற தென்பது புலனாகும். இற்றை நாளிலோ, ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகள் பலவற்றிலும், வடமொழி, தெலுங்கு, மலையாளம் முதலியவற்றிலும் திருக்குறளை மொழி பெயர்த்துப் படித்துப் பயனெய்தி வருகின்றனர். பண்டை நாளிலேயிருந்த தண்டமிழ்ப் புலவர் பலரும் இதனை ஒப்புயர்வற்ற நூலாகப் பாராட்டியதே யன்றி, இதனை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த மேனாட்டுப்

புலவரொருவரும் 'திருக்குறள் போன்றதொரு நூல் வேறெந்நாட்டு மக்களிடத்தும் காணப்படுவதின்று' என்று மனமுவந்து கூறும்படி, இதன் புகழ் யாண்டும் விஞ்சிப் பரப்பதாயிற்று. இவ்வாறெல்லாம் பலரும் ஒரு படித்தாய் இந்நூலைப் பாராட்டுதற்கு இதன்கட் காணப் படும் சிறப்பியல்புகள் என்னை? இவ்வினாவிற்குச் சில மொழிகளில் விடையிறுத்து விடுவதென்பது எளிய தொன்றன்று. பன்னாற் பயிற்சியுடையராய் இந்நூலைப் பல்காலும் பயின்றுவரும் மதிநல முடையார்க்கு, இதன் ஈடு மெடுப்புமில்லாத சிறப்பியல்புகள் விளங்காநிற்கும். ஈண்டு எம் சிற்றறிவிற் கியைந்தவாறு ஒன்றிரண்டு காட்டுதும். 'எல்லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாப் புலி' என்றோதப்படும் வெண்பா யாப்பினுள்ளும், அளவிற் சிறியதொரு குறட்பாவைக் கருவியாகக் கொண்டு, கூறக் கருதிய பொருட் பரப்பை யெல்லாம் எவ்வகைக் குற்றமு மின்றி, சுருங்குதல், விளங்குதல், இனிதாதல் முதலிய அழகெல்லாம் பொருந்தக் கூறிவைத்திருப்ப தொன்றே ஆசிரியரது தெய்வப் புலமையின் பெற்றியைத் தெரி விக்கப் போதிய தாகும். மற்று, இந்நூலின்கண், ஒன்றுக் கொன்று சேய்மையவாகிய உலகியற்றுறைகளனைத்தை யும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல் தெள்ளத் தெளிய வுணர்த்தும் உலகியலுணர்வின் நிறைவு காணப்படு கின்றது. இதற்குப் பின்வருவன எடுத்துக் காட் டாகும்:

> தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கிற் பிடித்தெருவும்
> வேண்டாது சாலப் படும்.

என்பது உழவின் நுணுக்கமான செய்தியொன்றை உணர்த்துவது.

நோய்நாடி நோய்முத லூடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

என்பது மருத்துவம் புரியும் திறப்பாட்டை விளக்குவது. இத்துறைகளில் இவ்வகை யுணர்வு பெற்ற ஆசிரியர் அரசியல் கூறுவதைக் கேண்மின்கள்.

அழிவதூஉ மாவதூஉ மாகி வழிபயக்கும்
ஊதியமுஞ் சூழ்ந்து செயல்.

வினைவலியும் தன்வலியு மாற்றான் வலியும்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களும், அரசியலில் எவ்வளவு விரிந்தனவும், இன்றியமையாதனவுமான செய்திகளை அகப்படுத்துள்ளன! இங்ஙனமாக, இருநூற்றைம்பது பாக்களால் அரசியலும், நூறு பாக்களால் அமைச்சியலும் கூறலுறுகின்ற ஆசிரியர் எவ்வளவு பொருட்களை ஆராய்ந்து முடிவு கட்டி யிருப்ப ரென்பதனைச் சிந்தித் துணர்மின்.

சிறுகாப்பிற் பேரிடத்த தாகி யுறுபகை
ஊக்க மழிப்ப தரண்.

என்பது அரணின் மாட்சியையும்,

ஒற்றொற் றுணராமை யாள்க வுடன்மூவர்
சொற்றொக்க தேறப் படும்.

என்பது ஒற்றரை ஆளும் முறைமையையும் உணர்த் துவன.

இனி, நீதியை வற்புறுத் துரைக்கும் அழகிற்குப் பின்வரும் மூன்று பாக்கள் ஊன்றியுணர் தற்பாலன.

கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
அறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து.

ஒப்புரவி னல்வருங் கேடெனி னஃதொருவன்
விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து.

ஆக்க மதர்வினுய்ச் செல்லு மசைவிலா
ஊக்க முடையா னுழை.

இனி, இந்நூலுட் கூறப்பட்டிருக்கும் உவமைகளை யாரால் விலை மதிக்கலாகும்? 'கவிழ்ருறு நூனயம் போலும்', 'அறிதோ றறியாமை கண்டற்ருல்', 'தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்ருல்', 'எழுதுங்காற் கோல்காணுக் கண்ணேபோல்' என்னும் உவமைகள் பலமுறை சிந்தித்து இன்புறற்குரியவை.

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேங் கரப்பாக் கறிந்து.
உள்ளத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து.

என்பன காதலின் சிறப்பை எவ்வளவு அருமையாக விளக்குகின்றன!

இனி, மக்கள் யாவரும் உயர் நிலை யெய்துதற்குரிய பொதுவான நெறிகளை இவ்வாசிரியர்போற் கூறினர் யாவர்?

பொறுத்த லிறப்பினை யென்று மதனை
மறத்த லதனினு நன்று.
எனைத்தானு மெஞ்ஞான்று மியார்க்கு மனத்தானும்
மாணுசெய் யாமை தலை.
இன்னுசெய் தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.

என்பன, மக்களுள்ளத்தே எஞ்ஞான்றும் நிலைபெறற்பால வாய தலைசிறந்த குண நலத்தினைத் தெளிவித்தல் காண்க. உயிர்களைப் பற்றியுள்ள எவ்வகை அழுக்கை யுங் கழுவித் தூய்மை செய்தற்கு, இவர் கண்டு கூறிய கருவி வாய்மை என்பதாகும். இவ்வாய்மையின்கண்

இவர் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாடு,

> யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
> வாய்மையி னல்ல பிற.

என்பதனால் விளங்கும்.

இனி, வீடடையும் நெறியினை இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் முறை போற்றற் பாலதாகும். கல்வியறிவும், குணநலங்களும் சான்ற கணவனும் மனைவியும் தலைசிறந்த அன்பினை யுடையராய், கடியற் பாலவாய குற்றங்களைக் கடிந்து, விருந்தோம்பல், ஈகை, ஒப்புரவு முதலிய அறங்களைப் புரிந்து வாழ வேண்டுமென்பதும், இல்லறம் முற்றுப் பெற்றவழி அன்பின் முதிர்ச்சியாகிய அருளினை யுடையராய்த் தவஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதும் இவர் கருத்தாகின்றன. துறவின் முதற்படியாகிய தவ வொழுக்கம் அல்லது நோன்புகளில் உறைத்து நிற்றலால் உளத்தூய்மை யுண்டாகி, பின்னர் நித்த அநித்தப் பொருள்களின் வேறுபாட்டுணர்வு தோன்றும் என்பதும், வீடடைதற்குரியார் இருவகைப் பற்றுக்களையும் அறவே துறக்க வேண்டும் என்பதும், பற்றுக்களை விடுத்து மனம் அடங்கிய வழியும், மெய்யுணர்வில்லாவிடின் அதனாற் பயனின்றென்பதும், மெய்ந்நூற் பொருள்களைக் கற்றும் ஆராய்ந்தும், உண்மையை யுணர்ந்து மெய்ப் பொருளை இடையறாது சிந்திக்கவேண்டுமென்பதும், அச்சிந்தனையுள் அழுந்திநிற்றலால், பிறவிக்குக் காரணமாய வினைப் பகுதிகள் ஒழிய, பேரா வியற்கைத் தாகிய பேரின்ப வாழ்வு கிடைக்குமென்பதும் தெய்வப் புலவரின் திருவுள்ளக் கிடைகளாகின்றன.

> சார்புணர்ந்து சார்புகெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
> சார்தரா சார்தரு நோய்.

என்னும் இக் குறட்பாவானது தியானம், சமாதி என்னும் இருநிலைகளையும் உணர்த்துவதாகத் திருக்களிற்றுப் படியாரிலுள்ள ஓர் அழகிய செய்யுள் கூறுகின்றது ; அதனை யெடுத்துக்காட்டி இச் சிற்றுரையை முடிக்குதும்.

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்
சார்புணர்த றானே தியானமுமாம்—சார்பு
கெட வொழுக னல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று.

௯. சுந்தரர் செந்தமிழ்

'சுந்தரர் செந்தமிழ்' எனும் இத்தொடரில் உள்ள சுந்தரர் என்பது சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவ ராகிய ஆலால சுந்தரரையும், செந்தமிழ் என்பது அவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும் குறிக்கும். இஃது ஆறும் வேற்றுமைச் செய்யுட்கிழமை.

திருக்கயிலையில், வெள்ளநீர்ச்சடை மெய்ப்பொரு ளாகிய சிவ பெருமானுக்கு மலர்மாலையும் திருநீறும் எடுத்தணையும் அணுக்கத் தொண்டராகிய ஆலாலசுந் தரரும், அவ்விறைவன் பங்கிலுறையும் உமைப்பிராட்டி யார்க்குப் பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடிமார் ஆகிய கமலினி, அனிந்திதை என்பவர்களும், மாதேவன் கட்டளையால், தென்றமிழ் நாட்டிலே, வன் றொண்டராகவும், பரவையார், சங்கிலியாராகவும் தோற் றஞ் செய்தனரெனத் திருத்தொண்டர் புராணம் கூறு கிற்கும். சுந்தரர்க்கு அவர் நிலவுலகிலே தோன்றிய ஞான்று இடப்பெற்ற நம்பியாரூரர் என்னும் பெயரும், இறைவன் அவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட பொழுது, எதிர்த்து வன்மை பேசினமையின் எய்திய வன்றொண் டர் என்னும் பெயரும், அவர், திருவாரூரில் புற்றிடங் கொண்ட பிரானை வணங்கி, நன்புலன் ஒன்றி, இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி, இன்னிசைத் தமிழ்மாலை பாடிய காலை 'தோழமையாக உனக்கு நம்மைத் தந்தனம்' என்று இறைவன் அருளினமையாற் போந்த தம்பிரான் றோழர் என்னும் பெயரும், நாவலர்கோன் என்பது முதலிய பெயர்களும் புராணத்திற் பயில வழங்கு

மேனும், வழக்கிலே மக்கள் பலரானும் நன்கறியப் படுவ தாதல் கருதிச் சுந்தரர் என்னும் பெயர் ஈண்டுக் கொள்ளப்பெற்றது. இஃது ஆலால சுந்தரர் என்பதன் பகுதிப் பெயர்க் கோளே. திருக்கயிலையிற் சிவத் தொண்டர்க்கு வழங்கிய அப் பெயர் அவரது தோற்றமாகிய நம்பியாரூரர்க்கும் உரியதாயிற்று. அருண்மொழித் தேவரும், திருக்கூட்டச் சிறப்பின் இறுதிச் செய்யுளில்,

> இந்த மாதவர் கூட்டத்தை யெம்பிரான்
> அந்த மில்புகழ் **ஆலால சுந்தரன்**
> சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
> வந்து பாடிய வண்ணம் உரைசெய்வாம்.

என, இப்பெயரை ஆண்டுள்ளமை காண்க. இனி, சுந்தரர் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பது இவ்வுரையின் நோக்கமன்று; அவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பாட்டுக்களினால் அறியலாகும் அவருடைய வாழ்க்கைப் பண்புகளிலும், நவையறு நன்பொருள்களிலும் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதே இதன் நோக்கமாம். எனினும், அவர் வரலாற்றின் குறிப்புக்கள் சிலவற்றை முதற்கண் கருத்தில் இருத்துதல் நன்றாகும்.

ஆலால சுந்தரர் இவ்வுலகிலே திருநாவலூர் என்னும் திருப்பதியில் ஆதிசைவராகிய சடையனார்க்கு இசைஞானியார்பால் தீதகன் றுலகமுய்யத் திருவவதாரஞ்செய்தார்; நரசிங்கமுனையர் என்னும் பல்லவ வேந்தரால் மகன்மை முறையுடன் சீரும் சிறப்புமாக வளர்க்கப்பெற்றார்; மாலயன் காணா ஆலமர் செல்வனால் வெண்ணெய் நல்லூரில் அற்புதப் பழ ஆவணங்காட்டி ஆட்கொள்ளப்பெற்றார்; அவ்விறைவன் அருள்வழி நின்று

பரவையாரையும், சங்கிலியாரையும் திருமணம் புரிந்தார்; தம்பிரான்றோழராய் என்றும் மணக்கோலந்தாங்கி இன்ப விளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்தினர்; சேரமான்பெருமானைத் தோழமை கொண்டார்; மூவேந்தரும் உடனிருந்து பரவத் திருப்பதிகம் பாடினர்; மாதொருபாகனைத் தூதெனக் கொண்டார்; அவ்விறைவனாற் பொன்னும் பொதிசோறும் பெற்றார்; மற்றும் பற்பல அற்புதம் நிகழ்த்தினர். இறுதியில் இறைவன் அருளிப் பாட்டால் களையா உடலோடு வெள்ளானை மேற்கொண்டு சேரமானுடனாகத் திருக்கயிலையுற்றார்.

இவை பலவற்றையும் அறுதியிடும் உறுதியுள்ள சான்றுகள் அவர் பாட்டுக்களிலிருந்தே காட்டுதல் சாலும்; அவற்றுட் சில பின் வருவன:

'நாதனுக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்க முனையரையன்
ஆதரித் தீசனுக் காட்செயுமூர்அணி நாவலூர்'

'என்னவனும் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன்'

'வெண்ணெய் நல்லூரில், அற்புதப் பழ ஆவணங்காட்டி
அடியனா என்னை ஆளது கொண்ட, நற்பதத்தை'

'மாழை யொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டானை'

'சங்கிலியோ டெனைப்புணர்த்த தத்துவனை'

'அடியேற்கு எளிவந்த, தூதனைத் தன்னைத்
தோழமை அருளித் தொண்டனேன்
செய்த துரிசுகள் பொறுக்கும், நாதனை'

'பொன்னைத்தந்து என்னைப் போகம் புணர்த்த நன்மை
[யினார்'

'முடியால் உலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே மொழிந்த'

இவ்வாற்றால்இவரது இன்பம் நிறைந்த பெருமித வாழ்க்கையின் இயல்பு புலனாகா நிற்கும். இத்துணைப் பெருமையில் எத்துணை எளிமைபொருந்தியுள்ளதென்பதனைப் பின்னர் நோக்குதும்.

முதற்கண், இவரது ஆழ்ந்தகன்ற கல்வியின் திறத்தை ஆய்ந்து காண்டல் கடனாம். கல்வி கற்பார்க்கு அதில் ஓர் இன்பம் தோன்றுதல் வேண்டும். அஃதின் றேல், கல்வியில் உண்மையான ஈடுபாடும், அதனாற் கல்வி நிரம்புமாறும் உளவாகா.

'தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு காமுறுவர்' என்றும்,
'நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்' என்றும்
தெய்வப்புலவரும் கூறுவர்.

நம் சுந்தரர்க்குக் கல்வி எங்ஙனம் இனித்தது என்பது, இன்பமே யுருவாகிய இறைவனைக் குறித்து, அவர்,

'கற்ற கல்வியினும் இனியானை'

எனக் கூறுவதனால் இனிது விளங்கும். இங்ஙனம் பொதுப்படக் கல்வியை உவமங் கூறியதன்றி,

'பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய்' என்றும்,
'பண்ணார் இன்றமிழாய்ப் பரமாய பரஞ்சுடரே' என்றும்

சிறப்புவகையால் தமிழின் இனிமையை இறைவன் இன்பொடு சார்த்தியுரைத்தலின் தமிழ்க் கல்வியானது அவர்க்கு எல்லையில்லா இன்பினை அளித்ததாகல் வேண்டும்.

விழுப்பமுடைய நுண்பொருட் கல்வியையன்றி, பருப்பொருட்டாய உலகியற் கல்வியையும் அவர் புறக்கணியாது கற்றனர் என்பது, திருநாட்டுத்தொகைப்

பதிகத்தில் பற்பல திருப்பதிகளைக் கூறி வருமிடத்து, அவற்றுட் சில பதிகள் அமைந்துள்ள உள்நாடுகளை (சோணாடு முதலியவற்றின் உட் பிரிவுகளை)யும் குறிப்பிட்டு, 'மருகல்நாட்டு மருகல், கொண்டல் நாட்டுக் கொண்டல், குறுக்கை நாட்டுக் குறுக்கை, வெண்ணிக் கூற்றத்து வெண்ணி, நாங்கூர் நாட்டு நாங்கூர், நறையூர் நாட்டு நறையூர், மிழலை நாட்டு மிழலை, வெண்ணி நாட்டு மிழலை, பொன்னூர் நாட்டுப் பொன்னூர், புரிசை நாட்டுப் புரிசை, வேளூர் நாட்டு வேளூர், விளத்தூர் நாட்டு விளத்தூர்' என்று உரைத்தலினின்று அறியலாகும்.

திருக்குறள், நாலடியார் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களில் நம்பியாரூரர்க் கிருந்த பயிற்சியும், மதிப்பும், அவர் திருநெல்வாயில்-அரத்துறைப் பதிகத்தில்,

'அகர முதலி னெழுத்தாகி நின்றாய்'

'பொறிவாயிலிவை யைந்தனையும் அவியப்பொருது
உன்னடியே புகுஞ் சூழல் சொல்லே'

'பிறவிக்கடல் நீந்தியேறி அடியேன் உய்யப்
போவதோர் சூழல் சொல்லே'

'உறங்கி விழித்தா லொக்கும் இப்பிறவி'

எனத் திருக்குறளில் ஒரு நான்கு பாக்களின் கருத்தையும்,

'மணக்கோலமதே பிணக்கோலமதாம் பிறவி'

என நாலடிச் செய்யுள் ஒன்றின் கருத்தையும் தழுவிப் போற்றுதலான் அறியப்படும்.

மற்றும், திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகம் ஒன்றே தம்பிரான் றோழரின் பேராராய்ச்சியைப் புலப்படுக்கும் கருவியாதல் அமையும். பற்பல நிலங்

களில் பல்வேறு காலத்திருந்த நாயன்மார் பலரையும் ஒருங்கே முதற்கண் அறிவிப்பது இப்பதிகமேயன்றோ? திருத்தொண்டர் பலருடைய வரலாறுகளையும் முதன் முதல் அறிந்துகொள்ளுதற்கு எவ்வளவு சிறந்த ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும்? அடியார்களின் வரலாறுகளைச் செவ்வன் அறிந்திருப்பினன்றி, அவர்கள் பால் அன்பும், அவர்களைப் பரவுதற்கண் ஆர்வமும், மன வெழுச்சியும் நிகழாவன்றே? எனவே, திருத்தொண்டத் தொகையானது அடியார்களின் வரலாற்றை விளங்க உரைத்திலதேனும், வன்றொண்டப் பெருந்தகை நன்கனம் அறிந்திருந்தாராதல் தேற்றம். அப்பதிகத்தில்,

'ஏனாதி நாதன்றன் அடியார்க்கு மடியேன்'
'முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன்'

எனச் சிலரைப் பெயரளவிலும்,

'கடவூரிற் கலயன்றன் அடியார்க்கு மடியேன்'
'அலைமலிந்த புனன்மங்கை ஆனாயற் கடியேன்'

எனச் சிலரை அவர்கள் நிலவிய ஊரொடு சார்த்தியும்,

'இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தர்க் கடியேன்'
'அடல்சூழ்ந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கு மடியேன்'

எனச் சிலரை அவர்கள் கொண்ட படைக்கலம் முதலிய வற்றால் விசேடித்தும்,

'மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதாள் மழுவினா லெறிந்த
அம்மையா னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்'
'வார்கொண்ட வனமுலையா ளுமைபங்கன் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கு மடியேன்'

எனச் சிலரை அவர்கள் புரிந்த திருத்தொண்டு, செயல்

என்பவற்ருெடு கூட்டியும், மற்றும் சிற்சிலரை வேறு சிற் சில வகையாற் குறிப்பிட்டும் அவர் பரவியுள்ளார். மற்றும்,

‘இல்லையே என்ருத இயற்பகைக்கு மடியேன்’
‘வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்’
‘நாட்டமிகு தண்டிக்கும்........அடியேன்’

என்பவற்றில் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள அடைமொழிகள், அவ்வடியார்கள் வரலாற்றின் உயிர் நிலையாய உண்மை களைத் தெரிவித்தல் கண்கூடு. உலகியலில் வழங்குதற் கேற்றதல்லாத தொன்றினையும்வழங்கிஞராதல் தோன்ற ‘இல்லையே என்ருத’ என்றும், மாற்ருனது வாளுக் கிலக்காகி நிறைந்த செங்குருதி சோர வீழ்கின்ற நிலை யிலும், ‘மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள்’ எனத் தாம் கொண்ட கொள்கை பிழையாது, அவனைச் சிவனடி யாரெனவே பேணிய தவ வென்றி யுடையாரென்பது தோன்ற, ‘வெல்லுமா மிகவல்ல’ என்றும், பிறவி யிலே கண் காணுரா யிருந்தும், அக நாட்டமுடையாராய்த் திருக்குளம் தோண்டுதலாகிய திருப்பணியை அரிதிற் புரிந்து, அதற்கிடர்செய்து தம்மைக் குருடரென எள் ளிய அமணர் கண்ணிழக்க, வாவியில் மூழ்கி மலர்க்கண் பெற்றெழுந்த சீரடியார் என்பது புலப்பட, ‘நாட்டமிகு’ என்றும் அடைபுணர்த்தோதிய மாண்பினை எங்ஙனம் அறிந்தேத்த வல்லேம்! இன்னும், வேடர் குலத்திலே தோன்றி, நன்னூற்கல்வி நவின்றறியாத கண்ணப்பரைக் குறித்து,

‘கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்’

என்று கூறியது, அவர் பழம் பிறப்பிலேயே கலைகளெல் லாம் நிறைந்தாராதல் கருதியோ, கலைகளின் பயனுய

அன்பின் மேம்பாடு துணிந்தோ, அவரது சீர் கலைகள் பலவற்றுள்ளும் நிலவுமாறு நினைந்தோ ஆதல்வேண்டும்.

திருத்தொண்டர்களின் வரலாறுகள் சுந்தரரால் நுண்ணிதின் ஆராயப்பெற்றவை என்பதற்கு அவர் திருப்பாட்டுக்களில் மற்றும் பல சான்றுகள் உள்ளன. அவர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் என்னும் இருபெருமக்களின் தேவாரங்களைப் பன்முறை ஓதி, நன்காராய்ந்து, செம்பொருள் கண்டவர் என்பதனையும், அதனாலும் பிறவாற்றாலும் அவ்விருவர் வரலாற்றினையும், ஏனைய அடியார்கள் வரலாறுகளையும் நன்கு தெளிந்தவர் என்பதனையும், அவர் பாட்டுக்கள் காட்டா நிற்கின்றன. நாவுக்கரசர் பாடிய பாவின் தொகையை,

‘ இணைகொள் ஏழெழு நூறிரும் பனுவல்
ஈன்றவன் திருநாவினுக் கரையன் ’

என்று முதற்கண் வெளிப்படுத்தவர் நம் தம்பிரான் றோழரே.

‘ ஊனமில் காழிதன்னுள் உயர்ஞானசம் பந்தர்க்கன்று
ஞானம் அருள்புரிந்தான் நண்ணுமூர்நனி பள்ளியதே ’

என்பதனால், சம்பந்தர் காழியுள் ஞானம் பெற்றதனையும்,

‘ திருமிழலை, இருந்துநீர் தமிழோடிசை கேட்கு
மிச்சையாற் காசு நித்தல் நல்கினீர் ’

என்பதனால், அரசரும் ஞானக்கன்றும் வீழிமிழலை இறையவர்பால் படிக்காசு பெற்றதனையும் அவர் வெளிப்படுத்துள்ளார். பல கூறுதல் வேண்டா;

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம் பந்தன்
நாவினுக் கரையன் நாளைப்போ வானும்

கற்ற சூதன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப்பன் கணம் புல்லன் என் றிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினும் *குணமெனக் கருதுங்*
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்
பொற்றிரள் மணிக் கமலங்கள் மலரும்
பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூரு ளானே.

என்னும் திருப்பாட்டொன்றே அடியார்களின் வரலாற்று நுட்பங்கள் அவரால் எங்ஙனம் அறியப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு உறுசான்றாகும். இவையனைத்தும் ஓர்ந்தன்றோ, 'நுணங்கிய கேள்வி மேலோன்' என்று சேக்கிழார் பெருமான் இவரைப் போற்றுவாராயினர். மற்றும் இவர், 'நான்மறை யங்கம் ஓதிய நாவன்' என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்வதனாலும், பிறவாற்றாலும் இவரது வடமொழிப் புலமை போதரும். எனினும், தமிழின் சுவையே இவருள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட தென்பதும், தமிழிலேதான் இவருக்கு எல்லை யிகந்த பற்றிருந்தது என்பதும் மேல் எடுத்துக் காட்டிய,

'பண்ணார் இன்றமிழாய்'
'பண்ணிடைத் தமிழொப்பாய்'

என்பவற்றாலும், மற்றும் இறைவனைக் குறித்து,

'**தமிழோடிசை** கேட்கு மிச்சையாற் காசுநித்தல் நல்கினீர்'
'கலைமலிந்த **தென்புலவர்** கற்றோர் தம்
இடர்தீர்க்குங் கருப்பறியலூர்'
'**தண்டமிழ்நூற் புலவாணர்க்**கோ ரம்மானே'
'**செந்தமிழ்த் திறம்** வல்லிரோ'

என்றிங்ஙனம் பாராட்டுவதனாலும், ஆளுடைய பிள்ளை

யார் வேதம் முதலிய அனைத்தையும் ஓதாதுணர்ந்த பெருந்தகையாயினும், அவரை,

'நற்றமிழ்வல்ல ஞானசம்பந்தன்'

'நாளும் இன்னிசையாற் றமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்'

என்று கூறிப் பரவுதலாலும், தாமும் இன்னிசையாற் றமிழே பரப்பினமையாலும் நன்கு துணியப்படும்.

'செந்தமிழ்த் திறம் வல்லிரோ செங்கணரவ முன்கையி லாடவே
வந்துநிற்குமி தென்கொலோ'

என்பது, செந்தமிழானது அரவின் நஞ்சினைத் தடுக்கும் மந்திரமாம் என்னும் குறிப்பிற்றோ, நச்சுத் தன்மையுடைய அரவும் தமிழிசையைக் கேட்டு மெய்ம்மறந்திருக்கும் என்னும் குறிப்பிற்றோ ஆதல்வேண்டும். சுந்தரரது செந்தமிழ்க் கல்வியின் பெருமைக்கு வேறு கூறுதல் என்? கல்வியென்னும் கற்புடை நங்கைபெற்ற செல்வ நன்மக்களாகிய அவருடைய அமிழ்த வெள்ளம் போலும் இன்னிசைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களே சான்றுதல் அமையாவோ?

இனி, சுந்தரர் வாழ்க்கை எவ்வளவு பெருமிதமும் இன்பமும் நிறைந்தது என்பதனைத் தொடக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டினும். ஆயினும், அப் பெருமையிலோ, இனிமையிலோ அவர் நெஞ்சம் தாழ்ந்திலதென்பதனை அவர் வாய்மொழிகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அவர் கூறுவன கேண்மின்!

'சொல்லிடில் எல்லை யில்லை சுவையிலாப் பேதை வாழ்வு
நல்லதோர் கூரைபுக்கு நலமிக அறிந்தே னல்லேன்'

ஆ! நல்லதோர் கூரையி (உடம்பி)லே புகுந்தும் இன்பமொன்றும் கண்டிலராம்! இவ்வாழ்விலே சுவையொன்

றும் இல்லையாம்! இவ்வாறு தம் அநுபவத்தை எடுத்தியம்பும் பெருமான்,

'தோற்ற முண்டேல் மரணமுண்டு துயரமனை வாழ்க்கை'

'இன்ப முண்டேல் துன்பமுண்டு ஏழைமனை வாழ்க்கை'

'மணமென மகிழ்வர் முன்னே மக்கள்தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணமெனச் சுடுவர் பேர்த்தே பிறவியை வேண்டேன் நாயேன்'

என்று பொதுவாகவும், உலகியலில் வைத்தும் பிறப்பின் பொல்லாங்கினை எடுத்துக்காட்டி, ஆதலாற் பிறவியை வேண்டேன் என்று அறுதியிட் டுரைக்கின்றார். பிறவி வெம்மையானது அவரது அக மலரை எத்துணை வாட்டியுள்ளது என்பது காட்டுதற்கு,

'மானுடவாழ்க்கை ஒன்றாகக் கருதிடிற் கண்கள் நீர்பில்கும்'

என்னும் பொருண்மொழி ஒன்றே சாலாதோ? என்னே! 'தூஉய்மை என்பது அவாவின்மை' என்றபடி, அவா வறுத்த அவரது தூய உள்ளத்தின் உணர்ச்சியை எம் மனோர் உய்யுமாறு எழுதிக்காட்டிய இவ்வோவியத்தின் அருமையை எங்ஙனம் வியக்கவல்லேம்! இவ்வுலக வாழ்க்கையின் பெற்றிமை இஃதென வுணர்ந்த நாவலர் பெருமான், ஏனோரும் உய்தி பெறுமாறு கூறிய வாயுறை வாழ்த்தாவது,

'மத்தயானை யேறி மன்னர் சூழ வருவீர்காள்
செத்த போதி லாருமில்லை சிந்தையுள் வைம்மின்கள்'

என்பது. அரசர்க்கரசர் நிலை இதுவாயின், மற்றையோர் நிலை இற்றென வேறு இயம்பலும் வேண்டுமோ?

இவ்வண்ணம் இவ்வுலக வாழ்க்கையிற் சிக்கி ஆசையுட்பட்டு அவஞ் செய்ய ஒருப்படாராகிய நம்பியாரூரர், 'தவஞ் செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்' என்று

அதனை நாடுதல் இயல்பே யன்றே? திருத்துறையூர் என்னுந் திருப்பதியில் அவர் வேண்டுவதனைக் காண்டல் தகும்.

'துறையூர்த் தலைவா உனை வேண்டிக் கொள்வேன் [றவநெறியே'

'அத்தா உனை வேண்டிக் கொள்வேன் றவநெறியே'

'ஐயா உனை வேண்டிக் கொள்வேன் றவநெறியே'

என்றிவ்வாறு பதிகம் முழுதிலும் அவர் வேண்டுகின்றனர். இங்ஙனம் தவநெறியை வேண்டிப்பெற்று, அதன்கண் சலியாது நிற்கும் பீடுடைமை தெளிந்தன்றே, தொண்டர்சீர் பரவுவாராகிய அருண்மொழித்தேவர், அவரைச் 'செய்தவப் பெரியோன்' என்பதன்றி, 'தவத் தினால் மிக்கார் போற்றும் நம்பியாரூரர்' என்றும், 'நீத்தாருந் தொடர்வரிய நெறிநின்றார்' என்றும் கூறிப் போற்றுகின்றார்? இன்னும் சங்கிலியார்க்கு நம்பியாரூரரைத் தெரிவித்து, அன்னார் மணவினை முடிக்கும் துணைவாக் கடன் பூண்ட சிவபெருமான் கூறிற்றாகவுள்ள,

சாருந் தவத்துச் சங்கிலிகேள் சால என்பால் அன்புடையான்
மேரு வரையின் மேம்பட்ட தவத்தான் வெண்ணெய் நல்லூரில்
யாரு மறிய யானாள உரியான் உன்னை எனையிரந்தான்
வார்கொள் முலையாய் நீஅவனை மணத்தால் அணைவாய் மகிழ்ந் [தென்றார்.

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுள் ஈண்டு அறிந்து இன்புறற் பாலது. இங்கே ஒரு நங்கையைத் தம் முடன் சேர்த்தருளுமாறு குறையிரந்து நிற்கின்றார் ஒருவர். குறையிரக்கப்பட்ட இறைவனே, அவரை, 'மேரு வரையின் மேம்பட்ட தவத்தான்' என்று அம்மங்கை முன்னே நன்குரைக்கின்றார். இத்தவம் எத்தகைத்தோ?

இதன் பெற்றிமை எம்மனோரால் எளிதின் அறியலாவ தொன்றன்று. ஆயின், சைவ சித்தாந்தச் செம்பொரு ணூல்கள் இக்கடாவிற்கு ஏற்ற விடை தருகின்றன. அங்கித் தம்பனை வல்லார்க்கு அனல் சுடாதவாறுபோல, இறைவனோடு ஒற்றுமையுற்று, அவ்விறை பணிநிற்கும் மெய்யுணர்வினோரை மல மாயை கன்மங்கள் தாக்க மாட்டா; அவர் பிராரத்த வினைப்பயன் துய்ப்புழி எக் கருவி கொண்டு எத்தொழில் செய்தாராயினும், அது பற்றி அவர்மாட்டு விருப்பு, வெறுப்பு நிகழ்ந்து மேலைக்கு வித்தாதல் செல்லா; அவரால் நுகரப்படும் பிராரத்த வினையும் தற்பணி நீத்த அவரைத் தலைக்கூடமாட்டாது, வெந்தஆடைபோல் வலியற்று,வாதனை மாத்திரையாய்ச் சிறிது நின்றொழியா நிற்கும்; எனச் சிவஞான போதத் தின் பயனியல் முதற்பாதமாகிய பத்தாஞ் சூத்திரம் அறிவுறுத்துகின்றது.

நாடுகளிற் புக்குழன்றும் காடுகளிற் சரித்தும்
நாகமுழை புக்கிருந்தும் தாகமுதல் தவிர்ந்தும்
நீடுபல காலங்கள் நித்தரா யிருந்தும்
நின்மலஞா னத்தையில்லார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பில்
ஏடுதரு மலர்க்குழலார் (தோளிணைக்கே) இடைக்கே
எறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்தும்இறை ஞானம்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியும் கும்பிட்டே யிருப்பர் (சித்தி.சூ.கo)

என்பதுங் காண்க. ஆயின், ஐம்புலக்களிற்றை அடக்கும் உரனில்லா உலக மாந்தர், இதனைத் தமக்கே கூறியது போற் கொண்டு, மனப்பால் குடித்து மகிழ்வரேல் பெரிய தோர் ஏதமே விளையா நிற்கும். எத்தனையோ பல படி களைக் கடந்து சென்று, பாச நீக்க முற்றுச் சிவப்

பேற்றுக்கு அணியராய் நிற்கும் மெய்ஞ்ஞானியரை நோக்கியது இஃது என உணர்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே ஆரூரர் வாழ்க்கை அமைந்தது போலும். அவர் பரவையாருடன் இன்பந் துய்ப்பதனைக் கூறும்வழி,

'பன்னுளும் பயில்யோக பரம்பரையின் இனிதமர்ந்தார்'

என்று சேக்கிழார் அருளிச் செய்தலும் உளங்கொளற்பாலது. மற்றும், சகமார்க்கம் எனப்படும் தோழமை நெறிக்கேற்ற ஆரூரர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும், அவர் தம் வாய்மொழியாகிய,

'நாடுவன் நாடுவன் நாபிக்கு மேலேயோர் நால்விரல்'

என்பது முதலியவும் அவரது ஞானயோக நிலையினை வெளிப்படுத்தும் சான்றுகளாக உள்ளன.

இனி, மூவேந்தரும் முன்னின்று பணிகேட்கும் பாவேந்தராகிய தம்பிரான்றோழர், தாழ்வு எனுந் தன்மையை எவ்வளவு உயர்ந்ததாக மதித்துள்ளார் என்பது,

'தாழ்வெனுந் தன்மை விட்டுத் தனத்தையே மனத்தில் வைத்து
வாழ்வதே கருதித் தொண்டர் மறுமைக்கொன் றீய கில்லார்'

என்னும் பொருண்மொழியால் விளக்கமாம். அவர் அடியார்க்கு அடியாராதலின் பயனை,

'பண்டே நின்னடியேன் அடியா ரடியார்கட் கெல்லாம்
தொண்டே பூண்டொழிந்தேன் தொடாமைத் துரிசறுத்தேன்'

என்பதனுல், நம்மனோர் அறியக் கரி கூறுகின்றூர். அடியார் திறத்து அவர் எவ்வளவு எளிமையுடையர் என்பதற்குத் திருத்தொண்டத்தொகை யொன்றே சான்றுதல் அமையும். அடியார் ஒவ்வொருவரையும் எவ்வகை வேற்றுமையும் இன்றி, அவர்க்கு அடியேன் என்றும், அவர்

அடியார்க்கும் அடியேன் என்றும் கூறிப் பரவுகின்றாரல்லரோ? ஆரா அன்பினால் அவர் அடியார்களைப் பரவிய திருத்தொண்டத் தொகையே, அடியார்களின் அன்பின் திறத்தையும், இறைவனது பேரருட்டிறத்தையும் தெளியப்படுத்தி, உலகம் உய்தி பெறுதற்கு ஏதுவாயிற்று என்பதனை உளங்கொண்டு சேக்கிழார்பெருமான் கூறிய,

நேச நிறைந்த உள்ளத்தால் நீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார் பெருமையினை யெல்லா வுயிருந் தொழவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பணித்த [திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்.

என்னும் திருப்பாட்டின் அருமை பெருமைகளைப் புல்லறிவுடையேம் எங்ஙனம் சொல்லிப் பரவவல்லேம்! மற்று, நாவரசிடத்தும், ஞானக்கன்றின்பாலும், அவர்கள் பாடிய தமிழ்மறையகத்தும் நாவலூர் வித்தகர்க்கிருந்த பெருமதிப்பு எத்தகைத்தென்பதனை,

'நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்கரையரும் பாடிய நற்றமிழ் [மாலை
சொல்லியவே சொல்லி ஏத்துகப்பானை'

என்னும் பொருளுரை யொன்றே இனிது புலப்படுத்தா நிற்கும்.

இனி, நம் சுந்தரர் இறைவனை மறவா மனத்தால் இறுகப் பற்றியதனையும், அதனாற்பெற்ற பேற்றினையும்,

'மழைக்கரும்பும் மலர்க் கொன்றையினானை
வளைக்கலுற்றேன் மறவாமனம் பெற்றேன்
பிழைத்தொரு காலினிப் போய்ப் பிறவாமைப்
பெருமை பெற்றேன் பெற்ற தார் பெறுகிற்பார்'

என இறுமாந்துரைப்பது, வாடிய பயிரில் மழைபொழி

வதுபோல் சோர்ந்து கிடக்கும் நம் உள்ளத்தைத் தழையச் செய்கின்றது. திருவைந்தெழுத்தினை அவர் நெஞ்சமும் நாவும் எங்ஙனம் பற்றி நின்றன என்பது,

'வழுக்கி வீழினும் திருப்பெய ரல்லால்
மற்று நானறியேன் மறுமாற்றம்'

'நற்றவாஉனை நான்மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே'

என்பவற்றால் விளக்கமாம்.

'பிழைப்ப னாகிலும் திருவடிப் பிழையேன்'

என்பது, இறைவன் திருவடிப் பிழைத்தல் ஒன்றுமே உய்தியில் குற்றமாம் என்பதனை அறிவுறுத்துகின்றது.

ஏனோர்க்கு இறைவன் புரிந்த இன்னருள்கள் பலவற்றையும் எடுத்தெடுத்தியம்பி, 'யானும் அவ்வருளைப் பெறுவான் ஆதரித்து நின் திருவடியடைந்தேன்' என்று அவர் கூறுவன பலவும், திருவடியே தஞ்சமெனப் பற்றி நிற்கும் அவரது கனிந்த உள்ளத்தைக் கவினுறக் காட்டுவனவும், உய்திபெறற்குரியார் யாவரும் கடைப்பிடிக்கும் உறுதியான சாதனம் இதனின் மிக்கதில்லை என்பதனை நாட்டுவனவும் ஆகின்றன. 'சண்டீசனும், திருநாவுக்கரையனும், கண்ணப்பனும் பெற்ற காதல் இன்னருள் ஆதரித்தடைந்தேன்' என்றும், 'அடைக்கலம்புகுந்த அந்தணனைக் காக்க அவன் மேல் வந்த காலனுயிரை வவ்வியும், அஞ்சியடைந்த அமரரைப் புரக்க நஞ்சினை உண்டும், இலங்கையர்கோனை விலங்கற்கீழ் அடர்த்து அவன் பாடிய இன்னிசை கேட்டுக் கோலவாளொடு நாளது கொடுத்தும், சம்பந்தன், நாவரையன், நாளைப் போவான், சூதன், சாக்கியன், சிலந்தி, கண்ணப்பன், கணம்புல்லன் என்றிவர்கள் குற்றஞ் செய்யினும் அவற்றைக் குணமெனக் கொண்டும், சிலந்தியின் செய்பணி

கண்டு அதனை அரசனுக்கித் திருவும் வண்மையும் திண்டிறலரசும் செங்கணற்களித்தும், வந்து வழிபட்ட இந்திரற்கு வான நாடாட்சி வழங்கியும், சந்தி மூன்றிலும் தாபரம் நிறுவி இறைஞ்சிய அகத்தியருக்குச் செந்தமிழ்ப் பொதியிற்சேர்வுநல்கியும். இன்னவாறு பலர்க்கும் நீபுரிந்த சீரருள்கள் பலவற்றையும் கேட்டு நின்றிருவடி யடைந்தேன்' என்றும் இயம்புகின்றார்.

இயக்கர் கின்னரர் யமனொடு வருணன் இயங்கு தீவளி ஞாயிறு [திங்கள்
மயக்க மில்புலி வானர நாகம் வசுக்கள் வானவர் தானவ ரெல்லாம்
அயர்ப்பொன் றின்றிநின் றிருவடி யதனை யர்ச்சித் தார்பெறு [மாருள் கண்டு
திகைப்பொன் றின்றிநின் றிருவடி யடைந்தேன் செழும் [பொழிற் றிருப் புன்கூருளானே.

என்பதும் காண்மின். இன்னோர் பெற்ற சீரருளெல்லாம் கண்டு, 'எனக்கு நின்பேரருள் வழங்குதியோ, வழங்க கில்லாயோ என்னும் தடுமாற்றம் நீங்கிற்' றென்பார் 'திகைப்பு ஒன்றின்றி' என்றார். இங்ஙனமாகச் சுந்தரர் திருப்பாட்டுக்களால் அறியலாகும் முப்பொருளியல்பும், திப்பியநலங்களும் அளவில்லன. அவையெல்லாம் இச் சுருங்கிய பொழுதில் ஒருங்கு கூறுதற்காகா. சுந்தரர் திருவருள் தோற்றுவித்த துணையானே ஒரு சிலவற்றை ஈண்டுக் கூறலாயினேம்.

இனி, அவர் பாட்டுக்களில் அணிநலஞ் சான்ற இன் பகுதியும் சில கூறி அமையும் கருத்தினேம். சோணாட்டு மருதவளஞ்சான்ற பதியொன்றினைக் குறித்து,

'அரும்பருகே சுரும்பருவ அறுபதம்பண் பாட
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணிபொழில்சூ ழயலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளரும் கழனிக்
கமலங்கள் முகமலரும் கலயநல்லூர் காணே' என்றும்,

'கரும்புனைவெண் முத்தரும்பிப் பொன்மலர்ந்து பவளக்
கவின்காட்டுங் கடிபொழில்சூல் கலயநல்லூர் காணே' என்றும்,

'சோலைமலி குயில்கூவக் கோலமயி லாலச்
சுரும்பொடுவெண் டிசைமுரலப் பசுங்கிளிசொற் றுதிக்கக்
காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளடி பணிந்து
கசிந்தமனத் தவர்பயிலுங் கலயநல்லூர் காணே' என்றும்

பாடியிருப்பவற்றில் எதுகை மோனைத் தொடை வளங்களும், உருவகம், முரண் முதலிய அணிநலங் களும், மருட்கை, உவகை என்னும் மெய்ப்பாடுகளும் தோன்ற, இயற்கை வனப்புக்கள் எத்துணை எழில்பெற எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள!

'திணைகொள் செந்தமிழ் பைங்கிளி தெரியும்
செல்வத் தென்திரு நின்றியூ ரானே'

என்பதும் வியப்பும், உவகையும் பயப்பது காண்க. மாம் பொழிலில் உள்ள மரங்கள் தளிர் ஈனுவது குறித்து,

'சீதப் புனலுண் டெரியைக் காலும்
சூதப் பொழில்சூழ் சோற்றுத் துறையே'

என்றியம்புவது எத்துணை இன்சுவைத்தாக உள்ளது! மற்றும், பெருமான்றன் திருச்சடையினையும், திருமார் பின் நூலினையும் குறித்து, முறையே,

'அழல்நீர் ஒழுகி யனைய சடையும்' எனவும்,

'பளிக்குத் தாரை பவள வெற்பிற்
குளிக்கும் போல்நூற் கோமான்' எனவும்

கூறிய உவமங்கள் கழிபேரின்பம் பயவா நிற் கின்றன. பாவலர்க்கு நல்விருந்தாகும் இன்னோரன் னவை நாவலூர் மன்னரின் வித்தகக் கவித்திறத்தை விளக்கி நிற்பனவாதல் காண்க. மற்றும், நம்பியாரூரர்

தம் தோழமைக்கேற்பத் தம்பிரானோடு அசதியாடிக் கூறுவனவும் இன்பம் பயப்பனவே.

‘காடு நம்பதி ஒடு கையது காதல் செய்பவர் பெறுவதென்’

‘சிலத்து நோக்கும் வெள்ளேறு செந்தழல் வாய பாம்பது [மூசெனும்
பலிக்கு நீர்வரும் போது நுங்கையிற் பாம்புவேண்டா பிரானிரே’

என்பன அதற்குக் காட்டாதல் அமையும். ஒரேயொரு தோழர்; அவரோ நகையாடற்கேற்ற இலக்கணமெல்லாம் நன்கமைந்தவர்; அவரைவிடுத்து வேறு யாருடன் விளையாடுவர்! இன்னும், கருத்துடை அடைகளாலே சமற்காரந் தோன்றக் கூறுவன சிலவும் அவரது தோழமைக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. ‘கோளிலிப்பெருமானே, குண்டையூரிற் சிலநெல்லுப் பெற்றேன்; அவற்றைக் கொண்டுவர ஆள் இல்லை; பரவையின் பசி வருத்தத்தை நீயும் அறிதியன்றே? அவ் வாட்கண் மடவாள் வாடி வருந்தாமே அந்நெல்லினை அட்டித்தரப் பணிப்பாய்’ என வேண்டுகின்றவர்,

‘பாதியோர் பெண்ணைவைத்தாய் படருஞ்சடைக் கங்கைவைத் [தாய்
மாதர்நல்லார் வருத்தம் நீயும் அறிதியன்றே’

என்றியம்புகின்றார். திருவொற்றியூரிலே சூளுறவு பிழைத்து முகக்கண் மறைவுற்றவழி, அவர் பாடுவன கன்னெஞ்சையும் கரைக்கும் பெற்றியன. அவற்றுள் ஒன்றில்,

‘மூன்று கண்ணுடையாய்! அடியேன் கண் கொள்வதே!’

என முறையிட்டு மன்றாடுவது அவரது உரிமையின் பெருமையை இனிது புலப்படுத்துகின்றது.

இனி, ஆலாலசுந்தரர் அன்பின் ஆராமையால் எழுந்த அருமைத் திருப்பாட்டுக்களில் அமைந்த தொடர்கள் சில, மலரினும் மென்மையவேனும், அவற்றின் பொருள் வரையினும் திண்மையன; கற்பார், கேட்பாரின் நெஞ்சினைத் திறைகொள்ளுந் திறத்தன. குறைவிலா நிறைவே, குணக்குன்றே, கூத்தனே, கோதிலா அமுதே, வான நாடனே, வழித்துணை மருந்தே, மாசிலாமணியே! நீயன்றி எனக் குறவாவார் யாவர்? நின்னை மறந்து வேறு எதனை நினைப்பேன்? என்று கூறி அங்கலாய்க்கின்றார். அவ் வருமருந்திலே சிறிது புசித்து எம் பசித் துயர் ஒழிவதாக:

‘அன்னே உன்னையல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே?’
‘அன்னம் வைகும் வயற் பழனத்தணி ஆரூரானை மறக்கலும் [ஆமே?’
‘திருவாவடுதுறையுள்,
அங்கணா எனை அஞ்சல் என்றருளாய் யார்எனக்குற வமரர்கள் [ஏறே?’
‘நம்பனை நள்ளாறனை அமுதை நாயினேன்மறந்து என்னினைக் [கேனே?’
‘வாழ்கொளி புத்தூர் மாணிக்கத்தை மறந்து என்னினைக்கேனே?’

நம்பியாரூரர் திருவொற்றியூரிலே, ‘அன்புகாரா அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சு தொடுக்க அலர் தொடுக்கும்’ திருப்பணி புரிந்திருந்த மின்கொடிபோலும் சங்கிலியாரைக் காதன்மணத்தாற் கலந்து பேரின்பம் துய்த்துவரும் நாளில், செந்தமிழ்ப் பொதியிற் றென்றல் வந்து வீச லுற்றது. திருவாரூரிலே அணிவீதி அழகரின் வசந்த விழாவை நினைந்தார்; வீதிவிடங்கப் பெருமானது ஒண்ணுதலார் புடை பரந்த ஓலக்கத்திடை நிகழும், பண்ணமரும் மொழிப் பரவையார் பாடலும் ஆடலும் அவர்

செவியினும் விழியினும் திகழாநின்றன. ஆ! என் முத்தினை, மாமணியை, வயிரத்தை, ஆரூர் அண்ணலை எத்தனைநாள் பிரிந்திருப்பேன் என்று ஏசறவால் இனைகின்றார். அப்பொழுது அவர் பாடிய விலையிலா மாணிக்கம் போலும் திருப்பாட்டு ஒன்றினையும், அதனை நினைந்து நினைந்து உருகியுருகிக் கருவிகரண மெலாம் கழன்று நின்ற பெரியாரொருவரின் அரிய பாடல் ஒன்றினையும் கூறி, இவ்வுரையை முடிக்குதும்.

ஏழிசையா யிசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யுந் துரிசுகளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டானை மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன்! என்னாரூர் இறைவனையே !!

—சுந்தரர்

'ஏழிசையா யிசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய்' என்றுமுன்னீ சொன்னபெருஞ் சொற்பொருளை
ஆழநினைந் திடில்அடியேன் அருங்கரணம் கரைந்துகரைந்
தாழியிலொன் றுவதுகாண் உயர்கருணைப் பெருந்தகையே.

—இராமலிங்கவடிகள்

ச. அறிவுடை நம்பி

அறிவுடை நம்பி என்பவர், அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழியின்கண் அரும்பொருட் கருவூலமாக விளங்கும் சங்கச் செய்யுட்களை இயற்றிய சான்றோருள் ஒருவ ராவர். இவர் வழிவழியாகத் தமிழினை வளர்த்த தென்னர்குலத் தோன்றல் என்பது, இவர் பெயர் 'பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி' என அடையொடு புணர்த்து வழங்கப் படுமாற்றால் அறியலாகும். நம்பி என்பது ஆடவரிற் சிறந்தாரை யுணர்த்துவதொரு சொல். இச்சொல் முழுமுதற் கடவுளையும், மற்றும் தேவரிற் சிறந்தாரையும், கடவு ளடியாரையும் குறிக்கவும் வழங்கும். சீவக சிந்தாமணி, இராமாயணம் என்னும் காப்பியங்களின் தலைவர்களாகிய சீவகனும், இராமபிரானும் நம்பி என்னும் சிறப்புப் பெயராற் பலவிடத்தும் வழங்கப்பட்டிருப்பதும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர், தாம் பாடியதொரு பதிகத்தின் திருப்பாட்டிறுதிதோறும் 'நாட்டியத்தான் குடி நம்பீ' என இறைவனை விளித்திருப்பதும், திருத்தொண்டத் தொகையில், 'கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்' என்றாற்போல, நாயன்மார் ஒன்பதின்மர்க்கு நம்பி என்னும் அடைகொடுத்திருப்பதும், அவர்தாமும் நம்பி ஆரூரர் எனப் பெயர் சிறந்திருப்பதும் ஈண்டு அறியற்பாலன. பிங்கல நிகண்டும் ஆடவர் சிறப்புப் பெயராக இதனைக் குறித்துளது. எனவே, அறிவுடை நம்பி என் பதிலுள்ள நம்பி என்பதும் சிறப்புப்பற்றி எழுந்ததொரு பெயரே யாதல் வேண்டும். இவ்வரசர் பெருந்தகை, நிரம்பிய கல்வி யறிவும், சான்றோர்களைத் தமராகக்

கொண்டு, அவர் சொற்படியொழுகும் நற்பண்பும் வாய்க் தவர் என்பது தேற்றம். விழுமிய குணங்களும், மெய் யுணர்வும் சான்ற பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் பெருமான் தமக்கு ஆண்டு பலவாகியும் நரையில்லா மைக்குக் கூறிய காரணங்களில், ‘வேந்தனும் அல்லவை செய்யான் காக்கும்’ என்றியம்பியதற்கு இலக்காக நின்றவர் இவ்வறிவுடை நம்பி என்று கருதுதல் பொருத் தமே. பிசிராந்தையார் ஒருகால் நம்பியுழைச் சென்ற பொழுது, பொருண்மொழிக் காஞ்சியாக ஓர் அழகிய செய்யுட் கூறினர்: ‘காய்த்த நெல்லை அறுத்துக் கவள மாகக் கொடுக்கப் பெற்ருல், ஒருமாவிற் குறைந்த நிலத் தில் விளைந்த கதிரும் பலநாளைக்கு உணவாகும்; நூறு செய்யாயினும், யானை தனித்துப் புக்கு உண்ணுமாயின், அதன் வாயின்கட் புகுந்த நெல்லினும் காலாற் கெடுக்கப் படுவது மிகுதியாகும்; அப்பெற்றியே அறிவுடைய அரசன் இறை கொள்ளும் நெறியை அறிந்துகொள்ளின், அவனது நாடு கோடி பொருளைத் தேடிக் கொடுத்து, தானும் மிகவும் தழைக்கும்; அவன் அறிவால் மெல்லி யனுகி, நாடோறும் தகுதியறியாத ஆரவாரத்தையுடைய சுற்றத்தோடு கூடி, அருளின்றி, குடிகட்கு அன்பு கெடு மாறு கொள்ளும் பொருளை விரும்பின், அந்த யானை புக்க விளைபுலம் போலத் தானும் உண்ணப் பெருன்; உலகமும் கெடும்’ என்பது அதன்கண் அமைந்த பொரு ளாகும். ‘அச்செய்யுளிற் போந்த அறிவுடை வேந்தன்’ என்பதற்கு இலக்கியமாக விளங்கினமையே இவர் அறி வுடை நம்பி என்று பெயர் கூறப்படுதற்கு ஏதுவாயிற்றுப் போலும்? நச்சினர்க்கினியர் கருத்துப்படி இச்செய்யுள் வாயுறைவாழ்த்தாயினும், வேம்பும் கடுவும்போல வெய்

தாகக் கூறும் சான்றோரது அறிவுரையையும் இவ்வரசர் உவப்புடன் ஏற்கும் அறிவுடையார் என்பது பெறப்படும்.

இனி, இவ்வரச கவியாகிய நம்பி பாடியனவாக நற்றிணையில் (கரு) ஒன்றும், குறுந்தொகையில் (உ௯௦) ஒன்றும், அகநானூற்றில் (உஅ) ஒன்றும், புறநானூற்றில் (கஅஅ) ஒன்றும் ஆக நான்கு செய்யுட்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள், அகப்பொருட் பகுதியாகிய மூன்று செய்யுளும் தோழிகூற்றாகவும், வரைவு கடாவுங் குறிப்பினவாகவும் இருத்தலின், இவரது காதற் கிழமை பற்றிய வரலாறு இவற்றின் உட்கிடையாகுங்கொல் எனக் கருதுதல் இழுக்கன்றாம் என்க. நல்லிசைப் புலவராயினோர், தமது மெய் வரலாற்றை இங்ஙனம் குறிப்பிற் புலப்படுத்துதல் வழக்கே யென்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள்ளன.

மேலே குறித்த நற்றிணைச் செய்யுள், 'வரைவு நீட்டித்தவழித் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லி வரைவுகடாயது' என்னும் கருத்தினையுடையது. 'முழங்குகின்ற அலைகொணர்ந்து கொழித்த பெரிய எக்கர் மணலை நுண்ணிய துகிலின் நுடக்கம்போலத் தோன்றுமாறு காற்று மிகுதியாகத் தூற்றாநிற்கும் கடற்கரையையுடைய தலைவனே, நீதான், பூப்போன்ற எமது தலைவியின் நலத்தைப் புதுவதாக நுகர்ந்துவைத்தும் அதனை மறந்தாயாகலின், அதனாலாய வருத்தம் அடாரா நிற்க, எமது உள்ளத்தே தாங்குமளவும் தாங்கி, மாசற்ற கற்பினையுடையாளொருத்தி தன் குழவியைப் பலியிடுதற்குக் கணவன் வாங்குதலும் அதனைக் கைவிட்டாற்போல, முன்னாள் முதற்கொண்டு எம்முடன் வளர்ந்துவந்த நாணினையும் கைவிட்டேம்; இனி இவ்வூர் அலரெழுவதாக.' என்பது அச்செய்யுளின் பொருள்.

இதில், காற்றினால் தூற்றப்படும் நுண்மணற் பரப்புக்கு நுடங்கும் துகிலை உவமை கூறியிருப்பது இயற்கையொடு பொருந்தியுள்ளமை காண்க. 'கடல்கொழித்து ஒதுக்கிய எக்கர் மணலிற் சிலவற்றைக் காற்று அள்ளித் தூற்றுதல்போல, நின்னால் நீக்கப்பட்ட எம்மை ஊரார் அலர் தூற்றா நிற்பர்' என இவர் உள்ளுறை அமைத்திருக்கும் திறப்பாடு பாராட்டற் குரியது. காமமும் நாணும் ஒருங்கே தாங்குதற்கரியன என்பதும், காம வெள்ளத்தால் நாண் என்னும் சிறை அழிதலுண்டென்பதும்,

> காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நன்னெஞ்சே
> யானோ பொறேனிவ் விரண்டு.

என்னுங் குறளாலும்,

> அளிதோ தானே நாணே.........
> ....
> தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்
> காம நெரிதரக் கைந்நில் லாதே.

என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளாலும் அறியப்படும் தலைவியானவள் உயிரினுஞ் சிறந்த நாணினை அதனினுஞ் சிறந்த கற்பினாற் கைவிடுதற்கு, மடவர லொருத்தி தனக்கு இன்ப மூட்டும் உயிரினுஞ் சிறந்த குழவியைக் கணவன் சொற் பிழையாத கற்பினாற் கைவிட்டமையை உவமை கூறியிருப்பது, நினைந்துநினைந் தின்புறற்பாலது.

இவர் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுளின் பொருளாவது: 'தோழி, தலைவனைப் பிரிதலரிய காமத்தால் நீ செய்யற் பாலதனை அறியாயாயினும், யான் உரைப்பதனைக் கேள்; நமது புனத்திலுள்ள தினைகளிற் பல கதிர் வார்ந்து கொய்தற்கு முன்பே (கிளிகளாற் கவரப்

பட்டு) வெறுங் தட்டைகளாகக் காணப்படுகின்றன: நீ தான், பன்மலர்க் கண்ணி சூடி வேட்ட நாயுடன் மலை தொறுஞ் செல்லும் வெற்பனைப் பெறும் முயற்சியளவில் அமைந்தனை; இனி, நீ நின் மாலை அசையுமாறு எழுந் தெழுந்து, கிளிகளை யோட்டும் ஓசையை அவற்றின் பேச் சுக் கிடையிடையே பலகாற் சொல்லி, அவ்விடத்து அவ் வாறு ஒழுகாயாயின், அன்னையானவள், 'இவள் கிளி யோட்டுதலை அறியாள்' என்று கருதி, தினையைக் காத்தற்குப் பிறரை கொடுவந்து நிறுத்துவளாயின், பின் அவனது மலர்ந்த மார்பு உறுதற் கரிதாகும்' என்பது.

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது ஆம். இதனால், களவுக் கூட்டத்திற்கு உண்டாகும் இடையூறு தலை வற்குக் குறிப்பினாற் புலப்படுத்தி வரைவு கடாவுமாறு காண்க. இச் செய்யுளில் வந்துள்ள,

'கிள்ளைத் தெள்விளி இடையிடை பயிற்றி
ஆங்காங் கொழுகா யாயின்'

என்னுஞ் சொற்றொடர், நுண் பொருளுடைத்தாய் இன் பஞ் செய்வ தாகின்றது. தெள்விளியாவது தெளிந்த இசைபோலும் ஓசை. கிளியை ஓட்டும் அவ்வோசையை அவற்றின் பேச்சுக்கிடையிடையே சொல்லுதல் என்பது, கிளியின் பேச்சும், அதனை யோட்டும் இவளது ஓசையும் ஒரு தன்மையன என்பதும், இவள் ஓட்டுங் குரலைக் கேட்ட கிளிகள் இவளைத் தம்மின மெனக் கருதி, மீட்டும் போந்து கதிர்களைக் கவரா நிற்கும் என்பதும் பெற வைத்த படியாம். 'கிளியோட்டும் கொடிச்சியின் குரலைக் கிளியின் குரலெனக் கருதி ஏனைக் கிளிகளும் தினை யின்கட் போதரும் ஆதலின், தமர் காவலை விலக்குவர்

போலும்; ஆகலின், மால்வரை நாட, தாழ்க்காது இவளை வரைந்து கொள்வாயாக' என்னும் பொருளமைத்து ஐங்குறு நூற்றிற் கபிலர் பாடிய,

> கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கத்துப்
> பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியெனக்
> காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
> மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ.

என்னுஞ் செய்யுள் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கி இன்புறற் பாலது. 'ஆங்காங்கு ஒழுகாயாயின்' என்றது, நின்றாற் கிளிகள் கடியப் படாவாயினும், ஓட்டுதல் போன்று ஒழுகாயாயின் என்ற படியாம்.

இவர் பாடிய புறப்பாட்டு,

> படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
> உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
> குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
> இட்டும் தொட்டும் கல்வியும் துழந்தும்
> நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
> மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
> பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நாளே. என்பது.

இதில், படைக்கப்படுஞ் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்தலுடன், பலரோடு கூட உண்டலையும், செல்வர்க்கு இலக்கணமாக இவர் கூறியது சிந்திக்கற் பாலது. 'உடைமையு ளின்மை விருந்தோம்ப லோம்பா மடமை' என்று பொய்யில் புலவரும் கூறியுள்ளா ரன்றே? ஔவையாரும், 'சிறுசோற்றானும் நனி பல கலத்தன்; பெருஞ் சோற்றானும் நனிபல கலத்தன்' என அதிய

மான் அஞ்சியைப் பாராட்டியுள்ளமை காண்க. 'இடைப் படக் குறுகுறு நடந்து......மயக்குறு மக்களை' என்னும் பகுதியில், சிறுமகார் இயல்பும், அதனால் அவர் பெற்றோரை இன்பத்தில் மயங்கச் செய்யுமாறும் கூறியிருப்பது கழிபேருவகை விளைப்பதாம். 'அமிழ்தினு மாற்ற' என்னுங் குறளுரையில் பரிமேலழகரும், 'சிறுகையான் அளாவலாவது 'இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும் நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தல்' என்று இச் செய்யுட் பகுதியை எடுத்தாண்டு, இதன் சிறப்பைப் புலப் படுப்பாராயினர். 'மக்களை.......வாழு நாளே' என்பதன் கருத்து, இல்வாழ்வார் எய்தும் இருமை யின்பத்திற்கும், நன்மக்கட்பேறு இன்றியமையாததாம் என்பது. பலரோ டுண்டலாகிய ஈகையாற் புகழுண்டா மாதலின், அஃதும் அகப்பட இப்பாட்டின் பொருளை மேற் கொண்டு,

பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லாத வர். எனப்

புகழேந்தியார் பாடியிருக்குந் திறன் புகழ்ச்சிக் குரியது.

'இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோ ருரைத்த பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி' என்னும்

அகப் பாட்டின் பகுதியும் இதனுடன் அறிந்து மகிழற் குரியது.

ரு. உக்கிரப் பெருவழுதி

இறையனர் களவியலுரையின் பாயிரப்பகுதியில், முச்சங்க வரலாறு கூறிவரு மிடத்தே, கடைச் சங்கம் இருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத் தொன்பதின்மர் என்றும், அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத் தொன்ப தின்மர் பாடினர் என்றும், நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, பரிபாடல், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை என்னும் இத்தொடக்கத்தன அவர்களாற் பாடப்பட்டன என்றும், அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் என்றும், அவர் சங்கம் இருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பதிற்றி யாண்டு என்றும், அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர், கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முத லாக **உக்கிரப்பெருவழுதி** ஈறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அவருட் கவியரங்கேறினர் மூவர் பாண்டியர் என்றும், அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'நாற்பத்தொன் பதின்மர் என்ப' என்றாற்போல, ஒவ்வொன்றும் 'என்ப' என்னும் வாய்பாட்டால் முடிக்கப்பெற்றுள்ளன.

இதன்கண் உக்கிரப்பெருவழுதி கடைச் சங்கத் திறுதியில் இருந்தானுக அறுதியிட் டுரைக்கப்படுதலின், தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இவன் பெயர் ஒருதலையாகக் குறிக்கற்பால தொன்றும். இவன் கடைச்சங்கத்தின் இறுதியில் இருந்தவன் என்னவே, சங்கச் செய்யுட்களைப் பாடிய புலவருள்ளும், அவராற் பாடப்பட்ட அரசர்,

குறுநிலமன்னர் முதலாயினாருள்ளும் பெரும்பாலரர் இவனுக்கு முற்காலத்திலும், சிலர் நிகழ்காலத்திலும் விளங்கினர் என்பது போதரும். ஈண்டு, இவ்வாறாய இவனது காலத்தின் பின்மையைக் குறித்தற்குப் பிற சான்றுகளும் உளவோ என ஆராய்தல் தக்கது. இவ்வேந்தன் எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய அகநானூறு என்னும் நெடுந்தொகையைத் தொகுப்பித்தவன் என்று தெரிதலின், அதிலுள்ள பாட்டுக்கள் அனைத்தும் பாடப்பெற்ற பின்னர் இவன் வாழ்ந்திருந்தனன் என்பது ஒருதலை. எனவே, இவனும், இவனோடு ஒத்த காலத்தினரான சேரமான் மாவெண்கோ, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்னும் அரசர்களும், ஐயூர் மூலங்கிழார், உலோச்சனார், பாண்டரங்கண்ணனார் முதலிய புலவர்களும் விளங்கிய காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும். யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் முதலிய அரசர்களும், நக்கீரனார், மருத னிளநாகனார், கூடலூர் கிழார், மாங்குடி கிழார் முதலிய புலவர்களும் சிறிது முன்னாக, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்தனராதல் வேண்டும். ஔவையார், உக்கிரப்பெருவழுதியையும், அவனுடன் ஒருங்கிருந்த மாவெண்கோ, பெருநற் கிள்ளி என்னும் சேர சோழ மன்னர்களையும் பாடியுள்ளா ராகலின், அவரும் அவர்கள் காலத்திருந்தாராவர். ஆயின், அவர் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பாடியிருப்பதுடன், தாம் பரணர்காலத்தில் இருந்தமையைக் குறிப்பிடுதலானும், அவர் நீண்ட

வாழ்நாள் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குச் சான்றுண்மையானும், அவரது காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி தொடங்கி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதிகாறும் ஆகும் என்னலாம்.

இனி, அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தோன் உக்கிரப் பெருவழுதி யாக, அதனைத் தொகுத்தவர் உப்பூரி குடிகிழார் மகன் உருத்திரசன்மர் எனப்படுதலானும், இறையனார் களவிய லுரையும் அவராற் கேட்கப்பட்டதென்பது வரலாறு ஆகலானும், திருக்குறள் மாண்பையும், திருவள்ளுவர் பெருமையையும் விளங்கெடுத் துரைக்கும் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுட்களில் உக்கிரப் பெருவழுதி பாடியதும் ஒன்றாக விருத்தலானும், களவியலுரையின் தோற்றத்தோடும், திருக்குறள் அரங்கேற்றத்தோடும், அவ்வேந்தற்கு இயைபுண்மை புலனாகின்றது. திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுட்கள் பற்றிய கொள்கையில் இக்காலத்தே சிலர் மாறுபட்ட கருத்தினராகின்றனர். களவியலுரை உருத்திரசன்மராற் கேட்கப்பட்டதுபற்றியும், திருக்குறள் அரங்கேறியது பற்றியும் வழங்கும் கதைகளை அவ்வாறே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை. திருவள்ளுவமாலையின் தொடக்கத்தி லுள்ள இரு செய்யுட்களையும், அவைபற்றிய கதைகளையும் கழித்துவிட்டு, முப்பால் பாண்டியன் அவைக்களத்தே அரங்கேற்றப் பெற்றதென்றும், அப்பொழுது உடனிருந்து கேட்ட புலவர் பலரும் அதனைப் பாராட்டினரென்றும் கொள்வதில் இழுக்கொன்று மில்லை. திருவள்ளுவமாலையில் வரும் 'வைவைத்த கூர்வேல் வழுதி', 'தாதவிழ்தார் மாற', 'வாளார் நெடுமாற' என்னுந் தொடர்கள் அவை பாண்டியன் முன்னர்ப் பாடப்பட்டன என்ப

தற்குச் சான்றாகும். 'குலபதி நாயனார்' என்றாற் போலும் சிலபெயர்கள் எழுதுவோரால் திரிபுற்றிருத்தல் கூடும். கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலியோர் சிறிது முற்பட்ட காலத்தே விளங்கினமை புலப்படினும், உக்கிரப் பெருவழுதி ஆட்சி யெய்திய காலம்வரை அவர்கள் வாழ்ந்திருந்து, திருக்குறள் அரங்கேறிய ஞான்று அதனைப் புகழ்ந்துரைத்தனர் என்று கோடல் பொருத்தமே யாகும். மாறுபட்ட கருத்தினர் கூறும் வேறு சில ஏதுக்கள் இக் கொள்கையை மாற்றும் வலியுடையன வல்ல.

இனி, உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் பெயர் 'கானப்பேரெயில் கடந்த' என்னும் அடைமொழியுடன் சேர்த்தும் வழங்கப்படுகின்றது. கானப்பேர் என்பது தேவாரப் பாடல்பெற்ற பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினான்கனுள் ஒன்று; இப்பொழுது காளையார்கோயில் என வழங்கப்பெறுவது. கடைச் சங்க நாளில் இஃதோர் பெரிய அரணாகவும், வேங்கை மார்பன் என்பானுக் குரியதாகவும் இருந்தது. இவ் வரசன் அவனை வென்று, அதனைக் கைப்பற்றிய சிறப்புப்பற்றியே 'கானப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி' என வழங்கப் பெற்றனன். இவ் வேந்தனது அவ்வெற்றியை ஐயூர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர் ஒரு செய்யுளில் (புறம்-உக) வியந்து பாராட்டி யுள்ளார். அதில், அவ் வரணனது மிக்க ஆழமாகிய அகழியையும், வானுற நிவந்த மதிலையும், மரங்கள் மிக அடர்ந்த காவற் காட்டினையும் உடையதாய், அணுகுதற்கரிய சிற்றரண்களாற் சூழப் பட்டிருந்தது என்றும், அதனைக் கொல்லன் தீயில் மாட்டிய இரும்புண்ட நீரினும் மீட்டற் கரிதென்று

கருதி, வேங்கை மார்பன் இரங்குமாறு, இவன் வென்று பற்றினன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது; பாடுவார் அறிவின் எல்லையைக் கடந்த புகழமைந்தவன் என்றும், புலவராற் பாடப்படும் போர்த் துறைகளை முடித்த வெற்றியை யுடையவன் என்றும் இவன் புகழப்பட்டுளான்.

இனி, இவனுக்குமுன் விளங்கிய தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ் செழியன் முதலாயினர், சேர சோழ மன்னர்களோடு பகைமை பூண்டு போர் புரிந்தாராக, இவ் வரசனே அவர்களுடன் நண்பு பூண்டிருந்தனன். இவனும், சேரமான் மாவெண்கோவும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்த பொழுது, ஔவையார் இவர்களை வாழ்த்திய செய்யுளொன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. அதில் இம் மூவர்க்கும் அந்தணரோம்பும் முத்தீ உவமையாகக் கூறப்பெற்றுளது; உலக முழுதாளும் செல்வமும் ஓரிடத்தே நிற்பதன்றாகலின், வரைந்த நாளெல்லாம் இன்பந் துய்த்தும், அறம் புரிந்தும் வாழ வேண்டும் என்றும், 'வாழச்செய்த நல்வினை யல்லது ஆழுங் காலைத் துணை பிறிதில்லை' என்றும் அறிவுறுத்தலும், வானத்து மீனினும் மழைத் துளியினும் பல காலம் அவர்கள் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்துதலும் அமைந்துள்ளன.

இங்ஙனம் புலவர் பாடும் புகழுடையனாய இவ் வேந்தன் புலமையினும் சிறந்தானவன் என்பது முற் கூறிய வரலாறுகளானே போதரும். இவன் பாடிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றில் ஒன்றும், நற்றிணையில் ஒன்றும் உள்ளன. அகப் பாட்டில் முள்ளியின் பூவைக் குறிப்பதற்கு,

'கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்'

என்று கூறியிருப்பது, ஏனைய நல்லிசைப் புலவர்களைப் போன்றே இவ்வரசன் இயற்கைப் பொருள்களை நுனித்தறிந்துளான் என்பதற்குச் சான்றாகும். இப்பாட்டிலே, தலைவி ஊடல் நீங்கித் தலைவனைக் கூடிய திறத்தினைத் தோழிக் குரைக்கும் பெற்றி இன்பம் பயப்பதாகும்.

நற்றிணைச் செய்யுளில், 'பன்றியானது புனத்தில் தினையை உண்ணுதற் பொருட்டு, எந்திரமமைந்த புழை வழியிலே சென்று புகும்பொழுது பக்கத்தே பல்லியடித் தலை அறிந்து, ஆங்குச் சென்றால் ஊறு நிகழுமென்றஞ்சி, மெல்ல மெல்லப் பின்னே மீண்டு வந்து, முழையிலுள்ள பள்ளியில் தங்கும் நாடனே' என்னும் பொருளமைத்து,

'எய்ம்முள் ளன்ன பரூஉமயி ரெருத்திற்
செய்ம்ம் மேவற் சிறுகட் பன்றி
ஓங்குமலை வியன்புனம் படிஇயர் வீங்குபொறி
நூழை நுழையும் பொழுதிற் றாழாது
பாங்கல் பக்கத்துப் பல்லி பட்டெனெ
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லளைப் பள்ளி வதியும் நாட!'

என்று பாடியிருப்பது கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பதாகும். இதில் அமைந்துள்ள உள்ளுறையும் அறிந்து மகிழ்தற்குரிய தொன்றாம். இவ்வரசன், பன்றியானது பல்லி நிமித்தம் பார்த்தலைக் கூறியிருப்பது போன்றே, ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் பாடிய அகப்பாட்டிலும்,

'முதைச்சுவற் கலித்த மூரிச் செந்தினை
ஓங்குவணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்
பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி'

எனக் கூறப்பட்டிருப்பது ஒப்புநோக்கி மகிழ்தற் குரியது.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்
[தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூன்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செவி.

என்னும் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுள், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர்பாலும், திருக்குறள்மேலும் இவ் வரசர் பெருந்தகைக்குள்ள எல்லையில்லா மதிப்பைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தா நிற்கும்.

கூ. பசிப்பிணி மருத்துவன்

அற்ருர் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்ருன் பொருள்வைப் புழி.

உலகில் மக்களை உடற்றும் பிணி பலவற்றுள்ளும் பசிப்பிணி கொடியதாகும். அஃது, ஓர் உடம்பினின்று, குடிப்பிறப் பழித்து, விழுப்பங் கொன்று, பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை அகற்றி, மற்றும் இன்ன பல தீமை செய்து, அதனுல், மேல்வரும் உடம்புகட்கும் துன்பம் செய்வதாகலின், 'பசியென்னுந் தீப்பிணி' எனத் தெய்வப் புலவராற் கூறப்பட்டது. அப்பிணிக்கு மருந்தாவது, சோறும் நீருமாகிய உண்டியே யாகும். ஆகலின், அவ்வுண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரேயாவர்.

பண்டை நாள் தொட்டுத் தமிழகத்தே செங்கோலோச்சி வந்த முடியுடை வேந்தருள்ளும், குறுநில மன்னருள்ளும், பிறருள்ளும், மன்பதைகளின் பசியை வீட்டி, இசையை நாட்டிய உரவோர் பல்லாயிரவ ரவர். அவருள், இப்பொழுது எம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து நிற்பான் ஒருவனது வரலாற்றை ஈண் டியம்ப விழைகின்ரும். 'ஒருபிடி படியும் சீறிடம் எழுகளிறு புரக்கும் நாடு' எனச் சிறப்பிக்கப்பெறுஞ் சோணுட்டின்கண்ணே, வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியின் மருங்கு, சிறுகுடி என்னும் பதியொன்று உளது. அப்பதியின்கண், ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின்முன், பண்ணன் என்னும் நன்னராளன் ஒருவன் மிக்க படையாண்மையும்,

மேம்படு கொடையாண்மையும் உடையனாய் வாழ்ந்திருந் தனன். வீரம், வண்மை என்னும் இருபெருங் குணங் களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாகும். தொல் காப்பியர் பெருமிதம் தோன்றுதற்குரிய தறுகண் முத லியவற்றோடு கொடையையும் சேர்த்துக் கூறியிருப் பதும், 'கொடை மடம் படுதல் அல்லது பாரி படைமடம் படான்' என வருவது போல்வனவும் இவ்வுண்மையை விளக்காநிற்கும். 'ஈயென விரக்குவ ராயின் சீருடை, முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சம், இன்னுயி ராயினும் கொடுக்குவென், என் உள்ளம் எள்ளிய மடவோன், துஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல, உய்ந்தனன் பெயர் தலோ அரிதே' எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி கூறிய வஞ் சினக்காஞ்சியில், அவனது வண்மையும், தறுகண்மையும் எவ்வளவு சிறந்து காணப்படுகின்றன! இவ்வாற்றால், 'கொடையுளு மொருவன் கொல்லுங் கூற்றினுங் கொடிய வாட்போர்ப், படையுளு மொருவன்' என்னுஞ் சிந்தாமணித் தொடர்க்கு, 'இனி, நிலையாமையை யுணர்ந்து கொடைக்கு நிகரில்லாதவன் அதனாற் படைக்கு நிகரிலனாவன் என்று சொல்லிற்றுமாம்' என நச்சினார்க் கினியர் கூறிய இரண்டாவது பொருளே சாலச் சிறப் புடைத்தாதல் பெற்றாம்.

இனி, பண்ணனது படைவீரத்தை 'வென்வேல், இலைநிறம் பெயர ஓச்சி மாற்றார், மலைமருள் யானை மண் டமர் ஒழித்த, கழற்காற் பண்ணன்' என வரும் அகப் பாட்டடிகளால் அறியலாகும். அவனது ஒப்புரவும், ஈகையும் ஆகிய செப்பருங் குணத்தினை இனிச் சிந்தை செய்வோமாக. காவிரியின் வடவயின் உள்ள சிறுகுடிக் கண், பூஞ்சோலையும், மாந்தோப்பும், நெல்லிக்காவும் அவ

னுக்கிருந்தன. அவற்றிடை வாவி குளங்களும் வயங்கின. அவனுக்கு எத்துணை விளைபுலங்களும், படப்பை முதலியவும் அமைந்திருந்தன என அறுதியிட்டுரைத்தல் சாலாதெனினும், வள்ளன்மை செலுத்திய ஒண்ணிதிச் செல்வனாகிய அன்னான், அவை நனி மிகவுடையன் என எண்ணுதல் தவறாகாது. ஆனால், அப்பெருந்தகை, அவையனைத்தையும் தனக்கெனப் பேணுந் தன்மையன் அல்லன். அச் சிறுகுடிக்கட் போதரும் பாணராயினும், புலவராயினும், மற்றியாவராயினும், அவனது பூம்பொய்கையிற் சென்று குளிப்பர்; பூங்காவினுட் புக்கு மலர் பறித்து மிலைவர்; காவினுள்ளும், தோப்பினுள்ளும் எய்தி, இனிய தீவிய நெல்லிக்கனிகளையும் மாங்கனிகளையும் பறித்து உண்பர். அவனது மனையின்கண்ணே இரவலர் எண்ணில்லாதவர் இடையறாது வந்தீண்டி அடிசில் ஆர்வர். 'கைவள் ளீகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப், பாதிரி கமழும் ஓதி,' 'கழற்காற் பண்ணன் காவிரி வடவயின், நிழற்கயந் தழீஇய நெடுங்கான் மாவின், தளிரேர் ஆகம்', 'பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப், புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர், நீர்குடி சுவையின்' என அகத்தினும், புறத்தினும் நல்லிசைப் புலவர்கள் பாடியிருப்பன காண்க. இவனது அளிநிலை பெற்ற உள்ளத்தின் உயர்வையும், ஒப்பற்ற வாழ்வையும் குறித்தற்கு, 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன், பண்ணன்' எனச் சான்றோரொருவர் வாயாரப் புகன்ற அகப்பாட்டடியே அமைவதொன்றாகும். ஆ! தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்!! இதனினும் எய்தற்கரிய புகழ்ச்சி யாது? இப்புகழ் தனக்கேயாகத் தனியுரிமை படைத்த இவனது பெருமை

தான் என்னே! இனி, இப் பெருந்தக்காளைக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்னுஞ் சோழர் பெருமான் பாடிய பாட்டொன்று புறநானூற்றில் உளது. கிள்ளி வளவன் எவ்வளவு பேரரசன்! எத்துணை வீரமும் வண்மையும் உடையவன்! நல்லிசைப் புலவர்கள் எத்துணையோரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவன்! 'செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும், வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும், வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை' எனவும், 'மலையில் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி, நிலவரையிழிதரும் பல்யாறு போலப், புலவ ரெல்லாம் நின்னோக்கினரே' எனவும் பாராட்டப்பெற்ற வளவர்தோன்றல், பண்ணனுடைய ஈகையின் சிறப்பை உள்ளம் உருக உயர்த்துரைத்தனன் என்றால், அவ் வள்ளலது ஈகையும், தூய்மையும், அவ்வரசனுக்கு அவனோடிருந்த நட்பின் சீர்மையும் எத்தகையவென்று யாரால் இயம்பலாகும்? புலவர் பாடும் புகழுடைப் பெருநில வேந்தனாகிய வளவன், தன்னை ஒரு பாணனாக வைத்துப் பண்ணனது ஈகையைப் பாராட்டிப் பாடியிருப்பதனை நினைத்தால், யாருடைய நெஞ்சுதான் உருகாதிருக்கும்? அப்பாட்டிலே, 'யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய' என்பது முதலடியாகும். யான் உயிர்வாழு நாளையும் பெற்றுப் பண்ணன் வாழ்வானாக என்பது அதன்பொருள். அஃதோர் பாணன் கூற்றில் அமைந்திருப்பினும், கிள்ளிவளவன் உள்ளக்கிடையன்றோ அது? நாட்டில் வாழும் உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராக விளங்கும் இறைவன், தான் வாழ்வதற்குரியநாளையும் பண்ணன்பெற்று வாழவேண்டும் எனக் கருதினன் என்னில், பண்ணன்பால் அவனுக்கிருந்த அன்பின் திறத்தை என்னென்றியம்புவது? பழுத்த

மரத்தின்கட் புள்ளினம் ஒலித்தாற்போலப் பண்ணனுடைய இல்லத்தில் ஊண் உண்டலாலாகிய ஆரவாரம் கேட்கும் என்றும், மழைபெய்யுங் காலத்தைப் பார்த்துத் தம் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்திலே அடையுஞ் சிற்றெறும்பின் ஒழுக்கினை யொப்பப், பெரிய சுற்றத்துடன் கூடிய பாண் சிறுவர்கள்,சோற்றுத்திரளைபொருந்திய கையினராய், வேறு வேறு வரிசையாக அவன் இல்லில் நின்றும் செல்வரென்றும் அப்பாட்டிலே கூறப்பட்டுள்ளன. அம்மட்டோ, '**பசிப்பிணி மருத்துவன்**' என்னும் அருமருந்தன்ன பெயரால் பண்ணன் கூறப் பெற்றுள்ளான். ஆகலின், யாமும் அப்பெயரையே அவன் பெயராகக் கொள்ளலாயினம். இனி, அச்செய்யுள் யாவரும் படித்து இன்புறற் பாலதாகலின் அதனை ஈண்டுத் தருதும்.

யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பினது இடும்பை
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊணொலி அரவந் தானுங் கேட்கும்
பொய்யா எழிலி பெய்விட நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேருஞ்
சிறு நுண் எறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
சோறுடைக் கையர் வீற்றுவீற்று இயங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும் கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே.

எ. தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் இசைப் பகுதிகள்

இசை என்பது மிக்க மென்மையும், நுண்மையும் வாய்ந்து, செவிப்புலனைக் குளிர்வித்து, உள்ளத்தைக் கனிவிக்கும் இனிய ஓசையே யாகும். தும்பி, வண்டு, குயில், கிளி, பூவை முதலிய உயிர்களிடத்து இவ்வின்னோசை இயற்கையாகவே அமைந்து இன்பஞ் செய்கின்றது. மக்கள், தம் நுண்ணறிவு மாட்சியால் பற்பல வகையாகிய இன்னிசைகளைத் தம் மிடற்றிலிருந்தும், கருவிகளிலிருந்தும் எழுப்புகின்றனர். இசை இயல்புகளையும், வேறுபாடுகளையும் சிறப்பாக அறியாவிடினும், பொதுவகையில் இசையை விரும்பாதவர் யாரும் இல்லை. பச்சிளங் குழவியும் இசையை விழைகின்றது. ஆனினங்கள், இசையைக் கேட்டு அசையிடாதிருக்கின்றன. யானை முதலிய வன விலங்குகளும், பாம்பு முதலியனவும் இசைக்கு வசமாகின்றன. அறிவே உருவாகிய ஆண்டவனும் இசையை விரும்புகின்றான். அவன் இசை வடிவமாக இருக்கின்றான் என்றும், இசையின் பயனாக உள்ளான் என்றும், இசை பாடுகின்றான் என்றும் ஆன்றோர் கூறுவர். 'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்' என்று சுந்தரரும், 'எம்மிறை நல்வீணை வாசிக்குமே' என்று அப்பரும் கூறுதல் காண்க. கலைகட்கெல்லாம் தெய்வமாகிய நாமகள் கையில் வீணையை அமைத்துள்ள நம் முன்னோர்கள் இசைக்கலையை எவ்வளவு சிறந்ததாகப் போற்றியிருத்தல் வேண்டும்?

இனி, தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டு இசையை எவ்வாறு போற்றிவந்தனர் என்பதனைத் தமிழ் நூல்களின் ஆதரவு கொண்டு நோக்குவோம். தமிழ்மொழியானது மிகப் பழைய காலத்தில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என மூன்று பெரும் பிரிவுடையதாக இருந்தது. அதனால், முத்தமிழ் என்ற வழக்கு உண்டாயிற்று. பழைய சங்க காலங்களில், முத்தமிழ்க்கும் இலக்கண, இலக்கியங்கள் பற்பல இருந்தன. ஆசிரியர் அகத்தியனார் இயற்றிய அகத்தியம் என்பது முத்தமிழ் இலக்கணமே. தலைச்சங்கப் புலவர்கள் இயற்றிய பெருநாரை, பெருங்குருகு என்பனவும், நாரதர் இயற்றிய பஞ்சபாரதீயம், அகத்தியர் மாணாக்கராகிய சிகண்டி என்பவர் இயற்றிய இசைநுணுக்கம் முதலாயினவும் பழைய இசைத்தமிழ் நூல்களாம்.

ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளின்முன் தோன்றிய பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில், இசையைப் பற்றிய குறிப்புக்களும், இசைபாடுதலையே தொழிலாக வுடைய பாணர் முதலானவர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. அந்நூலிலே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலங்கட்கும் வெவ்வேறு வகையான யாழ் அல்லது பண் உண்டு என்று குறிப்பிடப்படுவதால், அக்காலத்தே தமிழகம் முழுதும் இசைக்கலை பரவியிருந்ததென்பதும், எவ்வகைக் குடிமக்களும் இசை யுணர்ச்சி உடையராய் இருந்தனர் என்பதும் பெறப்படும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின்முன் விளங்கிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், குழல், யாழ் என்னும் இசைக்கருவிகளைப்பற்றியும், பண்ணைப் பற்றியும் திருக்குறளில் கூறியுள்ளார். மற்றும், சங்க இலக்

கியங்கள் பலவற்றிலும் அவைபற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில், இசைக்கருவிகளின் பெயர்களும், இலக்கணங்களும், கருவிகளிலும் கண்டத்திலும் இசைகள் பிறக்கும் முறைமையும், பிறவும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்திலே, பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என நால்வகை யாழ்கள் இருந்தன. பேரிகை, இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், திமிலை, குடமுழா, தண்ணுமை, தடாரி முதலிய முப்பத்தொரு வகைத் தோற்கருவிகள் வாசிக்கப்பட்டன. ஆயிரம் நரம்புடைய ஆதியாழ் என்பதொன்று இருந்ததென்றும், ஆதியிசை பதினோராயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்று (11,991) என்றும் கூறினால், பெரும்பாலார் வியப்படையக்கூடும். ஆனால், பழந்தமிழ் நூல்கள் அவற்றின் உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஷட்ஜம் முதலிய ஏழிசைகளுக்கும் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் தமிழ்ப் பெயர்கள் வழங்கின. இப்பொழுது ஆலாபனம் என்பது ஆளத்தி என்னும் பெயரால் வழங்கிற்று. த, ந, ம, என்னும் மூன்று மெய்யினங்களோடு, குற்றெழுத்து ஐந்தும், நெட்டெழுத்து ஐந்தும், தென்ன தென என்னும் அசைகளும் ஆளத்தி செய்தற்கு உரியவாயிருந்தன. மூலாதாரம் தொடங்கி, எழுத்தின் நாதம் ஆளத்தியாய், பின்பு இசையென்றும், பண் என்றும் பெயர் பெறலாயின. ஜநக ராகங்கள் பண் என்றும், ஜந்ய ராகங்கள் திறம் என்றும் கூறப்பட்டன. இசைப் பாட்டுக்கள் எல்லாம் செந்துறை, வெண்டுறை, வரி, உரு முதலிய பெயர்களால் வழங்கின. வரி, உரு முதலியவற்றில்

எத்தனையோ பல வகைகள் உண்டு. இப்பொழுது கீர்த்தனங்கள் என்று கூறப்படுவன உருக்களில் அடங்குவனவாகும். பலவகையான கூத்துக்களோடும் வரிப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. கோற்றி, பிச்சி, சித்து, சிந்து, ஆண்டி, அம்மனை, பந்து, கழங்கு, உந்தி, தோள்வீச்சு, சாழல், தெள்ளேணம் முதலிய எண்ணிறந்த கூத்துவகைகளும், அவற்றிற் குரிய பாடல்களும் பயிற்சியில் இருந்தன. அவை பெரும்பாலும் மகளிருடைய விளையாட்டுக்களாக விளங்கின. மற்றும், மகளிர் கிளி யோட்டுவதும் பாட்டு; சாந்திடிப்பதும் பாட்டு; உழத்தியர் நாற்று நடுவதும் பாட்டு; களை பறிப்பதும் பாட்டு; இவ்வாறு எல்லாச் செயல்களும் பாட்டுக்களோடு நிகழ்ந்தன. இவ்வாற்றால் முற்காலத்தில் தமிழகத் திருந்த ஆடவரும், மகளிரும், இசையும் கூத்தும் ஆகிய இன்பவிளையாட்டுக்களால் களி சிறந்து, உடம்பும் உள்ளமும் தளிர்த்திருந்தனர் என்னும் உண்மை புலனாகும் என்க. அம்மனை, பந்து, ஊசல், வள்ளை என்னும் வரிப்பாட்டுக்களைச் சிலப்பதிகாரத்தில காணலாகும். அன்பே வடிவாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான், ஓதுவார் உள்ளத்தை உருக்கும் திருவாசகத்திலே, தெள்ளேணம், சாழல், தோணோக்கம், உந்தி முதலாகிய வரிப்பாடல்களை அமைத்துள்ளார் என்றால், அப்பாடல்களும், கூத்துக்களும் அந்நாளில் எவ்வளவாகக் கொண்டாடப்பட் டிருத்தல் வேண்டும்!

இனி, தமிழிலே, ஒப்பற்ற இசைப்பாக்களாக இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருப்பன யாவை என நோக்குதும். சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள கானல் வரி, வேட்டுவ

வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, ஊர் சூழ் வரி, குன்றக் குரவை, வாழ்த்துக் காதை என்னும் ஆறு காதைகளும் இசைப் பாக்களின் தொகுதியே யாகும்.

பவள வுலக்கை கையாற் பற்றித்
தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண்
தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண்
குவளை யல்ல கொடிய கொடிய.

பொன்னிலங்கு பூங்கொடி பொலஞ்செய் கோதை வில்லிட
மின்னிலங்கு மேகலைக ளார்ப்ப வார்ப்ப வெங்கணுந்
தென்னன் வாழ்க வாழ்கவென்று சென்றுபந் தடித்துமே
தேவரார மார்பன் வாழ்க வென்றுபந் தடித்துமே.

என்பன, முறையே கானல் வரியிலும், வாழ்த்துக் காதை யிலும் உள்ளன. தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருவாய்மொழி முதலியனவோ, வானோரும் அளவிடற் கரிய சிறப்புடைய இசைப்பெருஞ் செல்வக்களஞ்சியங் களாகும். அவற்றிற்குரிய பண்களின் இயல்பறிந்து முறைப்படி பாடுவார் தொகை அருகி வருவது பெரிதும் இரங்கத் தக்கதாகும்.

இதுகாறும் முத்தமிழில் ஒருபகுதியான இசையைப் பற்றியே சிறிது ஆராய்ந்தோம். மற்றொரு பகுதியான இயற் றமிழை நோக்கில், அதுவும் இசையுடன் விரவியே நடைபெறுதல் புலனாகும். தோல்காப்பியனார் சொற் றொடர்களின் ஓசை யமைதிக்கு வண்ணம் என்று பெயர் கொடுத்து, அதனை இருபது வகைப்படுத்தி யுள்ளனர். வல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது வல்லிசை வண்ணம், மெல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது மெல்லிசை வண்ணம், நெட்டெழுத்துப் பயில்வது நெடுஞ்சீர் வண்ணம், குற்றெ

ழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர் வண்ணம் என்று இவ்வாறு வண்ணங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனாலும், செய்யுட்களெல்லாம் எதுகை, மோனை முதலிய தொடை விகற்பங்களோடு பாடப்படுதலாலும், இயற்றமிழ்ப் பாக்களும் இசையமைதி பெற்றிருப்பது நன்கு புலனாகும். வெண்பா முதலிய பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையான இசையுடனேயே பண்டுதொட்டு ஓதப்படுகின்றன. அவற்றுள்ளும், கலிப்பா, பரிபாட்டு என்பனவற்றை இசைப் பாக்கள் என்றே பேராசிரியர் முதலிய பேருரையாளர்கள் கூறுவாராயினர். எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய பரிபாடற் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பண் வகுத்திருப்பதும் நோக்கற்பாலது. பாலையாழ், நோதிறம், காந்தாரம் என்ற பண்கள் அதிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இசை வகுத்தோராக ஒரு பதின்மர் பெயர் அதிற் காணப்படுதலின், அப்பொழுது இசைவாணர்கள் எவ்வளவு மிகுதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கருதலாகும். மற்றும், வெண்பா முதலிய பாக்களுக்கு இனமாக வகுக்கப்பெற்ற தாழிசை, துறை முதலாயினவும் இசைப்பாக்களே யாதல் வேண்டும்.

மற்றும், மக்களுடைய உள்ளக்கிளர்ச்சியாகியவீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், வெகுளி, நகை, சாந்தம் என்பவற்றை மெய்ப்படத் தோற்றுவிக்கும் கவிதைகள் எல்லாம் இசையமைதி யுடையனவே என்னலாம். தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில், உள்ள உணர்ச்சியாகிய சுவைகளுக்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டிருத்தலின், அக்காலத்திலேயே அத்தகைய செய்யுட்கள் மிக்கிருந்தன வாதல் வேண்டும். நமக்குக் கிடைத்துள்ள

இடைக்காலத்து நூல்களிலும், சீவகசிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலியன சுவை யுணர்ச்சிகள் ததும்பப்பெற்ற பாடல்களால் அமைந்தன வாகும்.

இராமன் வனம் புகுவான் என்ற சொல்லைக் கேட்ட அளவில் அயோத்தி மாநகரம் எய்திய துயரத்தைக் கம்பர் வருணித்திருக்கும் பாடலில் இரண்டை நோக்குவோம் :

ஆவும் அழுத ; அதன் கன்றழுத ; அன்றலர்ந்த
பூவும் அழுத ; புனற் புள்ளழுத ; கள்ளொழுகும்
காவும் அழுத ; களிறு அழுத ; கால் வயப்போர்
மாவும் அழுதன ; அம்மன்னவனை மானவே.

கையால் நிலந்தடவிக் கண்ணீர் மெழுகுவார் ;
உய்யாள்பொற் கோசலையென் றோவாது வெய்துயிர்ப்பார்;
ஐயா இளங்கோவே ஆற்றுதியோ நீயென்பார் ;
நெய்யூர் அழலுற்றது உற்றார் அந்நீணகரார்.

அவலச் சுவை என்னும் சோகரசம் இவற்றில் எவ்வளவு ததும்புகின்றன பாருங்கள்.

செல்லுஞ்சொல் வல்லானெதிர் தம்பியும், தெவ்வர் சொல்லும்
சொல்லுஞ் சுமந்தேன் ; இருதோள் எனச் சும்பியோங்கும்
கல்லுஞ் சுமந்தேன் ; கணைப்புட்டிலும் கட்டமைந்த
வில்லும் சுமக்கப் பிறந்தேன் ; வெகுண்டு என்னையென்றான்.

சீற்றம் தணியுமாறு கூறிய இராமருக்கு எதிராக எனது சீற்றத்தால் என்ன பயன் என்று இலக்குமணன் கூறும் மாற்றத்திலும், அவனது கோப உணர்ச்சி பொங்கித் ததும்புதலை அங்கை நெல்லியெனக் காட்டும் இச்செய்யு ளின் அருமையை நோக்குங்கள். இனி, சுந்தரமூர்த்திகள்

பரவை நாச்சியாரைக் கண்டதனைத் தெரிவிக்கும்,

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ, காமன்றன் பெருவாழ்வோ,
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ, புயல் சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ,
அற்புதமோ, சிவனருளோ, அறியேன்என் றதிசயித்தார்.

என்னும் அருமைத் தெய்வப் பாடலில்விளங்கும் உவகை, வியப்பு என்னும் சிருங்கார, அற்புத ரச உணர்ச்சிகளை எங்ஙனம் அளவிட்டு உரைக்க வல்லேம்!

இங்ஙனம் இவ்விசை மயமாக இருக்கும் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பாற்கடல்போற் பரந்துள்ளன. அவற்றை யெல்லாம் படித்தறிந்து இன்புறவேண்டியது தமிழ் மக்கள் கடனேயாகும்.

அ. பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோரின் வானநூற் புலமை

தமிழகத்திலே, பழைய நாளில், வானநூல், எண்ணூல், குறிநூல், மருத்துநூல் முதலிய பல கலைகளும் விளக்கமுற்றிருந்தன என்பதற்குப் பற்பல சான்றுகள் உள்ளன. அவற்றுள், வானநூல் எங்ஙனம் வளம்பெற்றிருந்த தென்பதனை ஈண்டுச் சிறிது விளக்குதும். உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் நலங்கிள்ளி யென்னும் சோழ வேந்தனைப் பாடிய புறப்பாட்டொன்றில்,

‘செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்அஞ் ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளி திரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல என்றும்
இனைத்தென் போரும் உளரே’

என்று கூறி, ஞாயிற்றின் தெருவும், இயக்கமும், பார்வட்டமும், திசையும், விசும்பும் என்பவற்றை அளந்தறிதலின் அருமையையும், அவற்றை ஆண்டாண்டுச் சென்று அளந்தறிந்தோர்போல, அவை இத்துணை அளவை யுடையன வென்று வழுவின்றுரைக்கும் அறிவுடையோரும் தமிழகத்திலே உளரென்பதனையும் புலப்படுப்பாராயினர். வானநூற்குரிய குறியீட்டுச் சொற்கள் தமிழின்கண் மல்கிக் கிடத்த லொன்றானேயே, அக்கலை எவ்வளவு வளர்ச்சி யுற்றிருந்த தென்பது புலனும்.

ஒன்பான் கோட்களில் ஞாயிற்றைக் குறிக்க, ஞாயிறு, செங்கதிர், பகலோன், பரிதி, வெய்யோன், என்றூழ், பனிப்பகை, வேந்தன், சான்றோன் முதலிய சொற்களும்; திங்களைக் குறிக்க, திங்கள், அம்புலி, தண் சுடர், நிலவு, அல்லோன், அலவன் முதலியவும்; செவ் வாயைக் குறிக்க, செவ்வாய், சேய், குருதி, ஆரல், அறி வன், நிலமகன், அழலோன் முதலியவும்; புதனைக் குறிக்க, அறிவன், கணக்கன், புலவன், புந்தி, மால், பச்சை முதலியவும்; வியாழனைக் குறிக்க, வியாழன், பொன், அந்தணன், அரசன், அமைச்சன், ஆண்டளப் பான் முதலியவும்; வெள்ளியைக் குறிக்க, வெள்ளி, பளிங்கு, புகர், மழைக்கோள் முதலியவும்; சனியைக் குறிக்க, நீலன், காரி, கரியோன், கதிர்மகன், முதுமகன், முடவன் முதலியவும்; இராகுவைக் குறிக்க, இருள், கரும் பாம்பு என்பனவும்; கேதுவைக் குறிக்க, கொடி, செம்பாம்பு என்பனவும் தமிழிலே உள்ளன.

இருபத்தேழு நாண்மீன்களில், அச்சுவினியைக் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொற்கள், இரலை, புரவி, ஏறு, யாழ், தலைநாள், மருத்து நாள் முதலியவாம்; பரணியைக் குறிப் பன, காடு கிழவோள், தாழி, அடுப்பு, முக்கூட்டு முதலி யன; கார்த்திகையைக் குறிப்பன, அறுமீன், அழல், ஆரல், அளக்கர் முதலியன; உரோகிணியைக் குறிப்பன, பண்டி, உருள், வையம், ஊற்றால் முதலியன; மிருகசீரி டத்தைக் குறிப்பன, மாழ்கு, மான்றலை, மும்மீன், நரிப் புறம், பாலை, வெய்யோன் முதலியன; திருவாதிரை யைக் குறிப்பன, செங்கை, யாழ், இறைநாள் முதலியன; புனர்பூசத்தைக் குறிப்பன, கழை, கரும்பு, ஆவணம், ஏரி முதலியன; பூசத்தைக் குறிப்பன, கொடிறு, வண்டு,

காற்குளம், வியாழனுள் முதலியன; ஆயிலியத்தைக் குறிப்பன, அரவினுள், கௌவை முதலியன; வேள்வி, வேட்டுவன், கொடுநுகம், வாய்க்கால் முதலியன மகத்தையும்; எலி, கணை முதலியன பூரத்தையும்; மானேறு, கதிர்நாள் முதலியன உத்தரத்தையும்; கைம்மீன், களிறு, ஐவிரல் முதலியன அத்தத்தையும்; நெய்ம்மீன், பயறு, அறுவை, நடுநாள் முதலியன சித்திரையையும்; விளக்கு, வீழ்க்கை, வெறுநுகம், மரக்கால், காற்றினுள் முதலியன சோதியையும்; முறம், முற்றில், சுளகு, காற்றினுள் முதலியன விசாகத்தையும்; பனை, புல், தேள், நட்பு நாள் முதலியன அனுடத்தையும்; துளங்கொளி, தழல், வல்லாரை முதலியன கேட்டையையும் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொற்களாம்; மூலத்தைக் குறிக்க, அன்றில், வில், குருகு, கொக்கு, தேட்கடை முதலியவும்; பூராடத்தைக் குறிக்க, உடைகுளம், முற்குளம், நீர்நாள் முதலியவும்; உத்திராடத்தைக்குறிக்க, ஆடி, கடைக்குளம் முதலியவும்; திருவோணத்தைக் குறிக்க, உலக்கை, முக்கோல் மாயோனுள் முதலியவும்; அவிட்டத்தைக் குறிக்க, பறவை, காக்கை முதலியவும்; சதயத்தைக் குறிக்க, நீர்நாள், செக்கு, குன்று, போர் முதலியவும்; பூரட்டாதியைக் குறிக்க, முற்கொழுங்கால், நாழி முதலியவும்; உத்திரட்டாதியைக் குறிக்க, மன்னன், அறிவனுள், பிற்கொழுங்கால் முதலியவும்; இரேவதியைக் குறிக்க, நாவாய், தொழு, பஃறி, ஆனுள், கடைநாள் முதலியவும் தமிழின்கண் உள்ளன.

பன்னிரண்டு இருக்கை (இராசி) களில், மேடத்திற்கு ஆடு என்பதும், இடபத்திற்கு ஏறு என்பதும், மிதுனத்திற்கு இரட்டை என்பதும், கடகத்திற்கு அலவன் என்

பதும், சிங்கத்திற்கு மடங்கல் என்பதும், கன்னிக்கு நங்கை என்பதும், துலாத்திற்கு நிறைகோல் என்பதும், விருச்சிகத்திற்குத் தேள் என்பதும், தனுவிற்கு வில் என் பதும், மகரத்திற்குச் சுறு என்பதும், கும்பத்திற்குக் குடம் என்பதும், மீனத்திற்கு மீன் என்பதும் தமிழ்ப் பெயர்களாம். ஆட்டின் மறுபெயர்களாகிய வருடை, உதள், தகர், மறி, மை முதலியவும் ஆடு என்னும் இருக் கையைக் குறிப்பனவாகும். இங்ஙனமே, ஏறு முதலிய வற்றின் மறு பெயர்களையும், நாண்மீன் முதலியவற்றிலே குதிரை, பரி, புரவி என்றாற்போல் வரும் மறு பெயர் களையும், மிதுனத்திற்கு யாழ் என்பதுபோல் இயைபு பற்றி வரும் பிற பெயர்களையும் கொள்க.

கோட்களைக் குறிக்கும் சேய், பச்சை, பொன், வெள்ளி, காரி என்னும் பெயர்கள் நிறம்பற்றியும், முட வன் என்பது இயக்கம்பற்றியும், வேந்தன், அறிவன், அந்தணன் முதலியன ஒவ்வோ ரியல்பு பற்றியும் வந் திருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே நாட்கள் முதலிய வற்றின் பெயர்க் காரணங்களும் உய்த்தறியற் பாலன. இவையிற்றிலிருந்து பண்டைத் தமிழ் வாணர்கள் கோள், நாள் முதலியவற்றின் இயல்புகளை எவ்வளவு நன்கறிந் திருந்தனரென்பது புலப்படும். வானநூற் சார்பாக மல்கிக் கிடக்கும் இத்தகைய சொற்களை நோக்குழி, எத்தகைய கலைகளையும் வேற்று மொழியின் கலப்பின்றியே தமிழின்கண் இயற்றுதல் சாலுமென்பது தெளிவாகின்றது.

இனி, சங்கத்துச் சான்றோராய பழந்தமிழ்ப் புலவர் களின் வானநூற் புலமையினையும், அன்னார் அந்நூற் குறிப்புக்களை அழகிய தமிழ்ச்சொற்களாற்றொடுத்தமைத் திருத்தலையும் சில எடுத்துக்காட்டால் விளக்குதும்.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை என்னும் சேர வேந்தன் துஞ்சியபொழுது, கூடலூர்கிழார் என்னும் சான்றோர் இரங்கிப் பாடிய அழகிய பாட்டொன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. அதில், அவர், 'வானத்தினின்றும் ஒரு மீன் விழுந்தது; அதனைப் பார்த்து யாமும் பிறருமாகிய பல்வேறு வகைப்பட்ட இரவலர் எம்முடைய மலை நாட்டுக்கு வேந்தனாகியவன் நோயிலனாகப் பெறின் நன்றெனா இரங்கிய நெஞ்சத்துடனே மிக அஞ்சினேம்; அஞ்சினபடியே ஏழாநாள் வந்ததாகலின், இன்று வலியையுடைய யானை கையை நிலத்திலிட்டுத் துஞ்சவும், திண்ணிய வாராற் பிணிக்கப்பட்ட முரசம் கண்கிழிந் துருளவும், உலகிற்குக் காவலாகிய வெண்கொற்றக்குடை கால் துணிந்து உலறவும், காற்றுப்போலு மியல்புடைய குதிரைகள் கதியின்றிக் கிடக்கவும், பகைவரைப் பிணிக்கும் ஆற்றலையும், நச்சினோர்க்கு அளந்து கொடுத்தலறியாத வண்மையையும் உடைய நீல மலை போலும் வேந்தன் தேவருலகத்தை யடைந்தான்.' என்று கூறியிருப்பது நெஞ்சினை யுருக்குகின்றது. இப்பாட்டின் முற்பகுதியில், அவர், அம் மீனானது எப்பொழுது, எவ்வுழி, எங்ஙனம் விழுந்ததென்பனைக் கூறியிருப்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. அது,

ஆடிய லழற்குட்டத்து
ஆரிரு ளரையிரவின்
முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்
கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்
பங்குனியுய ரழுவத்துத்
தலைநாண்மீன் நிலைதிரிய

நிலைநாண்மீன் அதனெதி ரேர்தரத்
தொன்ஞண்மீன் றுறைபடியப்
பாசிச்செல்லாது ஊசிமுன்ஞது
அளக்கர்த்திணை விளக்காகக்
கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி
ஒருமீன் விழுந்தன்றால் விசும்பி ஞனே. (புறம்.உஉக)

என்பது. 'மேடவிராசி பொருந்திய கார்த்திகை நாளின் முதற்காலின்கண், நிறைந்த இருளையுடைய பாதியிரவின் கண், முடப்பனைபோலும் வடிவையுடைய அனுடநாளின் அடியின் வெள்ளி முதலாகக் கயமாகிய குளவடிவு போலும் வடிவையுடைய புனர்பூசத்துக் கடையின் வெள்ளி எல்லையாக விளங்க, பங்குனி மாதத்தினது முதற் பதினைந்தின்கண், உச்சமாகிய உத்தரம் அவ்வுச்சி யினின்றும் சாய, அதற்கு எட்டா மீனுகிய மூலம் அதற் கெதிரே எழாநிற்க, அந்த உத்தரத்திற்கு முன் செல்லப் பட்ட எட்டா மீனுகிய மிருகசீரிடம் துறையிடத்தே தாழ, கீழ்த் திசையினும் வட திசையினும் போகாது, கடலாற் சூழப்பட்ட பூமிக்கு விளக்காக மிக்க தீப்பரக் கக் காற்ருற் பிதிர்ந்து கிளர்ந்து வானத்தினின்றும் ஒரு மீன் விழுந்தது.' என்பது அதன் பொருள். பங்குனி பதி னைந்தாம் நாள், கார்த்திகை முதற்காலுடன் கூடிய இருள் செறிந்த பாதியிரவில், ஒரு மீன் மிக்க ஒளியுடன் வட கீழ்த் திசையில் விழுந்ததென்பது இதன் கருத் தாகும். இருபத்தேழு நாண்மீன்களுடன் கூடிய வான வட்டத்தின் மேற்பகுதியிலே பதின்மூன்றரை நாண்மீன் கள் நிலவுறுமாகலின், உத்தரம் உச்சியில் நிற்கும்பொ ழுது, மேல்கோடியில் புனர்பூசத்துக் கடை வெள்ளி வரையிலும், கீழ்கோடியில் அனுடத்தின் அடி வெள்ளி

வரையிலும் விளங்குமென்க. உத்தரம் உச்சியினின்றும் சாய, மூலம் எழ என்றமையால், இரவு பதினெட்டரை நாழிகை யளவில் மீன் விழுந்தமை பெறப்படும். இதன் கண், மேடத்தைக் குறிக்க ஆடு என்னுஞ் சொல்லும், கார்த்திகையைக் குறிக்க அழல் என்பதும், அதன் ஒரு காலைக் குறிக்கக் குட்டம் என்பதும், அனுடத்தைக் குறிக்க முடப்பனை என்பதும், புனர்பூசத்தைக் குறிக்கக் குளம் என்பதும் வழங்கியிருத்தலும், தலை நாண்மீன் முதலியன உத்தரம் முதலியவற்றைக் குறிப்பின் உணர்த்தலும், நாண்மீன்களில் இன்னது இன்னுழியிருக்குங்கால் இன்னது இன்னுழியிருக்குமென வரை செய்தலும் போல்வனவற்றிலிருந்து, அற்றை நாளில் வான நூலானது கருதியவாறு தடையின்றிச் செய்யுளிலமைக்கும் வண்ணம் அத்துணைப் பயிற்சியுடைத்தாயிருந்ததென்பது போதரும். மீன் விழுந்தமைகொண்டு, அரசற்கு இன்னது நிகழுமென நன்கு துணியப் பட்டமை தெரிதலானே, நிமித்தநூற் பயிற்சியும் மிக்கிருந்தமை புலனாகின்றது. இதிலுள்ள பாசி என்பதற்குக் கிழக்கு என்பதும், ஊசி என்பதற்கு வடக்கு என்பதும் பொருளாம்.

இனி, வையை யாற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பதினோராம் பரிபாட்டின்கண் கார் காலத்து மழை பெய்தல் கூறும் வழி, அப்பொழுது கோட்கள் நின்ற நிலைமையை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் விளக்கியுள்ளார். அது,

> விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசும்பு புணர்ப்ப
> எரிசடை யெழில்வேழம் தலையெனக் கீழிருந்து
> தெருவிடைப் படுத்தமூன் றொன்பதிற் றிருக்கையுள்
> உருகெழு வெள்ளிவந் தேற்றியல் சேர
> வருடையைப் படிமகன் வாய்ப்பப் பொருடெரி

புந்தி மிதுனம் பொருந்தப் புலர்விடியல்
அங்கி யுயர்நிற்ப அந்தணன் பங்குவின்
இல்லத் துணைக்குப்பா லெய்த விறையமன்
வில்லிற் கடைமகர மேவப்பாம் பொல்லை
மதிய மறைய வருநாளில் வாய்ந்த
பொதியின் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுன மடைய விரிகதிர் வேனில்
எதிர்வரவு மாரி யியைகெனவிவ் வாற்றூற்
புரைகெழு சையம் பொழிமழை தாழ
நெரிதரூஉம் வையைப் புனல்.

என்பது. இதன் முதல் மூன்று அடிகளில், இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களா லாகிய பன்னிரண்டு இராசிகளும், இடப வீதி, மிதுன வீதி, மேடவீதி என மூவகை வீதியாக வகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. நாண் மீன்களும், மதியமும் ஒன்றற்கொன்று நெடுஞ்சேய்மையில் உள்ளவாயினும், வானின்கண் மதிக்கு நேர் பொருந்தும் நாண்மீனே அற்றை நாளாகக் குறிக்கப்படுதலின், 'மதியமொடு விசும்பு புணர்ப்ப' எனப்பட்டது. எரி என்பது கார்த்திகையையும், சடை என்பது திருவாதிரையையும், வேழம் என்பது பரணியையும் குறிக்க, அவை முறையே கார்த்திகையின் முக்காலையுடைய இடபத்தையும், ஆதிரையையுடைய மிதுனத்தையும், பரணியையுடைய மேடத்தையும் குறிப்பனவாயின. வீதி என்பது தெரு எனவும், இராசி என்பது இருக்கை எனவும் கூறப்பட்டன. இங்ஙனம் மூன்று தெருக்களாக வகுக்கப்படும் பன்னிரண்டு மனைகளில் இன்ன மனையுள் இன்ன கோள் இருக்கும் பொழுதில் மழை பொழிந்த தென்பது மேற் கூறப்படுகின்றது.

ஆவணித் திங்கள் அவிட்ட நாளில், வெள்ளி இடபத்தையும், செவ்வாய் மேடத்தையும், புதன்

மிதுனத்தையும், ஆதித்தன் சிங்கத்தையும், வியாழன் மீனத்தையும், சனியும், மதியும், இராகுவும் மகரத்தையும், கேது கடகத்தையும் சேர, இராகு மதியினைத் தீண்ட, அகத்தியன் என்னு மீன் தன்னிடத்தைக் கடந்து மிதுனத்தைப் பொருந்த, முதுவேனிற்குப் பின்னதாகிய கார்காலத்திலே சையமலைக்கண் மழைபெய்ய, அதனாற் பெருகிவரும் வையைப்புனல்; என்பது அதன் திரண்ட பொருளாம். கார்த்திகை உச்சியி னிற்க விடிவது ஆவணித் திங்களின் தொடக்கத்தே யாகலின், ஆதித்தன் சிங்கத்தைச் சேர என்பது 'புலர் விடியல் அங்கியுயர் நிற்ப' என்பதனாற் குறிக்கப்பட்டது. 'சனியின் இரு மனைக்கும் உப்பால்' என்றது மீனம் என்றபடி. 'பாம்பு மதியமறைய வருநாள்' என்றது, ஆவணி மாதத்து மதி நிறை நாளாகிய அவிட்டத்தை. எனவே, மதியும் இராகுவும் மகரத்து நிற்க என்பதும், கேது அதற்கு ஏழா மிடமாகிய கடகத்து நிற்க என்பதும் பெறப் பட்டன ஒன்பான் கோட்களில் மதியமும், பாம்புகளும் ஒழிந்த ஆறு கோட்கள் தத்தம் மனைகளில் நிற்றல் கருதற்பாலது. ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன், ஆவணித்திங்கள் நிறை யுவாவில் இங்ஙனம் கோட்கள் நின்றது எவ்வாண்டிலெனக் கணிக்கும்வழி, இச்செய்யுள் தோன்றிய காலம் தெற்றெனப் புலப்படும். இதன்கண், வெள்ளி, படிமகன் (செவ்வாய்), அந்தணன் (வியாழம்) எனக் கோட்களின் பெயர்களும், ஏறு (இடபம்), வருடை (மேடம்), வில் (தனுசு) என இராசிகளின் பெயர்களும் தமிழ்ச்சொற்களாய் நிற்றல் காண்க. புந்தி, யமன், மிதுனம், மகரம் முதலிய வடசொற்கள் இதன்கட் காணப்படுதல்,

'வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே'

'சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்'

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வடசொற்கள் தமிழில் வருமாறு கூறியதற்கேற்ப, வடமொழிவாணர் தமிழ் நாட்டிற் பரவிய காலத்தே, தமிழ்ச் சான்றோர்கள் சிற்சில வடசொற்களை மேற்கொள்வா ராயினமையான் என்க. அங்ஙனம் ஒரோவழிக் காணப்படும் வடசொற்கள், தமிழ்ச்சொற்கள் இன்மையாற் போந்தன வல்ல என்பது இவற்றாற் குறிக்கப்படும் பொருள்கள் பிறாண்டுத் தமிழ்ச் சொற்களால் வழங்கப்பெறுதல் கொண்டு அறியப்படும். பிற்காலத்துச் சோதிட நூல் இயற்றிய புலவர்களும்,

'மறியுடன் எருது மான்பெண் வருகுளிர் மீன் கோல் எழும்
எறிகதிர் முதலா வுச்சம்'

என்றிங்ஙனம் கோட்கள், மனைகள் முதலியவற்றை இனிய தமிழ்ச் சொற்களால் எளிதிற் கூறிப்போதரலுங் காண்க.

௯௦. முடங்கல்

பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப் பனுவல்களும், ஆவணங்களும், பிறவும் இந்நாட்டிலே பனையோலையிற் றீட்டப் பெற்றுவந்தன. ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்திற்குச் செய்தி தெரிவிக்கவேண்டின், அதனைப் பனை யோலையில் எழுதிச் சுருள் செய்து, சாப்பிட்டு, ஏவலாளர் முதலாயினோர் கைக்கொடுத்துச் செல்லவிடுவது வழக்கம். அதனை ஓலை யென்றும், முடங்க லென்றும் கூறுவர். ஓலையில் எழுதப்படுதலின் ஓலை யென்பது பெயராயிற்று; இலை என்னும் பொருளுடைய பத்திரத்தில் வரையப்படுதலின் பத்திர மென்பது பெயராயினாற்போல. பிற்காலத்தே ஓலையென்பது மங்கல மல்லாத செய்தி வரைந்ததாகப் பொருள் படுவதாயிற்று. செய்தி வரைந்த ஓலையை வளைத்துச் சுருள் செய்தலின், அது முடங்கல் எனவும் பெயர் பெறும். முடங்கல்-வளைதல். முடங்கல் வரைதலைப்பற்றிய வேறு சில செய்திகளும் பின் காட்டுவனவற்றால் அறியலாகும்.

சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில், மாதவி தீட்டிய முடங்கலொன்றைக் கோவலன் பெற்ற வரலாறு காணப்படுகிறது. கோவலன் மாதவி வயத்தனா யொழுகித் தன் முன்னோர் ஈட்டிய பெரும் பொருளனைத்தையும் இழந்து, கானல் விளையாட்டில் அவள்பால் வெறுப்புற்றுக் கண்ணகியை யடைந்து, கண்ணகி யளித்த காற்சிலம் பிரண்டனையும் வாணிக முதலாகக் கொண்டு மதுரை யெய்தி உலந்த பொருளீட்டுவதெனத் துணிந்து, பத்தினியாகிய கண்ணகி நல்லாளொடும் வழிக்கொண்டு,

கவுந்தி யடிகள் என்னும் சமண் சமயத் தவ மூதாட்டி யாரின் சார்பு பெற்றுச் சென்று, சோணாடு கடந்து, பாண்டி நாட்டு மதுரைக் கேகுமிடையே, ஒரு நாள் இரவு நிலவில் நடந்து செல்லுங்கால், வைகறைப் பொழு தில், 'வரிநவில் கொள்கை மறை நூல் வழுக்கத்துப் புரி நூல் மார்பர் உறைபதி' ஒன்றின் புறத்தை யடைந்து, மாதவத்தாட்டியொடு காதலி தன்னையும் ஓர் ஒதுக் கிடத்தே யிருக்கச்செய்து, தான் காலைக்கடன்கழித்தற்கு ஓர் நீர்நிலையை அடைவானாயினன். அப்பொழுது, மாதவி கொடுத்த முடங்கலுடன் கோவலனைத் தேடிப் பலவிடமும் சுற்றித் திரிந்து வந்த கோசிக னென்னும் வேதியன், கோவலனைக் கண்டும், துயர் மிகுதியால் அவன் உருவம் வேறுபட்டிருத்தலானும், நிறம் மயங்கித் தோன்றும் பொழுதாகலானும், ஐயுற்றவனாய், அது தெளிதற்கு, ஆங்கிருந்த ஓர் குருக்கத்திப் பந்தரை யடைந்து, 'கோவலன் பிரியக் கொடுந்துய ரெய்திய, மாமலர் நெடுங்கண் மாதவிபோன்று இவ், அருந்திறல் வேனிற்கு அலர்களைந் துடனே, வருந்தினை போலும் நீமாதவி' என்றுகூறி, அதனைச் செவியுற்று, 'நீ இங்கே கூறிய கூற்றின் பொருள் யாது?' எனக் கோவலன் வினவினமையால், ஐயத்தினீங்கித் தெளிந்து, அவனைச் சார்ந்து, இருநிதிக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியும் அருமணியிழந்த நாகம் போன்று வருந்தியதும், துன்னிய சுற்றமெல்லாம் இன்னுயிரிழந்த யாக்கை போலத் துயர்க் கடலில் வீழ்ந்ததும், ஏவலாளர்கள் எத் திசையிலும் தேடச் சென்றதும், இராமன் பிரிந்த அயோத்தி போலப் புகாரிலுள்ளா ரனைவரும் அறிவு

கலங்கியதும், முன்பு வசந்தமாலையால் தனது திரு முகத்தைக் கோவலன் மறுத்தது கேட்டு மாதவி பள்ளியில் மயங்கி வீழ்ந்ததும், அவளுற்ற துயரங் கேட்டுத் தான் அங்கே சென்றிருந்ததும், மாதவி தன் கையால் ஒரு முடங்கல் வரைந்து, 'இதனை என் கண்மணி யனை யாற்குக் காட்டுக' என்று சொல்லித் தன்னிடங் கொடுத் ததும், அதனைப் பெற்றுத் தான் பல தேயங்களும் தேடித் திரிந்ததும் ஆகிய செய்தி யெல்லாம் கூறி, மாதவி யின் ஓலையைக் கோவலன் கையிற் கொடுத்தான்.

கோவலன் அதனைப் பெற்றவுடன், அதன்மீது இடப்பட்டிருந்த இலச்சினையைக் கண்டான். அவ் விலச்சினை ஓலை மடியின் புறத்து மண்மேல் மாதவியின் குறுநெறிக் கூந்தலால் ஒற்றியதாகும். அது மாதவி தன் னுடன் கூடி யுறைகின்ற காலத்து அவள் கூந்தலின் வாசநெய் பூசிய தன்மையைத் தனக்கு உணர்த்திற்று கலின், கோவலன் அதனைத் தன் கையால் விரைவில் விடுவியாதவனாய்த் தாழ்த்திருந்து, பின்பு விடுவித்து, ஏட்டினை விரித்து, அதனுட் கிடந்த உரையின் பொருளை உணர்வா னாயினான்.

'உடனுறை காலத் துரைத்தநெய் வாசங்
குறுநெறிக் கூந்தன் மண்பொறி யுணர்த்திக்
காட்டிய தாதலிற் கைவிட லீயான்
ஏட்டகம் விரித்தாங் கெய்திய துணர்வோன்.'

இதிலிருந்து ஓலையை முத்திரித்துக் காப்புச் செய்யும் வழக்கம் பண்டிருந்த தென்பது புலனாகின்றது. மாதவி கூந்தலைப் பொறித்து இலச்சினை யிட்டதும், அதனால் கோவல னெய்திய உணர்ச்சித் தன்மையும், அவர்கள்

காதலையும் கலக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தி, உள்ளத்தை யுருக்குகின்றன. இனி, முடங்கலின் வாசகம் வருமாறு :

'அடிகண் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்
வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்
குரவர்பணி யன்றியும் குலப்பிறப் பாட்டியோ
டிரவிடைக் கழிதற் கென்பிழைப் பறியாது
கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்
பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி'

இதிலுள்ள முதலடிக்கு, 'தேவரீர் திருவடிகளைத் திக்கு நோக்கித் தண்டம் பண்ணினேன் ; இதனைத் திருவுளத்திலே கண்டருள்க' என்று பொருள்கூறி, 'இஃது ஓலை முகப்பாசுரம் ; இனி அக்காரிகை பாசுரம்' என அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திருப்பது சிந்திக்கற்பாலது. இஃது, ஓலை எழுதுவோர் தமது தகுதிக்கும், எழுதப் படுவோரின் தகுதிக்கும் இயைய, ஓலை முகத்தே முக மனுரை தீட்டுவதோர் வழக்குண்டென்பதனைக் காட்டு கின்றது. வாசகத்தின் பொருளை, 'இரவிடைக் கழிதற்கு யான் செய்த குற்றம் ஈதென்றறியாது நெஞ்சங் கையறு கின்றது ; அதனைப் பொறுக்கவேண்டும்' என அரும் பதவுரைகாரர் சுருங்கக் கூறினர். அடியார்க்கு நல்லார், ஆற்றல் பற்றி விரித்துக் கூறுகின்றார். அதனையும் சேர உணர்ந்து கோடல் நலமெனக் கருதி ஈண்டெழுது கின்றேம் : 'வடிமொழி யுணர்ந்து குற்றந் தீர்ந்த நற் காட்சியை யுடைய உயர்ந்தோனே, இருமுதுகுரவர் பணிவிடை யொழிந்ததன் மேலும், குலத்திற் பிறந்து கற்பை யாளுத லுடையவளுடனே இரவின்கண் நகரிடை யைக் கழிந்து போதற்கு வந்த பிழைப்பென்னை? அஃது அறியாது, என் பிழைப்போ வென்று அவலித்து

அாற்றிக் கவலித்துக் கையாற்றின்கண் நெஞ்சழுங்கா நின்றது; என் பிழைப் பெனினும், மகளிர்சொல் குற்ற மருத சொல்லென்று திருவுளம் பற்றல் வேண்டும்; இதுவே யன்றி, எனக்கு இப்பொழுது நடக்கின்ற இச் செயலறவு நன்றன்று; அதனைக் கடியல்வேண்டும்; ஆதலால், இவ்வாற்றான் நினக்கு ஓர் புகழ்க்குறைபாடின்றாகப் போற்றுவாயாக'. இதன்கண், ஆற்றலால் வருவித் தெழுதியிருக்கும் பொருள்களை வாசகத்துடன் பொருத் திக் காண்க. அடியார்க்கு நல்லார் இங்ஙனம் பொருள் கூறினராயினும், கொண்டு கூட்டின்றி வாசக ஒழுங்கின் படியே பொருள் உரைப்பது, அஃதோரோலை (திருமுகம்) ஆதற்கும், முறைமைக்கும் ஒத்ததாய், இன்னும் சிறப் புடைத்தா யிருக்குமெனத் தோன்றுகிறது. வாசகத்தின் ஒவ்வொரு மொழியும் பல்காற் சுவைத் தின்புறற்பால வாய திட்ப நுட்பங்கொண்டு திகழ்கின்றன. இளங் கோவடிகள் என்னும் புலவர் பெருமான் ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே திருமுகம் எழுதும் பெருமித முறையினை நமக்குக் காட்டி வைத் திருக்கின்றனர்!

அடிகள் தமது சதுரப்பாட்டைப் பிறிதொரு வகை யாலும் இங்கே காட்டியிருப்பது பெரியதோர் இறும் பூது விளைப்பதாகும். மாதவி விடுத்த ஓலையின் வாசகத்தை யுணர்ந்ததும், கோவலன், 'அவள்பால் தீதொன்று மின்று; என்றீதே' எனத் தெளிந்து, தளர்ச்சி நீங்கி, தன் தந்தைக்குக் கோசிகன் வாயி லாகவே ஓர் முடங்கல் விடுப்பானாயினன். அதுதான், மாதவி தனக்கு விடுத்ததேயன்றி வேறன்று. மாதவி

தீட்டிய வாசகத்தையும் பொருளையும் கோவலன் கூர்ந் துணர்ந்த போது, அவையே தன் தந்தைக்குத் தான் விடுத்தற்கும் அழகுறப் பொருந்தினமை கண்டு, அம் முடங்கலைக் கோசிகன் கையிற் கொடுத்து 'மாசில்குரவர் மலரடியைத் தலைசை நோக்கித் தொழுதேன் எனச் சொல்லி, இவ்வோலையைக் காட்டுக' எனக் கூறி, 'என் பொருட்டாக அவரெய்தியுள்ள துன்பத்தைப் போக்கு தற்கு விரைந்து செல்' என அனுப்பினன். காட்டுவழியே நடந்து கொண்டிருக்கும் கோவலன் தன் தந்தைக்குத் தீட்டுமாறு வேறு ஓலையும் கருவியும் எங்ஙன் பெறுகிற் பான் எனக் கருதி, அடிகள் தமது மதி வன்மையால், இங்ஙனம் பெண்ணோலையை ஆணோலை யாக்கி யளித்தனர் போலும்! இதிலிருந்து, தன் ஊரிலுள்ளார்க்குத் திரு முகம் போக்கு மொருவன், அங்குள்ளார் பலரில் யாருக் கெழுதவேண்டு மென்னும் முறைமையும் வெளியாகிறது. மாதவி தீதிலளெனத் தெளிந்த கோவலன், அவளை மதிப்ப தற்கு, இதைப் பார்க்கினும் இப்போது செய்யத்தக்கது பிறிதில்லையுமாகும். அன்றி, அதனைத் தன்பால் வைத் துக் கொண்டிருத்தலும் இப்பொழுது முறைமையன் றென்பது சிந்திப்பார்க்குப் புலனாகாநிற்கும்.

இனி, கோவலற்குக் கோசிகன் கூறியனவாக முன் எழுதிய செய்திகளில், மாதவி முன்பொரு முறை கோவ லற்குத் திருமுகம் போக்கினளென்பதும் ஒன்றாகும். ஆண்டுத் திருமுக வாசகம் இம்முறையான் அமைக்கப் பெற்றிலதாயினும், அதனாலும் சில செய்திகள் உணர்ந்து கொள்ளப்படுதல் நோக்கி, அதன் வரலாற்றை இங்கே குறித்திடுகின்றாம்.

கோவலன் மாதவியுடன் கூடி இன்பந் துய்த்து வருகின்ற காலத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து இந்திர விழா நடைபெற்றது. அவ்விழாவின் முடிவில், உவா நாளிலே நகரத்துள்ள ஆடவரும், பெண்டிரும் கடலாடுதற்குச் சென்றனர். கோவலனும், மாதவியும் அங்ஙனமே ஊர்திகளிற் சென்று, கடற்கரையை யெய்தி, தாழை வேலியின் உள்ளிடத்தே, புன்னை நீழலிலுள்ள புது மணற்பரப்பில், சித்திரத்திரையைச் சுற்றிலும் வளைத்து மேல் விதானிக்கப்பெற்ற தந்தக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, மாதவியானவள், தோழியாகிய வசந்தமாலையின் கையிலிருந்த யாழை வாங்கி, பண்ணல், பரிவட்டணை முதலிய எண்வகையால் இசையை எழுப்பி, மெல்லிய விரல்கள் நரம்பின் மேற் படர, வார்தல் முதலிய எண்வகைக் கரணத்தானும் பொருந்திய இசைக்கூறுகளைத் தன் செவியான் ஓர்த்து, 'பணி யாது?' எனக் கூறி, கோவலன் கையில் யாழை நீட்டினள். அவனும், அதனை வாங்கி, காவிரியை நோக்கிய ஆற்றுவரியும், கானல் வரியும் முதலிய இசைப் பாட்டுக்களை மாதவியின் மனமகிழப் பாடுவானாயினன். அங்ஙனம் பாடியவற்றைக் கேட்ட மாதவியானவள், அப்பாடல்கள் அகப்பொருட் சுவையுடன் கூடியிருந்தமையின், கோவலன் வேறுமகளிர்பால் மனம் வைத்துளானெனத் திரிய வுணர்ந்து, யாழினைத் தான் வாங்கி, தான் வேறு குறிப்பிலளாயினும், வேறு குறிப்புடையாள் போன்று, அகப் பொருட்சுவை தழுவிய வரிப் பாட்டுக்களைப் பாடினள். அங்ஙனம் பாடியது கேட்ட கோவலன், யாழிசைமேல் வைத்து ஊழ்வினை வந்துருத்த தாகலின், 'யான் கானல் வரி பாடத் தான் அப்படிப் படாது, என்னை யொழிய

வேறொன்றின் மேல் மனம் வைத்து மாயமுடையாளாகிப் பாடினள்' என்றெண்ணி, அவளைத் தழுவிய கை நெகிழ்ந்தனனாய் விட்டுப்பிரிந்து, மாலைப்பொழுதிலே ஏவலாளர் சூழ்தரப் போயினன். மாதவியும், கையற்ற நெஞ்சினளாய் வண்டியிலேறிச் சென்று தன் மனையை அடைந்தாள். அடைந்தவள், வேனிற்காலமாகலின், அதற்குரிய வானுற உயர்ந்த மேனிலையில் நிலா முற்றத்தே சென்று, யாழைக் கையி லெடுத்து, கண்டத்தாற் பாடி, அது மயங்கி, யாழாற் பாடலுற்று, அதுவும் மயங்கி, பின்பு, காமராசனுணையாலே உலகமெல்லாம் தொழுதிறைஞ்சப் படும் அவனது திருமுகத்தைக் கோவலற்கு விடுப்பே மென்னும் எண்ணமுடையளாயினள். திருமுகமெழுத அவள் கொண்ட கருவிகள்: சண்பகம், மாதவி, பச்சிலை, பித்திகை, மல்லிகை, செங்கழுநீர் என்பவற்றால் நெருங்கத் தொடுத்த மாலையின் இடையே கட்டிய, முதிர்ந்த தாழம் பூவின் வெள்ளியதோடும், அதற்கு அயலதாகிய பித்திகையின் முகையும், செம்பஞ்சிக் குழம்பும் ஆகும். பித்திகை யரும்பை எழுது கோலாகக் கொண்டு, செம்பஞ்சிக் குழம்பிலே தோய்த்துத் தாழையின் வெண்டோட்டில் எழுதினளென்க. எழுதின வாசகம்:

'மன்னுயி ரெல்லா மகிழ்துணை புணர்க்கும்
இன்னிள வேனில் இளவர சாளன்
அந்திப் போதகத் தரும்பிடர்த் தோன்றிய
திங்கட் செல்வனுஞ் செவ்விய னல்லன்
புணர்ந்த மாக்கள் பொழுதிடைப் படுப்பினும்
தணந்த மாக்கள் தந்துணை மறப்பினும்
நறும்பூ வாளியின் நல்லுயிர் கோடல்
இறும்பூ தன்று இஃது அறிந்தீமின்'

என்பது. இதனைத் தன் முற்றுத மழலைச் சொல்லால்

பலகாற் பேசிப்பேசி எழுதி, வசந்த மாலையைக் கூவி, 'இம்மாலையி லெழுதிய பொருளையெல்லாம் கோவலற் கேற்பச் சொல்லி, அவனை இப்பொழுதே இங்கே கொண்டு வருவாயாக' என விடுத்தாள். அவ்வோலையைக் கொண்டு சென்று அவளும் கோவலற்குக் கொடுப்ப, அவன், 'மாதவி நாடக மகளாகலின் பலவாறாக நடிப்பது அவட்கு இயல்பன்றோ?' என்று கூறி மறுப்ப, அவள் இரக்கமுற்றுச் சென்று மாதவிக்கு அதனை யுரைத்தனள். மாதவியும், 'மாலைவாரா ராயினும் காலை காண்குவம்' என மலரமளிமிசைத் துயிலின்றி யிருந்தனள். திருமுகவாசகத்திலுள்ள நயங்களை ஓர்ந்துணர்க. வாசகமே யன்றி, அதனை வரைந்த தாழை வெண்டோட்டு முடங்கலும், பித்திகைக் கொழுமுகையும், அலத்தகக்குழம்பும், மலர்மாலிகையும் காதலுணர்ச்சியைப் புலப்படுப்பனவாதல் காண்க. இனி, இப்பொழுதை யிற்போல, எழுதுங்காகிதம் அக்காலத்திருந்திலதேனும்; வெண்ணிற இதழில் செந்நிறக் குழம்பு தோய்த்துக் கூரிய முகையால் எழுதப்பெற்ற தென்னுஞ் செய்தியானது, இப்பொழுது வளர்ச்சி யடைந்திருக்கும் காகித எழுத்துமுறை இரண்டாயிர ஆண்டுகளின் முன்பே கருக்கொண்டிருந்த தென்பதைக் காட்டுகின்றது.

இனித் திருமுகமெழுதுவது குறித்த பிறிதொரு செய்தி சீவகசிந்தாமணியிற் காணப்படுகின்றது. அதனையும் ஈண்டுத் தருகின்றோம்.

தன்னை யாழில் வெல்வோரையே மணஞ்செய்து கொள்வதென்றிருக்கும் காந்தருவதத்தை என்னும் விஞ்சையர் நங்கையை யாழில் வென்று, தன் கல்வியைத்

தோற்றுவிக்கக் கருதிய சீவகன், அச்செய்தியைத் தன் றோழனாகிய புத்திசேனனால் கந்துக்கடனுக்கு அறி விக்க, அதனைக் கேட்டுணர்ந்த கந்துக்கடன், சீவகன் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் உணர்ந்தவனாதலைப் புத்தி சேனனுக்குக் கூறி, அன்னனாயினும் கட்டியங்காரனது பகைமை அவனுக்குளது என்க்கூறும் அப்பொழுது, கோயிலிலிருந்து நாகமாலை என்பவளால் அனுப்பப்பட்ட தூதி யொருத்தி வந்து, தன் கூந்தலாகிய உறையிற் பொதிந்த, நீலமணி போலும் குவளையை எடுத்து நீட்டி னள். அதனை அவன், மயிரில் முடித்த மலரென்றிகழாது, நாகமாலையின் குறிப்பால், ஒருகாரிய முளதென்று கருதி, அதனை யேற்று, அகவிதழி னுள்ளிருந்த தொரு ஓலையை யெடுத்து வாசிக்கின்றான். அதனைக் கூறும் பாட்டு:

நல்லவ ளுரைக்க நாய்கன் றேர்ந்துபூங் குவளைப் போதின்
அல்லியுட் கிடந்த வோலை தாளது சலாகை யாதல்
செல்லுமென் றுய்ந்து கொண்டு துகிலிகைக் கணக்கு நோக்கி
வல்லிதிற் சலாகை சுற்றி யோலையை வாசிக் கின்றான்.

என்பது. மறை பொருளாகத் திருமுகம் எழுத இம் முறை கையாளப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு சலாகையில் ஓலையை வரிசையாக நீளச்சுற்றி, அதன்மீது வாசகத்தை வரைந்து, பின் பிரித்தெடுத்துச் சுருள்செய்து அனுப்பு வது. இதனை நீட்டோலையாக வாசிக்கலுறின், எழுத்துக் கள் வெவ்வேறிடங்களிற் பிரிந்து கிடக்குமாகலின், வாசக வுருவினைக் காணுதல் அமையாதாகும். ஆக, எழுதப் பட்டார்க்கு அச்சலாகை(கம்பி)யையோ, அதனை யொத்த பிறிதொன்றையோ உடன் அனுப்பியாதல், அதன் அளவினையும் வடிவினையும் தெரிவித்தாதல், அம் முறையானே அதனை வாசிக்குமாறு குறிப்பிடுதல்

வேண்டும். நாகமாலை விடுத்த ஓலையோ மிகவும் வியப் பினை விளைப்பதொன்று. அவள், தான் எழுதிய ஓலையைக் குவளை மலரினுள்ளே வைத்துக் கொடுக்க, தூதி யானவள் அதனைக் கூந்தலினுள்ளே பொதிந்து வைத்துக் கொணர்ந்தளித்தாள். இஃது இடையே எவ்வகையானும் எத்துணையும் வெளிப்படாது போற்று தற்குச் செய்ததொரு சூழ்ச்சித் திறனாகும். குவளை மலரோ தாளுடன் கூடியதாயிருந்தது. அத் தாள் தான் ஓலையைத் துகிலிகைக் கணக்குப்படி சுற்றி வாசித்தற் கமைந்த சலாகையாகக் காணப்பட்டது. அம்முறை யானே அவனும் அதனை வாசித்துணர்ந்தான். நாமும் இவ்வளவில் இதனை நிறுத்துதும்.

கo. வீரச் சுவை

சுவை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும், 'ரஸம்' என்னும் வடசொல்லும் ஒரே பொருள் உடையன. நாவினல் நுகரப்படும் சுவை ஆறு வகைப்படும் என்பர். செவியால் நுகரப்படுவன குண, அலங்காரங்களாகிய சொற்சுவைகளும், ஒன்பது வகையான பொருட்சுவைகளும் ஆம். நாவாற் சுவைத்து உண்டவை அப்பொழுதே அற்று விடும். செவியாற் சுவைத்து உண்டவை உள்ளத்தே எப்பொழுதும் நிலைபெற்று இன்பம் பயக்கும்.

கேள்வியின் சிறப்பைக் கூற வந்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர்,

செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.

என்றார். இதில் பல அரிய கருத்துக்கள் அடங்கியுள்ளன. மற்றும், அவர் செவியால் நுகரும் சுவையையுணராது, வாயால் நுகரும் சுவையைமட்டும் உணர்வாரைக் குறித்து,

செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்.

என மிகக் கடுமையாக இடித்துரைத்தமை கருதத் தக்கது.

இனி, பொருட் சுவை ஒன்பதாவன: நகை, அவலம், இழிப்பு, வியப்பு, அச்சம், வீரம், வெகுளி, உவகை, சமநிலை என்பன. இச்சுவை யுணர்வுகள், மேற்குறித்த

செவி வாயிலாக அன்றிக் கண் வாயிலாகவும் நிகழா நிற்கும்.

பித்தன் ஒருவன், உடல் முழுதும் சாம்பல் பூசி, கிழிந்த துணிகளையும் சுள்ளிகளையும் தொடுத்து இடையில் உடுத்தி, அலரிப்பூவும் எருக்கம்பூவும் கோத்து மார்பில் அணிந்து, அழுதலும் தொழுதலும் விழுதலும் எழுதலும் முதலியன செய்து வருதலைக் காணுமிடத்தும், அவன் ஒன்றோடொன்று இயையாத சொற்கள் பலவற்றைப் பேசுதலைக் கேட்குமிடத்தும் நகை நிகழ்கின்றது. நாடக வரங்கில் ஒருவன் பித்தனை நடிக்குங்கால், அவனது கோலத்தையும் செய்கையையும் காண்டலாலும், அவன் சொற்களைக் கேட்டலாலும் நகை என்னும் சுவை நிகழும். மற்றும், அவன் இயல்புகளை அமைத்து நல்லிசைப் புலவர் ஒருவர் பாடிய பாட்டினைக் கேட்டலாலும் அச் சுவை நிகழும். ஏனைச் சுவைகளும் இவ்வாறே விழியானும் செவியானும் நுகரப்படுவனவாகும். இவ்விரு பொறிகளாலும் திட்பமுற உணரும் நுட்ப வுணர்வுடையார்க்கன்றி, ஏனையோர்க்கு இச்சுவைகள் உணர்தற்கரியன என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார்.

மேற்குறித்த ஒன்பது சுவையுள், சமநிலையாவது சாந்தம்; அஃதாவது, ஐம்பொறியும் அடங்கப்பெற்று, பிறர் வையினும், வாழ்த்தினும், வாளாற்போழினும், தாளில் வணங்கினும் மனந்திரியாது அவற்றைச் சமமாகக் கொண்டு நிற்கும் நிலைமை. அஃது உலகியலின் நீங்கினார் பெற்றியாகலின், ஏனைய எட்டுமே காப்பியங்களிற் பயின்று வருவனவாகும்.

சுவை என்பது மெய்ப்பாடு என்றும் கூறப்படும். மெய்ப்பாடாவது, 'உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றல் வெளிப்படுதல்' எனபர் பேராசிரியர். புறத்து வெளிப் படுவது அகத்துணர்வே ஆகலின், சுவைக்கு மெய்ப்பாடு என்னும் பெயர் பொருந்தியதே. ஏறக்குறைய நாலா யிரம் ஆண்டுகளின் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்திலே, மெய்ப்பாடு செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்ருகக் குறிக்கப் படுவதோடு, தனியாக ஓர் இயலில் விரித்துரைக்கப் பெற்றும் உள்ளது. வடமொழி வாணர்கள் பிற்காலத் தில் இதனைப் பின்னும் விரித்துரைக்கலாயினர்.

தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு சுவையும் தோன்று தற்கு மூலமான பொருள்கள் நந்நான்கு கூறுகின்றனர். அவர், வீரம் என்பதனைப் பெருமிதம் என்னுஞ் சொல் லாற் குறிக்கின்றனர். யாவரொடும் ஒப்ப நில்லாது மேம்பட்டு நிற்றலின், பெருமிதம் என்னும் சொல்லால் வீரம் குறிக்கப்படுகின்றது. கல்வி, தறுகண், இசை, கொடை என்ற நான்கும்பற்றிப் பெருமிதம் பிறக்கும் என அவர் கூறியுள்ளார். எனவே போர்ச் செயலிற் காட்டும் ஆண்மையை மட்டுமே அவர் வீரம் எனக் கொண்டிலர் என்பது பெறப்படும். இந்நான்கினுள்ளும், படை வீரமும், கொடை வீரமும் பழைய இலக்கியங் களிற் பலவிடத்து ஒருங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

நலங்கிள்ளி என்ற சோழ மன்னன், பகைவருடன் போர் தொடங்குமுன் கூறுகின்ற வஞ்சினத்தில்,

'மெல்ல வந்தென் நல்லடி பொருந்தி
ஈயென இரக்குவ ராயின், சீருடை

முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்;
இன்னுயி ராயினும் கொடுக்குவென்; இந்நிலத்து
ஆற்ற லுடையோர் ஆற்றல் போற்றாது என்
உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே'

என்று இயம்புகின்றனன். இதில், 'பகைவராயினர் என் அடியின்கீழ் ஒதுங்கி நின்று 'ஈ' என இரப்பராயின், இந்த அரசாட்சியைக் கொடுப்பது பெரிதன்று; என் உயிரையே வேண்டினும் கொடுப்பேன்' என்பது அவனது கொடை வீரத்தையும், 'என் ஆற்றலையும் துணிவையும் மதியாது இகழ்ந்த அறிவிலியானவன், தூங்கும் புலியை இடறிய குருடன் போலப் பிழைத்து மீளுதல் அரிது' என்பது அவனது படை வீரத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துதல் காண்க.

ஒரு காலத்தில், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பாரி என்னும் வள்ளலின் பறம்பு அரணை முற்றுகையிடத் தொடங்கினர். அப்பொழுது, பாரியின் ஆருயிர் நண்பராகிய கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் அங்கே போந்து, அவ்வரசர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: 'வேந்தர்காள்! நீவிர் மூவிரும் நும் சேனையுடன் ஒருங்கு திரண்டு போர்செய்தீ ராயினும், பறம்பு நும்மாற் பற்றுதற்கரியது; பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களை யுடையது; அம் முந்நூறு ஊரினையும் பரிசிலர் பெற்றுவிட்டனர். நீவிர் கூத்தரும் பாணருமாகி ஆடிப் பாடி வரின், எஞ்சியுள்ள பறம்பு மலை நுமக்குப் பரிசிலாதற்குரியது. அஃதன்றி, எம்மையும் பாரியையுமே பரிசிலாக வேண்டினும் மறுது வழங்குவன் அவ்வள்ளல்.'

இதன்கண் பாரியின் படைவீரமும், கொடைவீரமும் ஒன்றின் ஒன்று சிறந்து விளங்குதல் அறியற்பாற்று.

இனி, கொடையேயன்றி, இதனைக்கொள்கவென்று ஒருவன் வலிதிற் கொடுக்கவும், அதனைக் கொள்ளேன் என்று மறுப்பின், அஃதும் வீரத்தின்பாற் படுவதே யாகும். பழைய சங்கப் புலவர்கள்பால் இத்தகைய பெருமித உணர்ச்சி ததும்பியிருந்தமை அன்னோர் பாட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இனி, படை வீரமாகிய தறுகண்மையை மட்டும் தனித்து நோக்குவோமாக. உலகத்து வேறு எம்மொழி யினும் காணப்படாத பொருளிலக்கணம் என்பதொன்று தமிழில் இருத்தலைக் கற்றோர் அறிவர். அவ்விலக்கணம், அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இரு பிரிவினை யுடையது. பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களெல்லாம் அவற் றிற்கு இலக்கியமே யாகும். அவ்விருவகை இலக்கிய இலக்கணங்களாலும் உணர்த்தப்படுவன அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் களுக்கு ஏதுவாகிய காதலொழுக்கமும், வீர வொழுக்க மும் ஆம். எனவே, பெரும்பான்மைபற்றிக் காதலும் வீரமும் தமிழரின் தலை சிறந்த பண்பு என முடிபு கட்டுதல் பொருந்தும்.

தமிழருடைய படைமாட்சியைக் கூறவந்த திரு வள்ளுவர்,

கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி யெதிர்நிற்கும்
ஆற்ற லதுவே படை.

என்கின்றனர். பகைவரை வெகுண்டு நோக்கிய கண்,

அவர் வேல் கொண்டு எறியுமிடத்து இமைத்துவிடுமாயினும், வீரர்க்கு அதுவே தோல்வி யாகுமாம்!

தன்னைத் தாக்கவருகின்ற களிற்றின்மீது தன் கை வேலை எறிந்து அதன் உயிரைப் போக்கி, மேலும் தன் மீது வரும் களிற்றினை எறிதற்கு வேல் நாடித் திரியும் வீரனொருவன், தன் மார்பிலே தைத்துக் கிடந்த வேலினைக் கண்டு, அதனைப் பறித்துக்கொண்டு மகிழுகின்றானம்! என்னே தமிழருடைய ஆண்மை!

தமிழ் மறவர் போரிற் புறங் காட்டுவது என்பது எக்காலத்தும் இல்லை. வெண்ணிற் பறந்தலை என்னும் போர்க்களத்தில், சோழன் கரிகாலனோடு போர் புரிந்த பெருஞ்சேரலாதன் என்னும் சேர மன்னன், தன் மார்பிலே தைத்து உருவின புண்ணும் புறப்புண்ணாகும் என நாணி, வாளோடு வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான் என்றால், அவனுடைய வீரத்தையும், மானத்தையும் எவ்வாறு அளவிடலாகும்?

முதுகுடிப் பிறந்த மகளிரும் நிகரற்ற வீர வாழ்க்கையின ராவர். நரம்புகள் மேலெழுந்து தோல் திரைந்த முதியவள் ஒருத்தி, தன் மகன் போரிலே புறங்கொடுத்தனன் என்று சிலர் கூறக் கேட்டாள்; அவளுக்கு உண்டாகிய சினத்திற்கு அளவில்லை; 'என் மகன் போரிற் புறங்காட்டியது உண்மையாயின், அவன் பாலுண்ட என் அங்கத்தைச் சிதைத்திடுவேன்' என்று போர்க்களம் அடைந்தாள்; தான் கைக்கொண்ட வாளினால் அக் களத்தே கிடந்த பிணங்களைப் புரட்டிப் பார்த்து வந்தாள்; தன் மகன், பகைவன் வேலினால் இரு கூறாகச் சிதைந்து கிடத்தலைக் கண்டாள்; ஆ! அவனைப் பெற்ற நாளினும் பேருவகை கொண்டாள்!

மற்றொரு வீர மகள், முதனாட் போரிலும், அதற்கு முன்னாட் போரிலும் தன் கணவனையும் தமையன்மாரையும் இழந்தவள் அன்றும் போர் முரசின் முழக்கங் கேட்டு, தன் குடிக்கு ஒருவன் போர் செய்யவேண்டுமென விரும்பி, தன் ஒரே மகனை அழைத்து, குடுமியில் எண்ணெய் நீவி, வெள்ளாடை உடுத்தி, வேலினைக் கையிற் கொடுத்து, செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுத்தாள்!

புறநானூற்றிலுள்ள இரண்டு செய்யுட்கள் இங்ஙனம் கூறுகின்றன. தமிழ் மக்களின் இணையற்ற வீர வுணர்ச்சிக்கு இதனினும் வேறென்ன சான்று வேண்டும்?

தமிழர் இத்தகைய மறத்திறன் உடையராயினும், அறத்துறை வழுவிப் போர் செய்பவ ரல்லர். இருபெரு வேந்தர் போர் செய்வது கருதினால் ஒருவர், ஒருவர் நாட்டு வாழும் குருக்கண்மாராகிய அந்தணரும், பெண்டிரும், பிணியுழந்தோரும், மணம் புரிந்து மகப்பெறாதோரும் என்னும் இவர்கட்கும், ஆனினங்கட்கும் ஏதமுண்டாகாவாறு, 'யாம் போர் தொடங்குதும்; ஆகலின், நீவிர் நுமக்குப் பாதுகாவலாகிய இடத்தை அடைவீராக' என்று முதற்கண் தெரிவிக்கும் இயல்பினராவர். மற்றும், பொருகளத்திலும் அடிபிறக்கிட்டோரும், படையிழந்தோரும் முதலாயினாரை அவர் பொருது கொல்வாரல்லர். எனவே, 'மன்னுயிர் காக்கும் அன்புடை வேந்தர்க்கு மறத்துறையினும் அறமே நிகழும்' என்க.

'பகைவர்மேற் செய்யும் வன்கண்மையைப் பேராண்மை என்று சொல்வர்; அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு

வந்ததாயின், அது தீர்த்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டுக் கண்ணோட்டமுடன் உதவி செய்தலை, அவ்வாண்மைக்குக் கூர்மை என்று சொல்வர்' என்னும் பொருளமைத்து வள்ளுவர் கூறிய,

> பேராண்மை யென்ப தறுகண் ஒன் றுற்றக்கால்
> ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.

என்னும் செய்யுள் ஈண்டு அறியற்பாலது.

சென்ற சென்ற போர்தொறும் வென்றியே புனைந்த அரக்கர் கோமானாகிய இராவணன், இராமனுடன் புரிந்த முதற் போரிலே படைகள் யாவும் பட்டொழிய, குடையும் கொடியும் இற்றொழிய, தேர் அழிந்து, முடியொழிந்து, வில்லும் அம்பும் இன்றி வெறுங் கையனாய், நாணத்தால் முகம் கவிழ்த்து, கால் விரலால் நிலத்தினைக் கீறி நின்றானாக, அப்பொழுது அவனது நிலையைக் கண்டிரங்கிய பெருந்தகையாகிய இராமன், அவனை நோக்கி, 'அறத்தினால் அன்றி, அதற்கு மாறாகிய மறத்தினால் அமர் வெல்லுதல் அமரர்க்கும் அரிது என்பதனை மனத்தில் உறுதியாகக் கொள்வாய்; உன் ஊரிலுள்ள கிளைஞருடன் சேருமாறு பறந்து செல்வாய்; பாவி! இப்பொழுதே என் கையால் இறந்திருப்பாய்; நின் தனிமையைக் கண்டு இரங்கி, யான் அச் செயலை நினைந்திலேன். உனக்குத் துணையாக அமைந்த சேனைகளும், பிறவும் பெருங் காற்றினால் மோதுண்ட பூளைபோல் ஆயினமை கண்டாயன்றே? இன்று போய், போர் செய்தற்கு நாளை வருவாய்' என அருள் புரிந்தனன் என்னுஞ் செய்தியைக் கம்பநாடர் தெரிவிக்கும்,

அறத்தி னலன்றி அமரர்க்கும் அரும்பகை கடத்தல்
மறத்தி னலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி
பறத்தி நின்னெடும் பதிபுகக் கிளையொடும் பாவி
இறத்தி யானது நினைக்கிலன் றனிமைகண் டிரங்கி.

ஆளை யாஉனக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

என்னும் செய்யுட்கள் அறிந்து இன்புறற்பாலன.

இனி, வீரச்சுவை ததும்பும் சில செய்யுட்களையும், தொடர்களையும கூறி இவ்வுரையை முடிப்போம். சேரன் செங்குட்டுவ னைவன், கண்ணகிக்குச் சிலை கொணர்தற் பொருட்டு,வஞ்சிசூடி வடதிசைக்குப் புறப்படத் துணிந்த பொழுது, அவன் அமைச்சனாகிய வில்லவன்கோதை கூறுவது,

‘ கங்கைப்பேர் யாற்றுக் கடும்புனல் நீத்தம்
எங்கோ மகளை ஆட்டிய அந்நாள்
ஆரிய மன்னர் ஈரைஞ் ஞூற்றுவர்க்கு
ஒருநீ யாகிய செருவெங் கோலம்
கண்விழித்துக் கண்டது கடுங்கட் கூற்றம்
இமிழ்கடல் வேலியைத் தமிழ்நா டாக்கிய
இதுநீ கருதினை யாயின் ஏற்பவர்
முதுநீர் உலகின் முழுவது மில்லை’

என்பது.

தூணினின்றும் வெளிப்பட்ட நரசிங்கப்பெருமான், அவுணர் கூட்டத்தையெல்லாம் இமைப்பளவிற் கொன்று குவித்து நின்று ஆர்த்த நிலைகண்ட பிரகலாதன், ‘ இன் னும் உன் உள்ளத்தின் ஒன்றும் உணர்ந்திலை போலும்;

ஆழி வேந்தை வணங்குதியாயின் உன் புன்றொழில் பொறுப்பன்' என்று கூறு நிற்ப, இரணியன் அவனை நோக்கி,

> கேளிது நீயுங் காணக் கிளர்ந்தகோ ளரியின் கேழில்
> தோளொடு தாளும் நீக்கி நின்னையும் துணித்துப் பின்னென்
> வாளினைத் தொழுவ தல்லால் வணங்குதல் மகளிர் ஊடல்
> நாளினும் உளதோ என்னு அண்டங்கள் நடுங்க நக்கான்.

கம்பர் வாயால் வெளிப்பட்ட இவ் வீரமொழிகள் தமிழருடைய ஆண்மையின் விளைவு என்பதில் ஐயமில்லை.

மனோன்மணீய நாடகத்தில், ஜீவக வழுதியானவன், தன் படை வீரர்களை நோக்கிப் போரிலே ஊக்குஞ் சொற்கள் பின் வருவன :

> 'அந்தணர் வளர்க்கும் செந்தழல் தன்னினும்
> நாட்டு அபிமானம் உள் மூட்டிய சினத்தீ
> அன்றோ வானோர்க்கு என்றுமே உவப்பு!
> வந்த இக்கயவர் நம் சிந்தையிற் கொளுத்திய
> வெந்தழற்கு அவரே இந்தனம் ஆகுக!
> இன்று நீர் சிந்தும் இரத்தம் ஓர் துளியும்
> நின்று உகம் பலவும் நிகழ்த்துமே
> ....
> இத்தனிப் போரில் நீர் ஏற்றிடுங் காயம்
> சித்தங் களித்துச் செயமாது உமக்கு
> முத்தமிட் டளித்த முத்திரை யாகி
> எத்தனை தலைமுறைக்கு இலக்காய் நிற்கும்!'

இத்தகைய செய்யுட்களைப் பயின்று, வீரச்சுவையை நுகர்ந்து, பெருமித மெய்துதல் தமிழ் மக்கள் கடனும்.

ς கக. அவலச் சுவை

அவலச் சுவை என்பது வடமொழியில் 'சோக ரஸம்' என்று கூறப்படும். அவலம் எனினும், அழுகை எனினும் ஒக்கும். சுவைகளைப்பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிவிக்க வேண்டிய சில செய்திகளை முன்பு வீரச் சுவையைப் பற்றிப் பேசிய பொழுது கூறியுள்ளாம். எண்வகைச் சுவைகளில் அழுகைச் சுவையானது, இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை என்ற நான்கும்பற்றிப் பிறக்கு மெனத் தோல்காப்பியனுர் கூறியுள்ளார். இளிவு என்பது பிறரால் இகழப்படும் சிறுமை. இழவு என்பது நெருங்கிய சுற்றத்தார் முதலானோரையும், இன்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவானவற்றையும் இழத்தல். அசைவு என்பது முதுமை முதலியவற்றால் தளர்ச்சியுற்று வருந்துதல். வறுமை என்பது பொருளின்மையால் போகம் துய்க்கப் பெறுத நிலைமை. எனவே பெருமை, பொருள், இளமை, யாக்கை என்பவற்றின் கேட்டினுல் உண்டாவது அழுகை என்பது பெறப்படும்.

உலகிலே தோற்றமுடையன யாவும் நிலையில்லாதன என்பது என்றும் மாருத ஓர் வாய்மையாகும்.

> 'இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
> வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா'

என்று கூறின், அன்றென மறுப்பார் யாவருளர்? காணப்படும் யாவும் நிலையற்றன என்று அறிந்தும், மக்கள் அவற்றின்மேல் பற்று வைப்பதற்குக் காரணம் பாச சம்பந்தமே யாகும். ஒன்றின் மீது பற்று வைத்தவர்,

அதனைப் பிரியவோ, இழக்கவோ நேர்ந்தபொழுது அதனால் துன்புறுவதும் இயல்பே. உலக முழுதும் நாம் கண்கூடாகக் காணும் காட்சி இதுவே.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காஞ்சி என்னும் புறத்திணையால் அறிவிப்பது இந்நிலையாமையே. அத்திணையில் வரும்,

> 'காதலி யிழந்த தபுதார நிலையும்,
> காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்'

முதலாய துறைகளெல்லாம் நிலையாமையையும், அதனால் எய்தும் இன்னலையும் பலபடியாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவ்விலக்கணத்திற்கு உதாரணமாகும் எத்தனையோ பல வரலாறுகள் இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன.

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற சேர மன்னனும், பெருவிறற் கிள்ளி என்ற சோழ மன்னனும் எதிர்ந்து புரிந்த போரில் இருவரும் இறந்தனராக, அதனைக் கண்ணுற்ற பரணர் என்னும் புலவர்பெருமான், 'மிகப் பலவாக வந்த யானைகளெல்லாம் படைக்கலங்களால் இறந்துபட்டன; வெற்றி மிக்க குதிரையெல்லாம் வீரர்களோடு மாண்டு ஒழிந்தன; தேரேறி வந்த வீரரெல்லாம் ஒருங்கு மாய்ந்தார்கள்; வீரமுரசெல்லாம் தாங்குவாரின்றிக் கிடந்து அழிந்தன; சாந்து பூசிய தம்முடைய மார்பிலே நெடிய வேல் பாய்ந்தமையால் அரசரிருவரும் மடிந்தனர். ஐயோ! அவர்களுடைய வளம் பொருந்திய நாடுகள் இனி என்ன துன்ப முறுகிற்குமோ!' என்று இரங்கிப் பாடிய புறப்பாட்டு அவலத்திற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக வுள்ளது.

எனைப்பல் யானையும் அம்பொடு துளங்கி
விளைக்கும் வினையின் றிப் படையொழிந் தனவே;
விறற்புகழ் மாண்ட புரவி யெல்லாம்
மறத்தகை மைந்தரொடு ஆண்டுப்பட் டனவே;
தேர்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாம்
தோல்கண் மறைப்ப ஒருங்குமாய்ந் தனரே;
விசித்து வினைமாண்ட மயிர்க்கண் முரசம்
பொறுக்குநர் இன்மையின் இருந்துவிளிந் தனவே;
சாந்தமை மார்பின் நெடுவேல் பாய்ந்தென
வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிந்தனர்; இனியே
என்னாவது கொல் தானே கழனி
ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்
பாசவல் முக்கித் தண்புனற் பாயும்
யாணர் அறாஅ வைப்பிற்
காமர் கிடக்கை அவர் அகன்றலை நாடே.

காட்டிலே ஒரு முல்லைக்கொடி படர்தற்குத் தான் ஏறி வந்த தேரை நல்கி, தன் இணையடி சிவக்க நடந்து சென்றவனும், 'கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை' என்று சைவசமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் வள்ளன்மைக்கே எல்லையாக வைத்துப் பாராட்டப் பெற்றவனும் ஆகிய வேள் பாரியானவன், மூவேந்தரும் புரிந்த வஞ்சப் போரிலே துஞ்சுதலுற்றான். அவனுக்கு ஆருயிர்த் தோழராயிருந்த கபிலர் என்னும் நல்லிசைப் புலவர், அவன் இறந்ததற்கு மிக வருந்திப் பலவாறு புலம்பினராய், பாரியின் மகளிர் இருவரையும் தக்கோர்க்கு வாழ்க்கைப் படுத்தித் தமது நட்புக்கடன் கழிக்க எண்ணி, அன்னாரை உடன் அழைத்துச் சென்றனர். சென்றவர், ஒரு நாள் ஓரிடத்தில் தங்கியபொழுது, மாலைப்பொழுது வர,

நிறைமதி உதயமாயிற்று. அதனைக் கண்டபொழுது, அதற்கு முந்திய நிறைமதியில் தாம் இருந்த நிலைமையும், அன்று எய்திய நிலைமையும் பாரி மகளிர் உள்ளத்துட் புகுந்து வாட்டின. அப்பொழுது அவர்கள் கூறிய,

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றுங் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே.

என்னும் அருமைச்செய்யுள் நம் நெஞ்சினை உருக்குகின்றது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற வள்ளல், தான் ஒரு மலையுச்சியிலே அருமையாகப் பெற்ற அமிழ்த மயமான நெல்லிக்கனியை, நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த ஔவையார் உண்டு நெடுநாள் உயிர்வாழவேண்டுமெனக் கருதி அவருக் களித்தவன்; பலகாலும் அருமை பாராட்டி அவரைப் பேணியவன்; அவன் மாற்றானுடைய வேல்பாய்ந்து உயிர் துறந்தபோது, ஔவையார் மனம் நைந்து, அவன் பண்புகள் பலவற்றையும் சொல்லிச் சொல்லி அரற்றுகின்றவர், ' அவன் மார்பில் தைத்த வேல், பாணருடைய உண்கலத்தைத் துளைத்து, இரப்போர் கையிலும் தைத்துருவி, அழகிய சொல்லையும், நுண்ணிய ஆராய்ச்சியையுமுடைய புலவர் நாவிலே போய் வீழ்ந்தது. எமக்குப் பற்றுக் கோடாகிய எம் இறைவன் எவ்விடத் துள்ளான் கொல்லோ? இனிப் பாடுவாரும் இல்லை; பாடுவார்க்கு ஒன்று ஈவாரு மில்லை.

பகன்றையின் பெரிய மலர் பிறராற் சூடப்படாது கழிந் தாற் போல, பிறர்க்கு ஒன்று ஈயாது கழியும் உயிர்கள் மிகப்பல உள்ளனவே!' என்று கூறி இரங்குவா ராயினர்.

இன்னும், வறுமைத் துன்பின் செறிவை உரைப் பனவும், தம்மைப் புரந்தோர் தாமாய்ந்திடவே புலவர் கள் புலம்பி அலமரலை அறிவிப்பனவும், கணவனை யிழந்த தணவாக் காதலி தீப்பாய் செய்தி தெரிவிப்பனவும், கைம்மை நோன்பின் வெம்மை விரிப்பனவும் ஆகி, கற் போர் உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்யும் எத்தனையோ பாட்டுக்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.

தன் பெற்றோர் அளித்த பெரும் பொருட் குவியலை இழந்த கோவலன், கண்ணகியின் காற்சிலம்பை வாணிக முதலாகக் கொண்டு பொருளீட்டக்கருதி, அந்நங்கை யுடன் மதுரையை யடைந்து, ஆயர்சேரியில் இருந்த பொழுது, மாபெரும் பத்தினியாகிய கண்ணகி, திரு முகம் வியர்க்கவும், செங்கண் சேப்பவும் தன் கையால் அட்ட அறுசுவை யுண்டியைக் கோவலற் களித்து, வெற் றிலைச் சுருளும் பாக்கும் விருப்புடன் நல்கிநின்றாள். அப் பொழுது, கோவலன் அவளை அருகே அழைத்து அணைத்து, 'நின் மெல்லிய அடிகள் கல்லதர்க் கானம் கடத்தற்கும் வல்லவாயினவோ? இது மாயம் கொல்லோ? வல்வினை கொல்லோ? யான் உளங் கலங்கி யாவதும் அறியேன்;

குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றிளை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி

நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்து ஈங்கு என்றுயர் களைந்த
பொன்னே, கொடியே, புனைபூங் கோதாய்,
நாணின் பாவாய், நீணில விளக்கே,
கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செல்வி,

யான் நினது சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்றினைக் கொண்டு போய் மாறி வருவேன்; மயங்காதிருப்பாய்' என்று கூறி, அவள் தனித்திருக்கப் பிரியலாற்றாது, உள்ளம் வெதும்பி, தன் கண்ணீரை மறைத்துச் செல்லா நிற்பதும், சென்றவன் அன்றே கொலையுண்ட தீச்செய்தியைக் கேட்ட கண்ணகி,

'பொங்கி யெழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலோடும் சேணிலங் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள் தன்கேள்வனை
எங்கணு என்றே இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்'

ஆகி, அரற்றி, 'காவியுகு நீரும், கையிற் றனிச்சிலம்பும், ஆவி குடிபோன அவ்வடிவு'மாய், அரசவை யெய்தி, வழக்குரைத்து, 'கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனொடு புகுந்தேன், மேற்றிசை வாயில் வறியேன் பெயர்வேன்' என்று கூறி, இரவும் பகலும் மயங்கிக் கையற்று, வையைக் கரை வழியே ஏகாநிற்பதும் ஆகிய செய்திகள் எவ்வளவு வெவ்விய துயர் விளைக்கின்றன!

சீவக சிந்தாமணி என்ற செந்தமிழ்க் காப்பியத்திலே, சச்சந்த மன்னன், கட்டியங்காரன் என்னும் தீயமைச்சன்பால் அரசினை ஒப்புவித்து, அவனாற் கொலையுண்டு இறந்தானாக, அவன் தேவியாகிய விசயை, மயிற்பொறி ஊர்ந்து சென்று, நகரின் புறத்தே யுள்ள புறங்

காட்டிலே நள்ளிருளில் புதல்வனை யீன்று அப்பாலனை நோக்கி, ' அரசே! நின் தந்தையானவர், சோதிடர்கள் பலருங் கூடிச் சாதகஞ்செய்ய, வேந்தர்கட்கெல்லாம் திருமுகம் விடுத்தும், 'பன்னீராண்டு வரியை ஒழிமின்; கோயில்களும், அறச்சாலைகளும் புதுக்குமின்; பகைவர்களைச் சிறைவிடுத்துச் சிறைக் கோட்டத்தைத் தூய்மையாக்குமின்; பண்டாரத்தைத் திறந்துவிட்டு ஏழுநாள் காறும் வேண்டுவார் வேண்டுமாறு ஆடை அணிகலன்களும், செம்பொன்னும் கவர்ந்துகொள்ள விடுமின்; புலவர்களுக்குத் தேரும் யானையும் பட்டும் பொன்னும் வரைவின்றி வீசுமின்.' என்று கூறிக் கொண்டாடப் பிறக்கும் நீ, தீவினையேன் காண இவ்வாறு பிறப்பதோ?

வெவ்வாய் ஓரி முழவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
ஒவ்வாச் சுடுகாட் டயராங்கின் நிழல்போல் நுடங்கிப் பேயாட
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட
இவ்வா றாகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க் கியல்வேந்தே.

பற்று மன்னன் நகர்ப்புறமால் பாயல் பிணஞ்சூழ் சுடுகாடால்
உற்றா ரில்லாத் தமியேனால் ஒதுங்க லாகாத் தூங்கிருளால்
மற்றிஞ் ஞால முடையாய்நீ வளரு மாறும் அறியேனால்
எற்றே இதுகண் டேகாதே இருத்தியால் என் இன்னுயிரே.

என்று அவலித்து அரற்றுவது கருங்கல் நெஞ்சையும் கலங்கச் செய்வன காண்மின்!

பாரதப்போரிலே, அருச்சுனன் மைந்தனாகிய அபிமன் இறந்த செய்தியைக் கூறும் வில்லிபுத்தூரார், தாம் முன்பு நிகழ்ந்ததொரு வரலாற்றைப் பாடும் கவிஞர் என்பதை மறந்தவராகி, புத்திரசோகம் மேலிட்ட தந்தையே போன்று,

மாயனும் திருமாமன் தனஞ்சயனும் திருத்தாதை
வானோர்க் கெல்லாம்
நாயனும் பிதாமகன் மற் றொருகோடி நராதிபராம்
நண்பாய் வந்தோர்
சேயனும் அபிமனுவாம் செயத்திரதன் கைப்படுவான்
செயற்கை வெவ்வேறு
ஆயநாள் அவனிதலத் தவ்விதியை வெல்லும்வகை
யார்வல் லாரே.

கண்ணனையுந் தேரழித்தான் கந்தனிலும் வலியனே அந்தோ! அந்தோ!
மன்னவர்ஐ வருமிருக்க மைந்தனுயிர் அழிவதோ அந்தோ! அந்தோ!
பொன்னுலகோர் வியந்துருகிப் புத்தியினல் மலர்சொரிந்தார்
அந்தோ ! அந்தோ !
அன்னநெடுந் துவசன் இவற் காயுமிகக் கொடுத்திலனே
அந்தோ ! அந்தோ !

என்று புலம்புவாராயினர். கவிக்கூற்றிலேயே இவ்வளவு சோகம் ததும்பக் கூறிய அவர், தருமன், வீமன், அருச்சுனன் முதலானவர்கள் எய்திய துயரத்தை எவ்வாறு கூறியிருப்பர் என்பது யாவரும் அநுமித்தற் குரியதே. தருமன் அரற்றுதலைத் தெரிவிக்கும் செய்யுட்களில் ஒன்றை நோக்குவோம்.

பிறந்ததினம் முதலாகப் பெற்றெடுத்த விடலையினும் பீடும் தேசும்
சிறந்தனையென் றுனைக்கொண்டே தெவ்வரைவென் றுலகாளச்
சிந்தித் தேனே
மறந்தனையோ எங்களையும் மாலையினல் வளைப்புண்டு மருவார்
போரில்
இறந்தனையோ என்கண்ணே என்னுயிரே அபிமாஇன் றென்செய்
தாயே !

இவ்வாறே இராமசரிதை, நளசரிதை, அரிச்சந்திர

சரிதை முதலியவற்றைக் கூறும் காப்பியங்கள் பலவற்றி லும், சோகம் மிகுந்த பகுதிகள் ஆண்டாண்டுக் காணப் படுகின்றன. சோகம் என்பது அகத்தில் எழும் ஓர் துன்ப உணர்ச்சியே யாயினும், நல்லிசைப் புலவர்கள் அதனை மேலும் மேலும் விரும்பி நுகரும் சுவையாகச் செய்துவிடுகின்றனர். இங்ஙனம் அவலச் சுவையைக் கவிகள் மூலமாக அநுபவிக்கும் நாம், அதினின்றும் தெளியவேண்டிய சில உள்ளன: உலகில் இன்ப துன்பங் கள் மாறிமாறி நிகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும். யாதே னும் ஒரு துன்பம் வந்துற்றபொழுது, ‘ஐயகோ என் செய்வோம்!’ என்று அதில் அமிழ்ந்துவிடாது, ‘இஃது உலகியற்கையே’ எனவும், ‘எத்தனையோ பெரியோர் கள் எல்லையில்லாத் துன்பங்களை அடைந்திருக்கையில் யாம் எவ்வளவு?’ எனவும் எண்ணித் தம்மைத் தேற்றிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஏனையோர் துன்புறு தலைக் காணுமிடத்து, அதனைத் தமக்கு வந்த துன்பம் போல் நினைந்து நினைந்து உருகுதல் வேண்டும். இவ்வக உணர்ச்சியானது கருணையெனப்படும். மற்றும், துன்பத் தின் காரணத்தை அறிந்து நீக்கி, நிலையான இன்பத் தைப் பெறுதற்கு முயலுதலும் வேண்டும்.

கஉ. இன்பச் சுவை

இன்பச் சுவை என்பது வடமொழியில் 'சிருங்கார ரஸம்' என்று கூறப்படும். சுவைகள் பலவற்றுள்ளும் இதுவே சிறந்ததெனக் கொள்ளப்படுகின்றது. திருக்குறள், காமத்துப்பால் அவதாரிகையில், 'ஈண்டு இன்பம் என்றது ஒரு காலத்து ஒரு பொருளால் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய காம வின்பத்தினை. இச் சிறப்புப்பற்றி வடநூலுட் போச ராசனும், 'சுவை பல வென்று கூறுவார் கூறுக; யாம் கூறுவது இன்பச்சுவை யொன்றனையுமே' என இதனையே மிகுத்துக் கூறினன்.' எனப் பரிமேலழகர் பகர்ந்தனர். காம வின்பமானது ஒருகாலத் தொருபொருளால் ஐம்புலனும் நுகரும் பான்மையது என்னும் ஒள்ளிய கருத்தினை,

> கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
> ஒண்டொடி கண்ணே யுள.

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழி தெள்ளிதின் விளக்கும்.

ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார், இச்சுவைக்கு உவகை என்று பெயர் கூறி,

> செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட் டென்று
> அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே.

என்னும் சூத்திரத்தால், உவகைச் சுவைக்குப் பற்றுக் கோடானவை செல்வமும், அறிவும், புணர்ச்சியும், விளையாட்டும் ஆகுமென விளம்பினர். அவர், ஏனைய நகை முதலிய சுவைகளைப் போன்றே, இதனையும், அகத்திற்கும்

புறத்திற்கும் பொதுவாக ஓதியுள்ளார். அகப்பொருளாகிய இன்பத்திற்கு, இச்சூத்திரத் துள்ள புணர்வு என்பதனாற் குறிக்கப்படும் காதலே ஆதார மாகும். செல்வம் முதலாயின வெல்லாம் அதற்குத் துணையாகும் இயல்பினவே.

அகப்பொருளாவது, 'ஒத்த அன்பால், ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக் கூட்டத்தின் பின்னர், அவ்விருவரும், ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வா றிருந்தது எனக் கூறப் படாததாய், யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருள்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அங்ஙனம் ஒத்த அன்புடைய இருவரும் கூடியொழுகும் ஒழுக்கத்தை, களவொழுக்கம் எனவும், கற்பொழுக்கம் எனவும் இரண்டாகப் பகுத்துரைப்பது தமிழ் நூன் முறை. அவற்றுட் களவாவது, உருவும், திருவும், பருவமும், குலனும், குணனும், அன்பும் முதலியவற்றால் ஒத்த தலைமகனும், தலைமகளும் அடுப்பாரும், கொடுப்பாரும் இன்றி, பால்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடி யொழுகுவது. கற்பாவது, அவ்விருவரும் முறைப்படி வரைந்துகொண்டு, இல்லிலிருந்து அறம் புரிந்து ஒழுகுவது.

புணர்வு என்பது, மெய்யுறு புணர்ச்சியை யன்றி, உள்ளப் புணர்ச்சியையும் குறிக்கும். உள்ளப்புணர்ச்சி யாவது, அன்பால் இருவர் உள்ள மும் கலத்தல். எனவே, இவ்வொழுக்கத்திற்கு அடிப்படையானது அன்பு அல்லது காதல் என்பது பெறப்படும். இப்பிறப்பிலே,

யாதொரு முற்றொடர்பும் இன்றி, கண்டமாத்திரத்தே அவர்களுக்குள் உண்டாகும் இக்காதலுக்குக் காரணம், முற்பிறப்பின் தொடர்ச்சியே ஆதல் வேண்டுமன்றோ? எனவே, தலைவன் தலைவியர்க்குள் தோன்றி வளரும் இவ்வன்பானது, எழுமையும் தொடரும் உழுவலன்பாம் என்பது பெறப்படும். இவ்வுண்மை,

> ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
> ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப.

என்று தொல்காப்பியராற் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாப் பிறப்பிலும் உயிரொன்றி, ஒருகாலைக் கொருகால் அன்பு முதலியன சிறத்தற்கு ஏதுவாகிய பால்வரை தெய்வத்தின் ஆணையாலே, ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படுவர் என்பது அதன் பொருளாகும். இத்தகைய அன்பின் மென்மையும், மேன்மையும், தூய்மையும், சீர்மையும் தமிழ் நூல்களில், பலபடியாகப் பாராட்டப்படுகின்றன.

> மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலரதன்
> செவ்வி தலைப்படு வார்.

என்றார் திருவள்ளுவர். தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் புறப்பொருளைக் காட்டிலும், அகப் பொருளே விரித்தும், மிகுத்தும் கூறப்பட்டுளது. அவை யாவும் அன்பின் சிறப்பை விளக்குவனவே யாகும். மெய்ப்பாட்டிய லுள்ளும், அகப்பொருள்பற்றிய நிகழ்ச்சிகளே விரித்துரைக்கப்பட் டுள்ளன. மற்றும், ஆலவாய்ப் பெருமான் அருளால் அகப்பொருணூல் ஒன்று வெளியாயதும், அன்பே வடிவாகி இன்ப வெள்ளத்திற் றிளைத்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அகப்பொருட் கோவையொன்று அருளியதும், அகப்பொருளின் விழுப்பத்திற்கு உறு சான்றாகும். அன்பு என்பது, மக்கள் வாழ்க்கையின்

எல்லா நிலைகளினும் ஊடுருவிச்சென்று பயன் விளைப்ப தாகலின், அதனை விளக்குவதாகிய அகப் பொருளைச் சான்றோர் பலரும் இங்ஙனம் விரித்துரைத்தா ராவர்.

இனி, காதலால் இருவர் நெஞ்சமும் கலத்தலைப் புலப்படுத்தி, இன்பச் சுவையை நன்கு தோற்றுவிக்கும் குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்றை நோக்குதும்.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர் ?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும் ?
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே.

தெய்வத்தால் நிகழ்ந்த கூட்டத்தின் பின்பு, தலைவி யானவள், தலைவன் தன்னைப் பிரிவானோ என ஐயுற்ற தனைக் குறிப்பாலறிந்து, 'என் தாயும் நின் தாயும் முன்பு எத்தகைத் தொடர்பினர்? என் தந்தையும் நின் தந்தையும் எம்முறையில் உறவினர்? யானும் நீயும் முன்பு எவ்விடத்தில் அறிந்துள்ளோம்? இம்மூன்றும் இல்லையாகவும், செந்நிலத்தில் பெய்த நீர்போல, தெய் வத்தின் தூண்டுதலால் நம் இருவர் நெஞ்சமும் கலந்து ஒன்றுபட்டனவாகலின், இனிப் பிரிவு என்பதும் உளதோ?' எனத் தலைவன் கூறினான் என்க.

'தேவரிற் பெற்றநம் செல்வக் கடிவடி வார்திருவே
யாவரிற் பெற்றினி யார் சிதைப்பார்'

என்னும் மணிவாசகர் திருவாக்கும் இக்கருத்தினதே.

மிதிலையிலே, திருவீதியிற் சென்றுகொண் டிருந்த இராமனும், கன்னிமாடத்தும்பரில் நின்ற சீதையும்

ஒருவரை யொருவர் கண்டு, காதல் கொண்டதனைத் தெரிவிக்கும் கம்பநாடர் கவிதைகள் பெரிதும் இன்பம் பயப்பனவாகும்.

எண்ணரு நலத்தினள் இனையள் நின்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணிணை கவ்வி யொன்றையொன்
றுண்ணவும் நிலைபெறா துணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினன் அவளும் நோக்கினள்.

பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தாற் பிணித்து
ஒருவரை யொருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக் கிதயம் எய்தினர்.

திருமண நிகழ்ச்சியின் முன்பு அவ்விருவரும் ஒருவரை யொருவர் கண்டனராக வான்மீகி கூறாதிருப்பவும், தமிழ் மரபு கருதியே, கம்பர் இங்ஙனம் சித்திரிப்பாராயினர். இருவருடைய காட்சியின் இயல்பையும், அதனோடு ஒருங்கு நிகழ்ந்த உள்ளக் கலப்பையும் தெரிவிக்கும் அவரது வித்தகக் கவித் திறத்தை எங்ஙனம் விளம்ப வல்லேம்?

இனி, அன்பால் உள்ளங் கலந்த தலைவன் தலைவியர்க்குள் நிகழும் கூட்டம், பிரிவு, ஆற்றியிருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்னும் ஐவகை யொழுக்கங்களில், இரங்கலும், ஊடலும் முறையே அழுகையும், வெகுளியுமாகத் தோன்றினும், அவை காதலைச் சிறப்பிப்பனவே யாதலின், அவற்றையும் இன்பச் சுவை யென்றே கோடல்வேண்டும். ஆனால், பழைய உரையாசிரியர்கள் வெவ்வேறு மெய்ப்பாடுகளாகவும் அவற்றைக் குறித்திருப்பது சிந்திக்கற்பாலது. ஒரோவழி அவை ஒருங்கியைந்து வருதலும்,

இன்னது இதுவெனத் துணியலாகாவாறு மயங்கி வருதலும், வியப்பு முதலிய ஏனைச் சுவைகளோடு விரவி வருதலும் உண்டு. கணையாழியைப் பெற்ற கற்பினுக் கணியாய சீதை எய்திய நிலைமையைத் தாசரதிக்கு உரைக்கும் மாருதியின் கூற்றில் அமைந்த,

ஒருகணத் திரண்டு கண்டேன் ஒளிமணி யாழி ஆன்ற
திருமுலைத் தடத்து வைத்தாள் வைத்தலும் செல்வ நின்பால்
விரகமென் பதனின் வந்த வெங்கொழுந் தீயினால் வெந்து
உருகியது உடனே ஆறி வலித்தது குளிர்ப்புள் ளூற.

என்னும் அருமைச் செய்யுளின் சுவை பல்கால் நுகர்ந்து இன்புறற்பாலது. பிராட்டி தன்மார்பில் அணைத்த ஆழியானது, விரகத்தால் உண்டாய வெப்பத்தால் உருகியதும், உவகையால் ஆய தட்பத்தால் ஆறி இறுகியதும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதலின், இதன்கண் அழுகை, உவகை என்னும் சுவைகள் இயைந்துள்ளமை பெறப்படும். ஒருகணத்து இரண்டும் நிகழ்ந்தன என்றமையால் வியப்பும் தோன்றுநிற்கும். இவற்றுள் வியப்பும், அழுகையும் உவகையைச் சார்ந்து, அதனைச் சிறப்பிப்பனவாகக் கொள்ளுதல் தகுதியாம்.

கண்ணகியின் காற்சிலம்பை முதலாகக்கொண்டு வாணிகஞ் செய்தல் கருதி, மதுரைக் கேகும் கோவலன், செல்லும் நெறியில், மாதவி விடுத்த ஓலையைக் கோசிகன் என்னும் மறையோனாற் பெற்று, அதன் மடிப்புறத்து மண்ணின்மீது, மாதவி குறுநெறிக் கூந்தலால் ஒற்றிய இலச்சினையைக் கண்டு, அது, தன்னுடன் கூடியுறையும் காலத்தே வாச நெய் பூசிய தன்மையை உணர்த்திற்று

ஆகலான், அதனை விரைவில் விடுவியாதிருந்தனன் என்பதில் மெய்ப்பாடு இன்னதெனத் துணிதற்கரிதாகின்றது.

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.

என்னும் தலைவி கூற்றில் வியப்பும், இன்பமும் விரவியுள்ளன. இனி, தலைவன் கூற்றிலும், தலைவி கூற்றிலும் வரும் சுவை மிக்க பாட்டுக்களில் ஒவ்வொன்று காட்டுதும். திருக்கோவையாரில் உள்ள,

சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வம் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பார் அறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பில்
கற்பாவிய வரைவாய்க் கடிதோட்ட களவகத்தே.

என்னும் அருமைச் செய்யுளும், தலைவனானவன், 'நல்வினைத் தெய்வம் இவளைக் களவின்கண் கூட்ட, அமுதமும் அதன்கட் கரந்து நின்ற சுவையும் என்ன என் நெஞ்சம் இவள்கண்ணே யொடுங்க, யான் என்பதோர் தன்மை காணாதொழிய, இருவர் உள்ளங்களும் ஒருவேம் ஆமாறு கரப்ப, ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின் கண் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரின்ப வெள்ளம் யாவரான் அறியப்படும்' என்று மகிழ்ந்துரைத்தான்; உரைப்பக் கேட்ட தலைமகளும், எம்பெருமான் என்கண் வைத்த அருளினாலன்றோ இவ்வகை அருளியதென்று இறப்பவும் மகிழ்வாளாம்' எனப் பேராசிரியர் விளக்கிய அதன் கருத்தும் இன்பச் சுவையை இனிது புலப்படுத்தா நிற்கின்றன.

நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்றும் என்றோள் பிரிபறி யலரே
தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
சாந்திற் றொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின் றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நம்நயந் தருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை யுறுபவோ செய்பறி யலரே.

இந் நற்றிணைச் செய்யுளில், தலைவியானவள், தான் வருந்தும்படி தலைவர் தன்னைப் பிரியார் என்று தோழிக்குக் கூறுபவள், அதற்கு ஏதுவாக, தலைவர் நிலைபெற்ற வாய்மையை உடையர் என்றும், நெடிது தோன்றும் இனிய குணங்க ளுடையர் என்றும் உரைப்பதும், அவருடைய நட்பானது தாமரையின் தாதினையும், சந்தனத்தின் தாதினையும் ஊதிச் சந்தனமரத்தில் வைக்கப்பெற்ற தேன்போல மேன்மையுடையதென்று விளம்புவதும் இன்பம் பயக்கின்றன. இதிலுள்ள உவமையானது, இருவர் உள்ளத்தின் தூய்மையையும், ஒத்த அன்பின் சீர்மையையும் இனிது விளக்குதல் காண்க.

இனி, அன்பு என்பதன் இயல்பும், அதனால் விளையும் நலங்களும் மனோன்மணீய நாடகத்தில், வாணியின் கூற்றில் வைத்துக் கூறப்பட்டிருப்பன அறிந்து மகிழற் பாலன :

‘நேயமும்
ஆக்கப் படும்பொருள் ஆமோ? நோக்கில்
துன்பே நிறையும் மன்பே றுலகாம்
எரியுங் கானல் விரியும் பாலையில்

திரியும் மனிதர் நெஞ்சம் சிறிது
தங்கி அங்கவர் அங்கங் குளிரத்
தாருவாய்த் தழைத்தும், ஓயாத் தொழிலில்
நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல
ஊற்று யிருந்துஅவ ருள்ளம் ஆற்றியும்,
ஆறலை கள்வர் அறுபகை மீறில்
உறுதுணை யாய்அவர் நெறிமுறை காத்தும்,
முயற்சியாம் வழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்
ஊன்றுகோ லாய்அவ ருக்கம் உயர்த்தியும்,
இவ்விதம் யாரையும் செவ்விதிற் படுத்தி,
இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோ லாகி,
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
இல்லறம் என்பதன் நல்லுயி ரேயாய்,
நின்ற காதலின் நிலைமை, நினையில்,
இரும்பும் காந்தமும் பொருந்துந் தன்மைபோல்
இருவர் சிந்தையும் இயல்பா யுருகி
ஒன்றும் தன்மை யன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப்படும் பொருள் ஆமோ?'

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், 'பிறப்பே குடிமை' என்னும் சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் கூறிய ஒற்றுமை பலவுமுடைய தலைவனும் தலைவியும் அன்பாற்கலந்து வாழும் ஒழுக்கத்தைத் தெரிவிக்கும், பாவாணரின் செய்யுட்களில் அமைந்த சுவையே இன்பச் சுவை அல்லது சிருங்கார ரஸம் ஆகும் என்பது பெறப்படும்.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்து விடுதலை பெற்ற
தமிழ்ச் சொற்பொழிவாளரும்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரித் தலைவரும்,
திருவிளையாடற்புராணம், சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றின்
உரையாளரும் ஆகிய

நாவலர், ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்
இயற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள்

		ரூ.	அ.
1.	கபிலர் (*பிற்சேர்க்கையுடன்*)	1	10
2.	'கபிலர்' ஆராய்ச்சி	0	6
3.	வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	0	4
4.	சோழர் சரித்திரம்—முதற்பாகம்	0	14
5.	கள்ளர் சரித்திரம்	1	4
6.	கட்டுரைத் திரட்டு-பகுதி-I	1	4
7.	நக்கீரர்-புதுக்கிய பதிப்பு (*விரைவில் வெளிவரும்*)		

இவை கிடைக்குமிடம்:

திரு. நாவலர், ந. மு. வேங்கடசாமி ந
2659, இராசகோபாலசாமி கோயில் தெரு,

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் (கிளை
6, பவளக்காரத்தெரு, சென்னை